

พฤติกรรมกำรป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราของนักเรียนหญิง
ในโรงเรียนกวควิชา บริเวณสยามสแควร์

ณัฐญา พิธรรมานุวัตร

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรมและสังคม
คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
กรกฎาคม 2561
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ ได้พิจารณา
งานนิพนธ์ของ ฌัญญา พิธรรมานวัตร ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรมและสังคม
ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระ กุลสวัสดิ์)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ร้อยตรี ดร.ณัฐกริช เปาอินทร์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ว่าที่เรือตรี ดร.เอกวิทย์ มณีธร)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระ กุลสวัสดิ์)

คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรมและสังคม
ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ว่าที่เรือตรี ดร.เอกวิทย์ มณีธร)

วันที่ 31 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2561

ประกาศคุณูปการ

งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ก็เพราะได้รับความกรุณาจากท่านอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วีระ กุลสวัสดิ์ ที่ได้ให้คำแนะนำในการทำงานนิพนธ์และการใช้สถิติในการวิเคราะห์หาข้อมูล และคณะกรรมการงานนิพนธ์ทุกท่านที่ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่ได้สละเวลาให้คำปรึกษาชี้แนะมาโดยตลอด และคอยให้กำลังใจด้วยดีเสมอมาจนเนื้อหางานนิพนธ์เสร็จสิ้นสมบูรณ์ด้วยดี ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทุกท่านไว้เป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ของหลักสูตรภาควิชาการบริหารงานยุติธรรม และสังคม คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ ทุกท่านที่ได้มอบความรู้ และคำปรึกษาชี้แนะที่มีคุณค่ายิ่งแก่ผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา คุณย่า และสมาชิกในครอบครัวทุกท่าน ที่กรุณาสนับสนุนช่วยเหลือในทุกเรื่อง ๆ และอยู่เป็นกำลังใจเคียงข้างเสมอมา ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ในหลักสูตรที่ให้คำแนะนำและคำปรึกษาตลอดระยะเวลาที่ศึกษาด้วยกันมาตลอด อีกทั้งขอขอบคุณบุคคลที่มีได้กล่าวถึง ณ ที่นี้ ทำยสุดนี้ขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่างที่เสียสละเวลาในการให้ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้

ณัฐญา พิธรรมานวัตร

58920728: สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรมและสังคม; ร.ม. (การบริหารงานยุติธรรมและสังคม)

คำสำคัญ: พฤติกรรมการป้องกันตนเอง/ ข่มขืนกระทำชำเรา/เหยื่อ/ นักเรียนหญิง

นี้ฎฐญา พิชรรมานูวัตฺร: พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ (SELF-DEFENSE BEHAVIOUR FROM BEING RAPE VICTIM OF GIRL STUDENTS AT TUTOR SCHOOL IN AROUND SIAM SQUARE AREA) คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์: ชีระ กุลสวัสดิ์, ร.ด., 108 หน้า. ปี พ.ศ. 2560.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการป้องกันการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราของนักเรียนหญิงต่อไป โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีอายุตั้งแต่ 15 - 19 ปีขึ้นไป จำนวน 400 คน ได้ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS สถิติที่ใช้ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) ใช้คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ การแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอ้างอิง (Inferential statistics) ใช้ในการหาความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม เพื่อทดสอบสมมติฐานต่างๆที่กำหนดไว้ โดยใช้วิธีทางสถิติ ได้แก่ การทดสอบที่การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และสหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการศึกษา พบว่า พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ อยู่ในระดับปฏิบัติมาก นักเรียนหญิงส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามมีอายุ 18 ปี อาศัยอยู่บิดาและมารดา มีความสัมพันธ์ที่สนิทกับคนในครอบครัว และมีพี่น้องจำนวน 2 คน รวมตนเอง ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา แตกต่างกัน ยอมรับได้ตามสมมติฐาน นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา แตกต่างกัน ยอมรับได้ตามสมมติฐาน นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ยอมรับได้ตามสมมติฐาน

58920728: MAJOR: JUSTICE AND SOCIAL ADMINISTRATION; M.Pol.Sc.

KEYWORD: SELF-DEFENSE BEHAVIOR/ RAPE

NUTTHAYA PHITUMMANUWAT: SELF-DEFENSE BEHAVIOR FROM BEING RAPE VICTIM OF GIRL STUDENTS AT TUTOR SCHOOL IN AROUND SIAM SQUARE AREA. ADVISOR: TEERA KULSAWAT, Ph.D., 108 P., 2017.

This research has objective to study the Self-defense behavior from being rape victim of girl students at tutor school in around Siam Square area. To guide the way to further prevent the rape victim of girl student. By study the sample of 400, age 15 year olds or more, girl students at tutor school in Siam Square around. The data were collected by using questionnaire and analyze by using SPSS program which is the program for social science research. The statistics that have been used are Descriptive Analysis using standard statistic values which is Frequency, Percentage, Average (\bar{X}), Standard deviation (SD) and inferential statistics use to find the difference between each independent variable and dependent variable the hypothesis by using statistical method include t-test analysis, ANOVA And Pearson correlation

The results show that the self-defense behavior from being rape victim of girl students at tutor school in around Siam Square area was on practical level. Most of the Girl students that answer questionnaire aged 18 year old which live with their parent, also got close relationship in the family and got 2 sibling include themselves. From the hypothesis girl students at tutor school in around Siam Square area got different background and self-defense behavior from being rape victim was acceptable based on assumptions. Girl Students at tutor school in around Siam Square area that got different social environment factor that risk to be rape victim got different Self-defense behavior was acceptable based on assumptions. Girl students at tutor school in around Siam Square area have different knowledge of being rape victim got relation Self-defense behavior was acceptable based on assumptions.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฅ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	9
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	9
สมมุติฐานการวิจัย.....	9
ขอบเขตการวิจัย.....	10
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	10
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	10
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
แนวคิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเราและอาชญากรรมทางเพศ.....	13
แนวคิดเรื่องพฤติกรรมการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ.....	37
งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	41
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	46
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	47
ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง.....	47
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	48
เกณฑ์การเทียบระดับความคิดเห็น.....	48
การแปลผลข้อมูลค่าเฉลี่ย.....	50
การทดสอบเครื่องมือการวิจัย.....	51
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	52

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย	53
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ข้อมูลภูมิหลัง ของผู้ตอบ แบบสอบถาม	53
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อ การตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของผู้ตอบแบบสอบถาม	57
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลความรู้เรื่องการเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำ ชำเราของนักเรียนหญิงใน โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์	60
ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูก ข่มขืนกระทำชำเราของนักเรียนหญิงใน โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์	63
ตอนที่ 5 การทดสอบสมมติฐาน	67
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	93
สรุปผล	93
อภิปรายผล	95
ข้อเสนอแนะ	98
บรรณานุกรม	99
ภาคผนวก	102
ประวัติย่อของผู้วิจัย	108

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนคดีอาญา 5 กลุ่ม ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2556-2557.....	3
2	สถิติคดีอาญาทั่วราชอาณาจักร ประจำปี พ.ศ. 2559 แสดงจำนวนคดีอาญาทั่วราชอาณาจักรของ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ประจำปี พ.ศ. 2559 (1 มกราคม - 31 ธันวาคม 2559	4
3	ความเชื่อ และค่านิยมที่ผิด เกี่ยวกับการถูกข่มขืนกระทำชำเรา.....	4
4	สถิติสถานภาพอาชญากรรม เริ่มตั้งแต่วันที่ 2 มกราคม 2560 ถึง 9 กรกฎาคม 2560.....	31
5	สรุปตัวแปรอิสระ.....	45
6	เกณฑ์ระดับ ในส่วนที่ 2 ปัจจัยสภาพทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา.....	49
7	เกณฑ์ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา..	49
8	เกณฑ์ ในส่วนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา.....	50
9	การวัดระดับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา.....	50
10	การวัดระดับปัจจัยสภาพทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราและพฤติกรรมการป้องกันตนเองต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา..	51
11	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ.....	53
12	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา.....	54
13	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามคุณอาศัยอยู่กับ.....	54
14	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามผู้ปกครองที่อาศัยอยู่ด้วย มีอาชีพ.....	55
15	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามความสัมพันธ์กับในครอบครัว..	55
16	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามจำนวนพี่น้องรวมตนเอง.....	56
17	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ.....	56
18	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามลักษณะที่อยู่อาศัย.....	57
19	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามลักษณะการเดินทางโดยสาร เวลาไป-กลับ.....	57
20	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการเดินทางจากที่พักอาศัยไปโรงเรียนกวดวิชาในช่วงเวลา.....	58

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
21 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการเดินทางจากโรงเรียน กวทวิชากลับยังที่พักอาศัยในช่วงเวลาใด.....	59
22 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามลักษณะการแต่งกายของคุณ....	59
23 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกการตกอยู่ในสถานการณ์เหล่านี้ อย่างน้อยเพียงใด.....	60
24 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานการณ์จากตารางที่ 23 คุณคิดว่าเสี่ยงต่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา.....	61
25 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามความรู้เรื่องการเหยื่อการ ถูกข่มขืนกระทำชำเราของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวทวิชา บริเวณสยามสแควร์.....	61
26 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม ระดับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการ ถูกข่มขืนกระทำชำเรา.....	63
27 ระดับความคิดเห็น ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ระดับการจัดอันดับ พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของนักเรียนหญิงใน โรงเรียนกวทวิชา บริเวณสยามสแควร์.....	64
28 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวทวิชา บริเวณ สยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็น เหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามอายุ.....	67
29 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวทวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อ การถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามอายุ.....	67
30 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็น เหยื่อถูกข่มขืน จำแนกตามระดับการศึกษา.....	68
31 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวทวิชา บริเวณ สยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็น เหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามอาศัยอยู่กับ.....	69
32 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวทวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการ ถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามอาศัยอยู่กับ.....	69

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
33 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพ.....	70
34 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพ.....	71
35 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา จำแนกตามความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว.....	72
36 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามจำนวนพี่น้องรวมตนเอง.....	72
37 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามจำนวนพี่น้องรวมตนเอง.....	73
38 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ.....	74
39 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามจำนวนพี่น้องรวมตนเอง.....	74
40 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะที่อยู่อาศัย.....	75
41 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะที่อยู่อาศัย.....	76

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
42 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณ สยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถู กข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการ ถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะการเดินทางโดยสารเวลาไป-กลับ.....	77
43 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะการเดินทางโดยสารเวลาไป-กลับ.....	78
44 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณ สยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการ ถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการ ถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามช่วงเวลาเดินทางจากที่พักอาศัยไปยังโรงเรียน กวดวิชา.....	78
45 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำ ชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามช่วงเวลาเดินทางจากที่พักอาศัยไปยังโรงเรียนกวดวิชา.....	79
46 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณ สยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการ ถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการ ถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามช่วงเวลาเดินทางจากโรงเรียนกวดวิชากลับยัง ที่พักอาศัย.....	80
47 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำ ชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามช่วงเวลาเดินทางจากโรงเรียนกวดวิชากลับยังที่พักอาศัย.....	80

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
48 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะการแต่งกาย.....	81
49 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะการแต่งกาย.....	82
50 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตา).....	82
51 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตา).....	83
52 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่บ้านคนเดียวในเวลา กลางคืน).....	84
53 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่บ้านคนเดียวในเวลา กลางคืน).....	84

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
54 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในกลุ่มเพื่อนผู้ชาย และมีการดื่มสุรา).....	85
55 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในกลุ่มเพื่อผู้ชาย และมีการดื่มสุรา).....	86
56 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในที่ลับตากับผู้ชายสองต่อสอง).....	84
57 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในที่ลับตากับผู้ชายสองต่อสอง).....	87
58 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชายและเป็นผู้หญิงคนเดียว).....	88
59 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชายและเป็นผู้หญิงคนเดียว).....	89

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
60	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (พุดคุย/สนทนา กับผู้ชายที่ไม่สนิท หรือคนที่ไม่รู้จัก).....	90
61	เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (พุดคุย/สนทนา กับผู้ชายที่ไม่สนิท หรือคนที่ไม่รู้จัก).....	90
62	ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา กับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน	91
63	สรุปการทดสอบสมมติฐาน	92

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1	19
2	33
3	33
4	34
5	34
6	35
7	46

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสภาพแวดล้อมของสังคมไทยปัจจุบัน มีความพัฒนาและเติบโตในหลายด้านอย่างรวดเร็ว แต่เมื่อมีความพัฒนาและเติบโตก็ย่อมมีความเสื่อมทางสังคมเป็นของคู่กัน ศีลธรรม จารีต และประเพณีก็กลับกลายเป็นความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว มากกว่าประโยชน์ส่วนรวม เพราะการที่สังคมเติบโตอย่างรวดเร็ว ประชากรก็ย่อมต้องการความสะดวกสบาย ความร่ำรวย ชื่อเสียง จนเกิดปัญหาเรื่องความต้องการ สังคมประชากรล้นเมือง เนื่องจากประชากรจากภูมิภาคห่างไกลเข้ามาทำงาน และประชากรคนเมืองก็ยังมีปริมาณเท่าเดิมหรือเพิ่มขึ้นทุกวัน ทำให้เกิดเป็นปัญหาความแออัด เบียดเสียด ประชากรขาดแคลนที่อยู่อาศัย ว่างงาน เมื่อเกิดปัญหาเหล่านี้ขึ้นก็ย่อมมีปัญหาระบาดเรื่องอาชญากรรม ลัก วิ่ง ชิง ปล้น ยาเสพติด และการค้าบริการทางเพศ ซึ่งปัจจัยทั้งหมดนี้ได้นำพามาสู่ “ปัญหาความรุนแรงทางสังคม”

“ปัญหาความรุนแรงทางสังคม” มีแนวโน้มที่เพิ่มสูงมากขึ้น หนึ่งในปัญหาที่สังคมกำลังเผชิญอยู่ คือ ปัญหาอาชญากรรมทางเพศ การข่มขืนกระทำชำเรา ในทุก ๆ ปี มีคดีความเรื่องการข่มขืนกระทำชำเราประมาณ 250,000 คดีทั่วโลก ซึ่งเป็นเพียงคดีที่มีการลงบันทึกข้อมูลเพียง 65 ประเทศ โดยตัวเลขนี้ยังไม่รวมการข่มขืนกระทำชำเราที่ไม่ได้แจ้งความดำเนินคดี ไม่รวมถึงการล่วงละเมิดทางเพศที่ยังไม่ได้มีการสอดใส่ และใน 65 ประเทศนี้นับเฉพาะที่ผู้ชายข่มขืนกระทำชำเราผู้หญิงเท่านั้น และปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กหญิงนั้น เรียกได้ว่าเป็นหนึ่งในปัญหาอันดับต้น ๆ ในการละเมิดสิทธิพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ สหประชาชาติได้ประมาณการไว้ว่า กว่า 1 ใน 3 ของผู้หญิงทั่วโลกเคยผ่านประสบการณ์การถูกคุกคามหรือการกระทำความรุนแรงทางเพศมาแล้ว นอกจากนี้สถิติของกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติหรือ UNICEF แสดงให้เห็นว่า เด็กหญิงประมาณ 120 ล้านคนทั่วโลก หรือ 1 ใน 10 ต้องประสบกับการถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์หรือการกระทำในลักษณะทางเพศในช่วงชีวิต

สำหรับในประเทศไทย พบว่าทุก ๆ 15 นาที จะเกิดคดีข่มขืน 1 คดี ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงเป็นความรุนแรงที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะเจาะจง จากอคติทางเพศและมีนัยยะของการเหยียดเพศ ระหว่างชายและหญิงนั่นเอง จากสถิติปี พ.ศ. 2554 ของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ร่วมกับ โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ พบว่าความรุนแรงต่อ

ผู้หญิงนั้น มักกระทำโดยบุคคลใกล้ชิด คนรู้จักคุ้นเคย ความสนิทในครอบครัว คิดเป็นประมาณ ร้อยละ 80 จากสถิติดังกล่าว

อะไรคือการข่มขืน / การอนาจาร / การล่วงละเมิดทางเพศ

ความผิดเกี่ยวกับเพศ ในประมวลกฎหมายอาญา จะมีคำที่ต้องรู้อยู่ 2 คำ คือ ข่มขืน (กระทำชำเรา) และอนาจาร ซึ่งสองคำนี้มีความแตกต่างกัน ศาลไทยได้วางหลักเอาไว้ในคำพิพากษาของศาลฎีกาหลาย ๆ คดี โดยข้อแตกต่างกัน คือ การที่อวัยวะเพศของจำเลยได้เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายเกินกว่า 1 องคุลี เท่ากับ 1 ข้อนิ้วหรือไม่ ถ้าหากใช้ถือว่าข่มขืน แต่ถ้าเพียงใช้อวัยวะเพศถูไถแค่ภายนอก หรือลวนลาม กอดจูบ จับหน้าอก จับก้น ฯลฯ ให้ถือว่าเป็นเพียงพยายามข่มขืน หรือกระทำอนาจาร เท่านั้น

หลังจากประมวลกฎหมายอาญาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม เมื่อปี 2550 การข่มขืนจะไม่ได้หมายถึง การใช้อวัยวะเพศเพียงอย่างเดียว แต่ให้รวมถึง “สิ่งอื่น ๆ ” เช่น นิ้ว ลิ้น มือ อวัยวะเพศปลอม หรือวัตถุอื่นใด และไม่จำเป็นต้องกระทำแก่กับอวัยวะเพศของเหยื่อเท่านั้น แต่ให้รวมถึง ทวารหนักและช่องปากด้วย

ส่วนคำว่า “ล่วงละเมิดทางเพศ” แม้จะไม่ใช้ศัพท์ทางกฎหมาย แต่ก็มีการใช้คำนี้กันในทางวิชาการอย่างแพร่หลาย ถึงจะมีนิยามที่แตกต่างกันแต่ก็กล่าวโดยสรุปก็คือ “การทำกิจกรรมทางเพศโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม” ซึ่งแน่นอนว่านั่นหมายถึงการรวมไปถึง การข่มขืน (กระทำชำเรา) และอนาจารเช่นกัน

สถานการณ์ความรุนแรงทางเพศในประเทศไทยยังคงมีให้เห็นอย่างต่อเนื่องและนับวันจะมีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น โดยจะเห็นได้จากสถิติการให้บริการของศูนย์ช่วยเหลือสังคม (OSCC) กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งเป็นหน่วยงานช่วยเหลือเด็กและผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรง พบว่าในปี พ.ศ. 2550 มีผู้หญิงและเด็กเข้ารับการช่วยเหลือจากศูนย์เป็นจำนวน 19,067 คน เฉลี่ยร้อยละ 52 คน แต่ในปี พ.ศ.2556 การกระทำความรุนแรงเพิ่มขึ้นเป็น 31,866 คน หรือเฉลี่ย 87 คนต่อวัน โดยพบว่าเป็นเด็กที่ถูกกระทำความรุนแรง รวม 19,229 คน เมื่อเทียบกับในปี พ.ศ. 2555 มีจำนวน 9,803 คน ซึ่งเป็นตัวเลขที่เพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด ในจำนวนนี้ 13,904 คน ถูกล่วงละเมิดทางเพศ และ 4,256 คน ถูกทำร้ายร่างกาย (สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (องค์การมหาชน), 2557)

Nation TV ได้รับข้อมูลจาก พ.ต.ท.ดร.กฤษณพงษ์ พุทธะกุล ประธานบริหารหลักสูตรอาชญวิทยาและบริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยรังสิต ว่า ในช่วงระยะ 5 ปี นับตั้งแต่ปี 2554-2558 ที่ผ่านมามีตำรวจทั่วประเทศได้รับแจ้งเหตุคดีข่มขืนและการล่วงละเมิดทางเพศเฉลี่ยปีละ 4,000 คดี ซึ่งหมายความว่าเฉลี่ยทุก ๆ 2 ชั่วโมงจะมีเหตุข่มขืนกระทำชำเรา หรือล่วงละเมิดทางเพศเกิดขึ้นอย่างน้อย 1 ครั้ง และใน 4,000 คดี ตำรวจจับผู้ต้องสงสัยได้เพียงร้อยละ 60 เท่านั้น ซึ่งเฉพาะ

ปี 2559 ระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนกันยายน มีคดีข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้น 1,068 คดี และ ตำรวจจับกุมตัวผู้ต้องสงสัยได้เพียง 689 คดี แต่ตัวเลขทั้งหมดเป็นเพียงคดีที่มีการแจ้งความเท่านั้น และสำหรับคดีข่มขืนกระทำชำเราในเขตกรุงเทพมหานคร สถิติกรุงเทพมหานครปี 2557 สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล กรุงเทพมหานคร ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนคดีอาญา 5 กลุ่ม ในเขตกรุงเทพมหานคร และการรับแจ้งคดีต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556-2557 ไว้ ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนคดีอาญา 5 กลุ่ม ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2556-2557

ประเภทข้อหา	ปี 2556				ปี 2557			
	รับแจ้ง	จับ	ร้อย ละ	อัตราคดีต่อ แสน ประชากร	รับแจ้ง	จับ	ร้อย ละ	อัตราคดีต่อ แสน ประชากร
คดีที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ	3,500	1,860	53.14	61.55	3,515	1,903	54.14	61.75
-ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	184	121	-	-	209	140	-	-
-ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	53	36	-	-	59	31	-	-
-ทำให้ตายโดยประมาท	18	10	-	-	16	11	-	-
-พยายามฆ่า	301	136	-	-	352	122	-	-
-ทำร้ายร่างกาย	2,680	1,456	-	-	2,631	1,484	-	-
-ข่มขืนกระทำชำเรา	264	101	-	-	248	115	-	-

ที่มา: สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล (2557)

สถิติกลุ่มคดีอาญาเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ จากภาพที่ 1 พบว่า การรับแจ้งคดีข่มขืนกระทำชำเราในปี พ.ศ. 2556 -2557 จะมีอัตราการเกิดที่ลดลง ซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งหนึ่งได้มาแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเท่านั้น ยังไม่รวมความจริงที่เกิดขึ้นที่ผู้กระทำไม่ได้เข้าแจ้งความ เนื่องจากผู้เสียหายไม่ยอมเปิดเผย ให้ผู้อื่นทราบถึงเรื่องประสบการณ์ทางเพศ เพราะในสังคมไทยเรื่องการถูกข่มขืนกระทำชำเราเป็นเรื่องน่าอับอายและส่งผลกระทบต่อทั้งครอบครัวและหน้าที่การทำงาน จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้ถูกกระทำเลือกที่จะปกปิด (สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล, 2557)

นายวัลลภ ตังคณานุก์ ประธานคณะกรรมการสิทธิการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส สถาบันบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) กล่าวว่า สถิติความรุนแรงต่อ

เด็กและสตรีเพิ่มสูงขึ้นในทุก ๆ ปี ซึ่งการเก็บสถิติเป็นเรื่องยากได้ข้อมูลเมื่อเป็นข่าวและคดี หรือส่งโรงพยาบาลเท่านั้น

โดยในปี 2558 ได้เก็บสถิติความรุนแรงกว่า 30,000 คน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2557 มีจำนวนกว่า 28,000 คน โดยแบ่งเป็นเด็กกว่า 19,000 คน และสตรีกว่า 12,000 คน ในกลุ่มของเด็กพบว่า ร้อยละ 90 เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 10-15 ปี โดยอันดับหนึ่ง เป็นเรื่องคดีการกระทำรุนแรงต่อร่างกาย กักขัง บังคับ ทูบตี อันดับสอง เป็นคดีทางเพศ ทั้งข่มขืน กระทำชำเรา ล่วงละเมิดทางเพศ

ตารางที่ 2 สถิติคดีอาญาทั่วราชอาณาจักร ประจำปี พ.ศ. 2559 แสดงจำนวนคดีอาญาทั่ว

ราชอาณาจักรของ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ประจำปี พ.ศ.2559 (1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2559)

ประเภทความผิด	รับแจ้ง(ราย)	จับ	
		(ราย)	(คน)
1. ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ	23,330	17,439	22,383
1.1 ฆ่าผู้อื่น	2,281	1,648	2,252
1.2 ทำร้ายผู้อื่นถึงแก่ความตาย	509	430	619
1.3 พยายามฆ่า	2,907	2,081	2,856
1.4 ทำร้ายร่างกาย	12,714	9,650	12,640
1.5 ข่มขืนกระทำชำเรา	2,738	2,008	2,277
1.6 อื่น ๆ	2,181	1,622	1,739

ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2559)

นอกจากนี้ University of Minnesota (2009) ได้กล่าวถึง ความเชื่อเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา ที่สังคมมีความเชื่อที่ผิดจนกลายเป็นค่านิยมของสังคม

ตารางที่ 3 ความเชื่อ และค่านิยมที่ผิด เกี่ยวกับการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ความเข้าใจที่ผิด	ความจริง
1. Rape is sex การข่มขืนเป็นเพศสัมพันธ์รูปแบบหนึ่ง	สำหรับผู้ถูกกระทำ การข่มขืนไม่ใช่เพศสัมพันธ์ แต่เป็นความรุนแรงทางเพศที่อาจถึงแก่ชีวิต คนร้ายจะรู้สึกถึงอำนาจที่มีต่อเหยื่อ ทำให้รู้สึกอึดอัดใจ แต่เพียงในช่วงเวลาสั้น ๆ คนร้ายก็จะมองหาเหยื่อรายต่อไป
2. Women incite men to rape ผู้หญิงเป็นต้นเหตุที่ทำให้ผู้ชายข่มขืน	จากการวิจัยพบว่า การข่มขืนส่วนใหญ่ คนร้ายมักจะมีการวางแผนล่วงหน้า คนร้ายจะหาปัจจัยหลักไม่ใช่เรื่องรูปร่างหน้าตาของเหยื่อ แต่เป็น “โอกาส” เมื่อมีโอกาสเมื่อไหร่คนร้ายจะลงมือแน่นอน
3. Victim should be discouraged from dwelling on the rape. They should “Forget it” ผู้ที่ผ่านการถูกข่มขืนควรลืมมันซะ	เป็นคำแนะนำของคนที่ไม่เข้าใจตัวเองมากกว่าความรู้สึกของเหยื่อ เป็นคำพูดของคนที่ไม่เห็นแก่ตัว เหยื่อทุกคนควรมีโอกาสเปิดเผยเรื่องราวที่เกิดขึ้น และควรได้รับการรักษาเยียวยาทั้งทางกายและจิตใจในระยะเวลาที่เหมาะสม เหยื่อที่ไม่เคยพูดถึงเหตุการณ์จะเครียด เก็บกด และฟื้นตัวได้ช้ากว่าเหยื่อที่ได้ระบาย
4. Rape trauma syndrome is a transient problem. Most healthy people will return to a normal state of functioning within a year. บาดแผลทางจิตใจจากการถูกข่มขืนจะอยู่เพียงชั่วคราว คนส่วนใหญ่ไม่ถึงปีก็ใช้ชีวิตได้ปกติ	การข่มขืนเป็นเหตุการณ์ที่ใครที่ไม่พบเจอกับตนเอง จะไม่มีวันเข้าใจสภาพจิตใจของเหยื่อได้อย่างแท้จริง มันสามารถเปลี่ยนชีวิตคนคนหนึ่งได้ 1 ใน 3 ของเหยื่อจะมีบาดแผลทางจิตใจไปชั่วชีวิต เช่น กลัวการมีเพศสัมพันธ์ คนกลัวรอบข้าง เป็น โรคซึมเศร้า
5. Men can't be raped ผู้ชายไม่มีทางโดนข่มขืน	ผู้ชายสามารถตกเป็นเหยื่อได้เช่นเดียวกับผู้หญิง และผู้กระทำจะเป็นเพศหญิง ชาย หรือเพศที่สามก็ได้ แต่ด้วยทัศนคติของสังคมว่าผู้ชายต้องเข้มแข็ง ทำให้ผู้ชายจำนวนมากไม่กล้าแจ้งความ โดยเฉพาะผู้ชาย 1 คน ในทุก ๆ 33 คน เคยผ่านการถูกล่วงละเมิดมาก่อน

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ความเข้าใจที่ผิด	ความจริง
6. Incest is rare การข่มขืนโดยคนในครอบครัวเกิดขึ้นน้อยมาก	การข่มขืนโดยคนในครอบครัวเกิดขึ้นบ่อยและเกิดขึ้นได้ในทุกสังคม ทุกชนชั้น ประมาณ 77% ของการล่วงละเมิดทางเพศ ผู้กระทำคือผู้ปกครองหรือพ่อแม่ 16% เป็นญาติหรือคนในครอบครัว มีแค่ 6% ที่เป็นคนแปลกหน้าอย่างแท้จริง
7. Sexual assaults are rare deviations and affect few people. After all, no one I know has been raped. การล่วงละเมิดทางเพศไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย ๆ มีคนไม่กี่คนที่ได้รับผลกระทบจริง ๆ ฉันเองก็ไม่รู้จักใครที่เคยโดนข่มขืนมา	การล่วงละเมิดทางเพศมีให้เห็นบ่อยมาก และคนที่คุณใกล้ชิดอย่างน้อย 1 คน เคยผ่านเหตุการณ์ประเภทนี้มาแล้ว แต่เหยื่อหลายคนไม่กล้าเปิดเผยเรื่องนี้ บางคนก็เลือกที่จะเก็บความทรงจำส่วนนี้เก็บไปแล้วพยายามใช้ชีวิตปกติ อย่างไรก็ตามความบอบช้ำทางใจไม่อาจหายได้โดยง่ายและอาจจะทำให้เหยื่อแสดงอาการให้เห็นได้ ซึ่งจุดนี้ หากไม่ใช่คนที่มีความเห็นอกเห็นใจก็อาจจะไม่ทันสังเกตเห็น
8. Women often make false reports of rape ผู้หญิงมักจะแจ้งความเท็จว่าถูกข่มขืน	มีผู้หญิงไม่ถึง 2% เท่านั้น ที่แจ้งความเท็จ แต่เหยื่อประมาณ 8% กลับคำพูดว่าตนเองไม่ได้ถูกล่วงเกินด้วยเหตุผลต่าง ๆ ตั้งแต่ความหวาดกลัว ความอับอาย ต้องการรักษาภาพลักษณ์ ฯลฯ
9. Women fantasize about being raped. ผู้หญิงชอบจินตนาการว่าตัวเองถูกข่มขืน	ไม่มีผู้หญิงคนไหนมีความฝันว่าตัวเองจะถูกข่มขืน บางคนอาจจะจินตนาการถึงsexที่รุนแรงสุดเหวี่ยง แต่การข่มขืนนั้นไม่มีการสมยอม และเหยื่อไม่อาจควบคุมความรุนแรงที่เกิดกับตนเองได้ ไม่สามารถหยุดผู้กระทำได้ นั่นจึงไม่ใช่sex

ที่มา: University of Minnesota (2009)

ดวงกมล จิตวิวัฒนา (2542) สยามสแควร์ ย่านกลางเมืองของกรุงเทพมหานครที่เป็นเมืองหลวงของประเทศที่ประสบปัญหาต่าง ๆ นานัปการ ความเจริญเติบโตและการขยายตัวอันรวดเร็วบวกเพิ่มขึ้นด้วยความแออัด ความหนาแน่นของประชากร ความสลับซับซ้อนทางสังคม ความ

เจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ วัตถุ สิ่งก่อสร้าง วัฒนธรรม เทคโนโลยีการสื่อสาร และการคมนาคม การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในทุก ๆ วัน ส่งผลให้เกิดปัญหาทางด้านต่าง ๆ ตามมา และปัญหาหนึ่งที่สำคัญที่สุดคือ ปัญหาอาชญากรรมมีแนวโน้มเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วตามการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพ สังคม และเศรษฐกิจ เป็นที่น่าสนใจว่ากรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางธุรกิจ พาณิชยกรรมที่สำคัญ ได้มีแนวทางการป้องกันอาชญากรรมที่สอดคล้องกับลักษณะทางกายภาพและสังคมอย่างไร

สภาพปัญหาอาชญากรรมในบริเวณสยามสแควร์ เนื่องจากตั้งอยู่ในบริเวณที่เป็น ศูนย์กลางทางธุรกิจการค้า การบริการ และการท่องเที่ยว เป็นแหล่งที่ดึงดูดผู้คนจำนวนมากเข้ามาทำ กิจกรรม และใช้บริการอยู่ตลอดเวลา ที่มีทั้งวัด โรงเรียน มหาวิทยาลัย โรงพยาบาล ห้างสรรพสินค้า และที่อยู่อาศัยส่วนบุคคล และการคมนาคมที่สะดวกสบาย ทั้งรถยนต์ส่วนตัว รถโดยสารประจำ ทาง รถรับจ้าง และรถไฟฟ้า

ปัญหาทางด้านอาชญากรรมในพื้นที่บริเวณสยามสแควร์ พบว่า เหตุร้ายหรือ อาชญากรรมที่พบบ่อยจะเกิดขึ้นในศูนย์การค้า เช่น ลักขโมยของ ปล้นร้านค้า ขโมยรถยนต์และ จักรยานยนต์ วิ่ง กรีด กระจกกระเป๋ ทำอนาจาร ลมลาม ถ้ามอง และข่มขืน โดยช่วงเวลาที่ถูกระบุว่ามักเกิดเหตุอาชญากรรม คือ ช่วงเวลาเย็น 16.00-20.00 น. บริเวณที่เหมาะสมสำหรับการก่อเหตุ อาชญากรรม มีสภาพแวดล้อมต่าง ๆ พบว่า บริเวณที่มีแสงสว่างไม่เพียงพอในตอนกลางคืน บริเวณ ที่เป็นมุมอับสายตาหรือสถานที่เปลี่ยว และบริเวณเส้นทางเดินเท้าที่ผู้ใช้รู้สึกไม่ปลอดภัย และ บริเวณที่เคยเกิดเหตุอาชญากรรมมาก่อน

และจากการเกิดอาชญากรรมในบริเวณสยามสแควร์ จึงมีการบูรณาการหลักการและ ทฤษฎีตำรวจสมัยใหม่ ในโครงการ Safety Zone สยามสแควร์ (Human Eye & Electronic Eye) ใน เขตพื้นที่สยามสแควร์ อยู่ในเขต สน.ปทุมวัน ประชากรในเขตพื้นที่ และที่ ผ่านเข้าออกพื้นที่มี จำนวนวันหลายแสนคน ประชากรในพื้นที่ส่วนใหญ่ประกอบ อาชีพค้าขาย ลักษณะอาคารที่พักอาศัยส่วนใหญ่เป็นอาคารพาณิชย์ โดยใช้อาคาร ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ประกอบการค้า หรือ ประกอบการต่าง ๆ และมีลูกจ้าง เข้ามาพักอาศัยรวมอยู่ด้วยหรือแบ่งเป็นห้องแบ่งให้เช่า อีกทั้งยังมี ประชากรที่เดิน ทางเข้ามาประกอบ อาชีพธุรกิจโดยเฉพาะเวลากลางวัน ตามแหล่งศูนย์การค้า ได้แก่ ศูนย์การค้ามาบุญครอง ศูนย์การค้าสยามดิสคัฟเวอรี่ ศูนย์การค้าสยามเซ็นเตอร์ ศูนย์การค้าสยาม พารากอน ศูนย์การค้าเซ็นทรัลเวิลด์ สยามสแควร์ ตลาดโบ๊เบ๊ ฯลฯ โดยเฉพาะย่านสยามสแควร์ จะเป็นย่านรวม แฟชั่น กิจการร้านค้า สถานบริการ แหล่งกวดวิชาต่าง ๆ มากมายที่มี นักเรียน นักศึกษา เข้ามาศึกษาเล่าเรียนในช่วง เลิกเรียนและช่วงปิดเทอม มีสถานศึกษาสำคัญต่าง ๆ โดยรอบ พื้นที่ เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตอู่ทอง วิทยาลัยช่างกล ปทุมวัน โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์ โรงเรียนสาธิตปทุมวัน โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เป็นต้น ซึ่ง

ประชากรในส่วนนี้ ทำให้ปริมาณประชากรแฝงเพิ่มมากขึ้น ด้วย ดังนั้น การดูแลรักษาความปลอดภัยรูปแบบเดิมที่มีการจัดกำลังสายตรวจ รถจักรยานยนต์ สายตรวจจรวิทยุ และสายตรวจเดินเท้าบริเวณรอบ ๆ สยามสแควร์ อาจไม่ทั่วถึง จึงจำเป็นต้องบูรณาการใช้หลักการและทฤษฎีตำรวจสมัยใหม่ จัดทำเป็นเขตปลอดภัย หรือ Safety Zone สยามสแควร์ โดยบูรณาการกำลังพลจากหน่วยต่าง ๆ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจเดินเท้า กก.สตร. และ สด. สารวัตรนักเรียน เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในพื้นที่ อาสาสมัครต่าง ๆ เจ้าหน้าที่จราจร เจ้าหน้าที่เทศกิจ เป็นต้น ออกตรวจตรา โดยเรียกว่า “Human Eye” และบูรณาการกล้อง บทที่ 9 แนวคิดและทฤษฎีเสริมเพื่อผลสัมฤทธิ์ของการทำงานป้องกันอาชญากรรม 430 โททท์ศน์วงจรปิดของ สน.ปทุมวัน บริษัทห้างร้าน และหน่วยงานในพื้นที่ให้รวมศูนย์ มาที่ สนย่อจตุรัส เพื่อตรวจตรา สอดส่องดูแล โดยมีเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าเวรตลอด 24 ชม. และมีการเก็บบันทึกภาพวิดีโอไว้ เพื่อเรียกสืบค้นดูในภายหลังได้ หากมีเหตุเกิดขึ้นได้ ซึ่งเรียกว่า “Electronic Eye” การจัดเขตปลอดภัย Safety Zone สยามสแควร์ จึงถือเป็นการบูรณาการหลัก การและทฤษฎีตำรวจสมัยใหม่เข้าด้วยกัน โดยบูรณาการ Human Eye & Electronic Eye เพื่อช่วยในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมบริเวณสยามสแควร์ (สุพิศาล ภัคคินฤนาถ และคณะ, 2556)

จากสภาพปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ศึกษามีความสนใจศึกษากับกลุ่มนักเรียนหญิง ที่มีอายุระหว่าง 15-19 ปีขึ้นไป เนื่องจากเป็นเพศ และกลุ่มวัยที่เสี่ยงต่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา เป็นวัยที่กำลังก้าวจากวัยเด็กไปสู่วัยรุ่น มีความสามารถ และความเข้าใจในแบบผู้ใหญ่ได้พอสมควร รู้จักแยกแยะ มีไหวพริบ ในการสังเกตสิ่งต่าง ๆ รอบตัว รู้จักคิด รู้จักถูก และสามารถตัดสินใจได้ในสิ่งที่ตนเองชอบหรือไม่

อภิรญา นิจันพันธ์ศรี (2559) ช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงที่ต้องเผชิญปัญหาต่าง ๆ เป็นวัยที่ประสบความสำเร็จมากมามีความสับสนทางจิตใจมากกว่าวัยอื่น ๆ เริ่มต้องการการออกนอกกรอบ การออกไปเผชิญโลกภายนอกด้วยตนเองในบางเรื่อง และพร้อมรับสิ่งใหม่ด้วยตนเอง จึงถือได้ว่าเป็นช่วงของทดลอง ลองผิดลองถูกและมีโอกาสที่จะเกิดการตัดสินใจผิดพลาดได้ง่ายหากขาดที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ และการอบรมของคนในครอบครัวอาจส่งผลเสียในระยะยาว โดยเฉพาะเรื่องทางเพศ การให้ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษา หรือทัศนคติเกี่ยวกับเพศเป็นสิ่งที่สำคัญ ผู้ที่กระทำผิดทางเพศจะสนใจในเด็กผู้หญิงอายุ ระหว่าง 11-18 ปี ที่เป็นนักเรียน มีลักษณะที่ชอบเที่ยวชอบแต่งตัว รูปร่างหน้าตาดี และไม่มีควมระมัดระวังตัวหรือไม่ได้เตรียมการป้องกันตนเอง ส่งผลให้ตกเป็นเป้าหมายของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ

เอริก แอริกสัน (Erikson, 1968, p. 157 อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2540 ,หน้า 329) ได้แสดงทัศนะว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความสับสนในทางจิตใจมากที่สุด ยิ่งกว่าวัยอื่น ๆ และจาก

สภาพแวดล้อมและปัญหาของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้วัยรุ่นต้องเผชิญกับปัญหาและต่าง ๆ รอบตัว ทั้งในบทบาทเป็นรองรับปัญหาของผู้ใหญ่ และเป็นสร้างปัญหากับสังคมเอง ดังนั้นเด็กผู้หญิงวัยรุ่นจึงตกเป็นเหยื่อของปัญหาสังคมมากที่สุด โดยเฉพาะปัญหาอาชญากรรมทางเพศ การข่มขืนกระทำชำเรา มาตรการและวิธีการป้องกันปัญหาควรเริ่มจากตัวเอง ครอบครัว ลักษณะที่พกอาศัย และสังคม เด็กผู้หญิงจึงควรได้รับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่อ การถูกข่มขืนกระทำชำเรา และพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราอย่างมากที่สุด

การศึกษาพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราของนักเรียนหญิงใน โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่รวมผู้คนต่างเพศ ต่างวัย ไว้ อย่างมากมาย รวมทั้งยังเป็นแหล่งรวมโรงเรียนกวดวิชาไว้หลากหลาย มีนักเรียนหญิงที่เดินทางมาเรียนพิเศษเป็นจำนวนมาก ทั้งในวันธรรมดาหลังเลิกเรียนปกติ หรือวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ และมีเวลาในการเรียนที่แตกต่างกันทั้ง เช้า บ่าย และเย็น ซึ่งจากการพฤติกรรมการใช้ชีวิตของนักเรียนหญิง อาจตกเป็นเป้าหมายของอาชญากรที่แฝงตัวอยู่ในบริเวณนั้น เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมของนักเรียนหญิงใน โรงเรียนกวดวิชา จะสามารถนำไปสู่แนวทางในการส่งเสริม และป้องกันการเกิดอาชญากรรมทางเพศ การข่มขืนกระทำชำเราในนักเรียนหญิงต่อไป

คำถามการวิจัย

1. นักเรียนหญิงใน โรงเรียนกวดวิชา มีพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงใน โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงใน โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนหญิงที่ โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีระดับพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน

2. นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคม ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีระดับพฤติกรรมการป้องกันตนเอง จากการเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน

3. นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อ การถูกข่มขืนกระทำชำเรา ต่างกัน มีระดับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ด้านประชากร / กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ จะศึกษากลุ่มนักเรียนหญิงที่ไม่เคยถูกข่มขืน และมีอายุ 15-19 ปี ที่มาศึกษา ในโรงเรียนกวศวิชาบริเวณย่านสยามสแควร์ กรุงเทพมหานคร ซึ่งถือว่าเป็นแหล่งรวม โรงเรียนกวศ วิชาหลายหลายโรงเรียนและมีนักเรียนหญิงจำนวนมากที่มารับการศึกษา

และเนื่องจากประชากรมีการเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาทำให้ไม่สามารถทราบจำนวน ประชากรที่แท้จริงได้ ขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จึงกำหนดเป้าหมายกลุ่มตัวอย่างที่จำนวน 400 คน

2. ด้านระยะเวลา

การวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาจะเก็บข้อมูลในเดือนพฤษภาคม ถึง เดือนมิถุนายน 2560

3. ด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็น ความเชื่อ และพฤติกรรมการป้องกันตนเอง จากการเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราของนักเรียนหญิงที่มาเรียนใน โรงเรียนกวศวิชา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงสาเหตุของการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา
2. เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของเรียนหญิง ที่มาศึกษาในสถาบันกวศวิชา ที่สยามสแควร์
3. เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

การข่มขืนกระทำชำเรา (นิยามตามกฎหมายอาญา) หมายถึง ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น โดยขู่เชือดด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้

หรือโดยทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่นต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การกระทำเพื่อตอบสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้วิยะเพศของผู้กระทำกระทำกับวิยะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับวิยะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้กระทำโดยมิหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการ โทรมหญิง หรือกระทำกับชายในลักษณะเดียวกันต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือโทษจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำความผิดระหว่างคู่สมรสนั้น ยังประสงค์อยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยา ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้เพียงใดก็ได้ หรือจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติแทนการลงโทษก็ได้ ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก และคู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ประสงค์จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยาต่อไป และประสงค์จะหย่า ให้คู่สมรสฝ่ายนั้นแจ้งให้ศาลทราบ และให้ศาลแจ้งพนักงานอัยการให้ดำเนินการฟ้องหย่าให้

อาชญากรรมทางเพศ หมายถึง การกระทำความผิดกฎหมายเกี่ยวกับเพศ มีลักษณะฝ่าฝืนจารีต ประเพณี และศีลธรรม โดยการใช้กำลังข่มขู่ หรืออำนาจบังคับให้เหยื่อยินยอม

เหยื่ออาชญากรรม หมายถึง ผู้ถูกกระทำที่ได้รับความทุกข์ทรมาน ทั้งทางร่างกาย และจิตใจ ส่งผลกระทบถึงเหยื่อโดยตรง และทางอ้อม

นักเรียนหญิง หมายถึง เด็กผู้หญิงที่อายุระหว่าง 15-19 ปีขึ้นไป

โรงเรียนกวดวิชา หมายถึง โรงเรียนที่ก่อตั้งขึ้นเป็นพิเศษเพื่อกวดขันให้นักเรียนเรียนแบบเฉพาะเจาะจงเนื้อหาที่จะใช้สอบหรือเรียนเนื้อหาจำนวนมากภายในระยะเวลาสั้น ๆ ให้ประสบความสำเร็จที่ได้ตั้งไว้ ซึ่งเป้าหมายสำคัญที่สุดคือเพื่อผ่านการสอบเข้าในชั้นการศึกษาใหม่ หรือในระดับมหาวิทยาลัย

สยามสแควร์ หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยวของทุกเพศ ทุกวัย ตั้งอยู่บริเวณใจกลางกรุงเทพมหานคร เป็นแหล่งรวมห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ร้านอาหาร และโรงเรียนกวดวิชามากมาย

พฤติกรรมปกป้องกันตนเองจากการเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง การปฏิบัติตนเพื่อป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา และพฤติกรรมปกป้องกันตนเองเมื่อต้องตกอยู่ในเหตุการณ์ที่จะถูกข่มขืนกระทำชำเรา ให้รอดพ้นจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน

สถานที่ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง สถานที่ หรือจุด
เสี่ยง ลับตาคน ที่สามารถเป็นที่ที่ใช้ในการก่อเหตุข่มขืนได้ เช่น ตึกร้าง ลานจอดรถ ห้องน้ำ มุมตึก
 ฯลฯ

ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง ข้อเท็จจริงที่นักเรียน
หญิงในโรงเรียนควรวินิจฉัยเกี่ยวกับเรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อของการถูกข่มขืน กระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงใน โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเราและอาชญากรรมทางเพศ
2. แนวคิดเรื่องพฤติกรรมการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ
3. งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง
4. กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเราและอาชญากรรมทางเพศ

“การข่มขืน” (Sexual assault) หมายถึง การกระทำทางเพศใด ๆ ที่ดำเนิน โดยคนหนึ่งคน หรือหลายคน ที่กระทำกับอีกฝ่ายหนึ่งโดยปราศจากความยินยอม อาจมีสาเหตุมาจากการขู่บังคับ ใช้กำลังในการคุกคาม หรือจากการที่ผู้ถูกกระทำไร้ซึ่งความสามารถอ่อนแอทางกาย หรือจิตใจในการ ที่จะป้องกันตนเอง

“การข่มขืน” (Rape) เป็นศัพท์ทางกฎหมาย หมายถึง การล่วงล้ำเข้าไปในทวารต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ปาก ช่องคลอด ทวารหนัก โดยการขู่บังคับหรือใช้กำลังคุกคาม หรือจากการที่ ผู้ถูกกระทำไร้ซึ่งความสามารถอ่อนแอทางกาย หรือจิตใจในการที่จะป้องกันตนเอง ซึ่งอาจจะมี ความสัมพันธ์กับอายุ (เด็กหรือผู้สูงอายุ) ความสามารถในการรับรู้ผิดปกติ หรือร่างกายไร้ ความสามารถ หรือเกิดจากฤทธิ์ของยาและแอลกอฮอล์โดยผู้ถูกกระทำปราศจากความยินยอม

ในพจนานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2552

“ข่มขืน” หมายถึง การบังคับใจ ให้ผู้ถูกกระทำต้องตัดสินใจกระทำการ ไม่กระทำการ หรือจำยอมให้กระทำการนั้น โดยมีได้ยินยอมพร้อมใจ

“กระทำชำเรา” หมายถึง การร่วมประเวณีหรือการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายกับหญิง โดย ปกติธรรมดา

“การชำเราหญิง” ตามกฎหมาย หมายถึง การทำให้ของลับของฝ่ายชายล่วงล้ำเข้าไปใน ของลับของฝ่ายหญิง ไม่ว่าจะมากน้อยเพียงใด จะสำเร็จความใคร่หรือไม่ นั่น ไม่สำคัญ

“การข่มขืน” ตามนิยามของ “มูลนิธิเพื่อนหญิง” ที่มีบทบาทสำคัญในเรื่องนี้ได้อธิบายว่า การข่มขืน หมายถึง การสะท้อนความสัมพันธ์ของอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันในรูปแบบของผู้ที่แข็งแรงกว่ากระทำต่อผู้กำหนดทางเพศ เพื่อปลดปล่อยความต้องการทางเพศที่ไม่สามารถระงับความต้องการได้ แต่เป็นการแสดงออกถึงอำนาจของชายเหนือสิทธิทางร่างกายของหญิง

ลักษณะของการข่มขืนกระทำชำเรา

สุทัศน์ มาลโรจน์ (2552, หน้า 22) พฤติกรรมของการข่มขืนกระทำชำเรานั้นมีอยู่มากมาย หลายลักษณะด้วยกัน โดยสามารถจำแนกลักษณะของการข่มขืนกระทำชำเราได้ดังต่อไปนี้

1. จำแนกลักษณะของการข่มขืนกระทำชำเราตามวัตถุประสงค์ จำแนกโดยการพิจารณาจากความต้องการของอาชญากรที่มุ่งประสงค์ต่อเหยื่อ ซึ่งอาชญากรแต่ละคนมีความต้องการที่แตกต่างกัน ดังนั้นวัตถุประสงค์ของแตกต่างกันไปด้วย เราสามารถแบ่งออกตามวัตถุประสงค์ได้ 3 ลักษณะ คือ

1.1 เป็นลักษณะของอาชญากรที่มีความอดทนอดกลั้นทางเพศไว้นาน ๆ และเมื่อมีความต้องการทางเพศก็จะระบายออกอารมณ์ทางเพศออกมา จึงมีการตัดสินใจว่าจะหาเหยื่อเพื่อทำการข่มขืน อาชญากรในลักษณะนี้เรียกว่า อาชญากรทางเพศที่แท้จริง (True sex offender) คือ มีการกระทำหรือปฏิบัติเป็นประจำ

1.2 เป็นลักษณะของอาชญากรที่มีปัญหาทางจิต สาเหตุที่ต้องข่มขืนก็เพราะต้องการที่จะเห็นถึงความเจ็บปวดของผู้อื่น บางคนอาจจะมีลักษณะของ Sadism เข้ามาสอดแทรก มีการทารุณเหยื่อและอาจจะทำให้เหยื่อถึงแก่ชีวิต

1.3 เป็นลักษณะของอาชญากรที่มีจุดประสงค์หลัก คือ ความต้องการต่อทรัพย์สินของเหยื่อ แต่มีโอกาสดข่มขืนเหยื่อซึ่งเป็นผลพลอยได้ เป็นต้น

2. จำแนกลักษณะการข่มขืนกระทำชำเราตามจำนวนของผู้กระทำความผิด จำแนกโดยพิจารณาจากจำนวนผู้กระทำความผิดว่ามีกี่คน จำนวนของผู้กระทำผิด มีอยู่ 2 ลักษณะ คือ

2.1 การข่มขืนกระทำชำเราแบบตัวต่อตัว (Single rape) เป็นการข่มขืนกระทำชำเราโดยที่เหยื่อไม่รู้เห็นเป็นใจ หรือรู้เห็นเป็นใจ ซึ่งการข่มขืนนั้นอาชญากรอาจจะสนิทหรือคุ้นเคยกับเหยื่อมาก่อน หรือไม่รู้จักกันเลยก็เป็นได้

ในกรณีที่เหยื่อไม่รู้เห็นเป็นใจนั้น การข่มขืนกระทำชำเราจะเป็นในลักษณะที่มีความรุนแรง จนเหยื่ออาจได้รับบาดเจ็บสาหัสหรืออาจถึงขั้นเสียชีวิต

และในกรณีที่เหยื่อรู้เห็นเป็นใจ หรือที่เรียก “ผู้ให้ทำ” (Victim proneness) เหยื่อในลักษณะนี้มักจะมีความต้องการทางเพศอยู่มาก เช่น ผู้หญิงที่ขายบริการทางเพศ หรือผู้หญิงที่มีพฤติกรรมในการเปลี่ยนคู่นอนบ่อย ๆ เป็นต้น

2.2 การข่มขืนกระทำชำเราลักษณะแบบการโทรมหญิง (Multiple rape) หรือที่เรียกว่า “การลงแขก” เป็นการที่อาชญากรได้ผลัดเปลี่ยนเวียนกันข่มขืนกระทำชำเราเหยื่อจนสำเร็จความใคร่ อาชญากรจะประกอบด้วยผู้ชายจำนวนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป จะสามารถแบ่งการข่มขืนกระทำชำเราได้ 2 ลักษณะ คือ

2.2.1 การข่มขืนแบบคู่ (Pair rape) มีอาชญากรที่ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเรา 2 คน

2.2.2 การข่มขืนแบบหมู่ (Group rape) มีอาชญากรที่ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเรามากกว่า 2 คนขึ้นไป

ในกรณีนี้เหยื่อที่โดนข่มขืนกระทำชำเรา มักจะถูกข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่า (felony rape) เพราะอาชญากรต้องการที่ปกปิดหนีความผิด ไม่ให้เหยื่อได้แจ้งความ หรือบอกให้ใครทราบ บางครั้งอาชญากรไม่ได้ตั้งใจที่จะฆ่าแต่เนื่องจากพฤติกรรมของการข่มขืนกระทำชำเรา อาจมีความรุนแรงจนทำให้เหยื่อเสียชีวิต และสำหรับเหยื่ออดขืนต่อสู้ อาชญากรก็จะลงมือฆ่าเหยื่อก่อนที่จะข่มขืนกระทำชำเรา

ลักษณะของการกระทำทารุณกรรมทางเพศ

สุทัศน์ มาลโรจน์ (2552, หน้า 20) ได้แบ่งลักษณะของการกระทำทารุณกรรมทางเพศไว้ดังนี้

1. การกระทำทารุณกรรมทางเพศต่อเด็กโดยใช้กำลัง ผู้กระทำมักจะกระทำทารุณกรรมทางเพศเพียงครั้งเดียว ผู้ถูกกระทำมักจะเป็นเด็กผู้หญิงอายุประมาณ 8-10 ปี หรืออาจจะอายุน้อยกว่านี้ก็ได้ ซึ่งในกรณีนี้อาจจะได้บาดเจ็บมาก จนถึงขั้นพิการ เช่น การฉีกขาดของอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก การติดเชื้อโรคจนต้องตัดมดลูกทิ้ง ทำให้เด็กไม่สามารถมีบุตรได้ในอนาคต

2. การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็กเป็นระยะเวลายาวนาน ผู้กระทำมักจะกระทำทารุณกรรมทางเพศบ่อยครั้ง เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ 9 ใน 10 จะเกิดขึ้นในกรณีนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นเด็กโตก่อนเข้าวัยรุ่น หรือวัยรุ่นตอนต้น ผู้กระทำมักจะเป็นคนใกล้ชิดและคนรู้จัก เช่น บิดา บิดาเลี้ยง พี่ชาย ลุง ปู่ ญาติที่สนิท และเพื่อน เป็นต้น ซึ่งจะมีความสัมพันธ์กันในระยะเวลาที่ยาวนาน บางรายเป็นเดือน หรืออาจจะเป็นปี โดยเด็กจะไม่กล้าบอกใครให้ทราบ เด็กบางรายถูกข่มขู่จากผู้กระทำไม่ให้บอกใคร หรือเด็กบางรายอาจจะได้เงิน หรือสิ่งของที่พอใจ จึงยอมให้มีความสัมพันธ์ต่อไป

ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

ตามบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 267 วรรคแรก แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) 2550 บัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยผู้อื่นนั้นอยู่ภาวะที่ไม่สามารถขืนได้ หรือทำโดยให้ผู้อื่นนั้น

เข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่นต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท” ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา มีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. ข่มขืน โดย ชูเหตุด้วยสิ่งต่าง ๆ ใช้กำลังประทุษร้าย อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น

คำว่า “ข่มขืน” มีองค์ประกอบดังนี้

1.1 ชูเหตุด้วยสิ่งต่าง ๆ ในที่นี้หมายถึงทั้ง ทางวาจา หรือทางร่างกายก็ได้ ไม่จำเป็นต้องทำร้ายร่างกายเพียงอย่างเดียว อาจะหมายถึงการเปิดเผยความลับ ซึ่งจะกระทำกับเหยื่อโดยตรง หรือกับบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อ เช่น บิดามารดา บุตร เป็นต้น ทั้งนี้อาจจะกระทำกับทรัพย์สินของเหยื่อก็ได้ โดยการชูเหตุนี้อาจมีอาวุธหรือไม่มีอาวุธก็ได้

1.2 ใช้กำลังประทุษร้าย หมายความว่า ทำร้ายแก่ร่างกาย หรือจิตใจของเหยื่อ ไม่ว่าจะด้วยกำลังทางร่างกาย หรือกำลังทางอาวุธ การใช้ยาที่ทำให้เกิดอาการมึนเมาไม่มีสติ หรือการโดยสะกดจิต ก็เช่นกัน

1.3 อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หมายถึง การกระทำในขณะที่เหยื่อตกอยู่ในสภาพที่สมประกอบ ไม่สามารถที่ขัดขืน เช่น ไม่รู้สึกตัว หลับ การกระทำเช่นนี้เรียกว่า การข่มขืนใจ ดังนั้นต้องถือว่าเป็นการข่มขืนกระทำชำเรา

1.4 โดยทำให้เข้าใจว่าเป็นบุคคลอื่น หมายถึง ทำให้เข้าใจผิดว่าเป็นบุคคลคนนั้น ไม่ว่าจะผู้นั้นจะสมัครใจหรือยินยอมให้ร่วมประเวณีด้วย ก็ต้องถือว่าเป็นการข่มขืนกระทำชำเราไม่ใช่เป็นการยินยอม

2. กระทำชำเรา

“กระทำชำเรา” หมายถึง กระทำเพื่อตอบสนองความต้องการ ความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือปากของผู้อื่น รวมไปถึงการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศ หรือทวารหนักของผู้อื่น

3. ผู้อื่น หมายถึง สรรพนามที่ 3 ที่ใช้เรียกผู้ที่ไม่ใช่ตนเอง เป็นองค์ประกอบของฐานความผิดนั้น ๆ

4. โดยเจตนา “เจตนา” หมายถึง กระทำเพื่อตอบสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยผู้กระทำจะต้องมีเจตนาที่จะข่มขืนกระทำชำเรา โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือปากของผู้อื่น รวมไปถึงการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศ หรือทวารหนักของผู้อื่น แต่ถ้าเพียงเอาอวัยวะเพศสัมผัสบริเวณขาอ่อนของผู้ถูกระทำ ถือว่าไม่ได้เจตนาจะข่มขืนกระทำชำเรา แม้ว่าจะมีน้ำอสุจิออกมาก็ยังถือว่ามีความผิดฐานกระทำอนาจารเท่านั้น

ประเภทการข่มขืน

1. การล่วงละเมิดทางเพศต่อบุคคลในครอบครัวที่มีสายเลือดเดียวกัน (Incest)

เป็นข้อห้ามในระดับสากลโลก ซึ่งมีโทษสูงสุดคือจำคุกประหารชีวิต หรือมีโทษจำคุกสูงสุดถึง 20 ปี ในบางรัฐของสหรัฐอเมริกา (Herman & Hirschman, 1977, p.735 อ้างถึงใน จูฮาร์ตัน เอื้ออำนวย, 2544)

เวินเบิร์ก (Weinberg, 1955 อ้างถึงใน จูฮาร์ตัน เอื้ออำนวย, 2544) พบว่า ในกรณีที่พ่อข่มขืนลูกสาวส่วนมากจะเกิดขึ้นในครอบครัวที่พ่อแม่เป็นใหญ่ในบ้าน พ่อมีลักษณะที่ดุ เข้มงวด และคอยควบคุมสมาชิกทุกคนในบ้าน

กรณีที่พี่ชายหรือน้องชาย ข่มขืนพี่สาวหรือน้องสาวที่มีสายเลือดเดียวกัน (Sibling Incest) แต่พ่อแม่ไม่จัดการกับเรื่องนี้ อาจมีสาเหตุมาจากครอบครัวที่แม่เป็นใหญ่ในบ้าน ไม่มีพ่อ หรือพ่อไม่มีอำนาจพอที่จะจัดการ พฤติกรรมดังกล่าวจะทำให้บทบาทและหน้าที่ของคนในครอบครัวสับสน และมีการสร้างการแข่งขันขึ้นในครอบครัว และยังเป็นความผิดติดตัวสมาชิกทุกคนในบ้านที่รับรู้เหตุการณ์นี้

2. การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก (Child molestation)

การข่มขืนกระทำชำเราต่อเด็กมีให้เห็นเกือบทุกสังคม ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกใน ความมนุษย์ลดน้อยลง เกิดความหวาดกลัวในการเป็นผู้ใหญ่ ผู้ชายที่มักจะชอบเด็กผู้หญิงส่วนมาก ทักจะอายุ 40 ปีขึ้นไป อาจจะเป็นคนที่เด็กรู้จักหรือไม่รู้จักมาก่อนก็ได้ และในปัจจุบันการข่มขืนก็ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะกับเด็กผู้หญิง แต่ยังรวมไปถึงเด็กผู้ชาย ที่มีลักษณะเป็นหนุ่ม แข็งแรง หรือ หน้าตาดี ซึ่งอาจจะเป็นคนที่เด็กรู้จักหรือไม่รู้จักมาก่อนก็ได้ ซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นคนที่เด็กให้ความนับถือและความไว้วางใจ จึงง่ายต่อการที่จะข่มขืนกระทำชำเรา

3. การข่มขืนกระทำเรา (Rape)

3.1 การข่มขืนโดยใช้กำลังประทุษร้ายหญิงอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาของตนเองเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมากที่สุดเหยื่อที่ส่วนใหญ่เป็นสาวโสด อายุ น้อย มักจะเกิดขึ้นกับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นนักเรียน นักศึกษา ทางด้านจิตวิทยาได้กล่าวหาว่าอาชญากรที่ก่อเหตุเหล่านี้เป็นพวกที่มีปมด้อย หรือมีข้อบกพร่องทางร่างกายและจิตใจอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น สมรรถภาพที่มีมากไปหรือน้อยไป จึงต้องการที่จะอวดหรือตรวจสอบกับเหยื่อที่ไม่มีประสบการณ์ มีนักวิเคราะห์หลายท่านได้เชื่อว่าความตื่นเต้น เร้าใจ ในการข่มขืนกระทำชำเราจะก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราขึ้นเป็นครั้งที่ 2 และอีกหลาย ๆ ครั้ง

3.2 การข่มขืนเป็นการกระทำที่ก้าวร้าว (Aggression) และมีความผิดวิปริตทางเพศที่มีความสุขใจในการที่เห็นผู้อื่นทรมานกายและใจ (Sadism) เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่อ่อนแอให้คู่ดี และ

สามารถที่จะมีอำนาจเหนือผู้อื่น

รูปแบบของการข่มขืน

เกสรา ศรีพิชญากาการ, พจนีย์ ภาคภูมิ และปิยะภรณ์ ประสิทธิ์วัฒนเสรี (2547 อ้างถึงใน วิระดา สมสวัสดิ์, 2549) ได้กล่าวว่า การแสดงออกทางเพศ อาจเป็นเพียงการแสดงออก ในรูปแบบของการลูบคลำ กอด จับ จนไปถึงการมีเพศสัมพันธ์ และการออกทางเพศที่รุนแรงที่สุด คือ การข่มขืน ซึ่งรวมไปถึงการมีเพศสัมพันธ์ทางปาก และทวารหนักด้วย

การข่มขืน เป็นภัยทางเพศที่เกิดขึ้นได้ทุกสถานการณ์ และทุกสถานที่ ไม่จำเป็นว่าสถานที่นั้นจะเปลี่ยวเท่านั้น เนื่องจากการข่มขืนกระทำชำเราสามารถเกิดขึ้นได้ทุกสถานที่ เช่น บ้าน ที่ทำงาน โรงเรียน หรือที่สาธารณะทั่วไป และยังสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกเพศ ทุกวัย และทุกสาขาอาชีพ ส่วนผู้กระทำนั้นมีตั้งแต่สมาชิกภายในครอบครัว เช่น บิดา บิดาเลี้ยง พี่ชาย น้องชาย ปู่ ตา ลุง บุคคลที่ให้ความเคารพนับถือ เช่น ครู/อาจารย์ ผู้บังคับบัญชา หัวหน้า บุคคลที่รู้จัก เช่น เพื่อน เพื่อนบ้าน และบุคคลที่ไม่รู้จัก คนแปลกหน้า ซึ่งในปัจจุบันการข่มขืนกระทำชำเราได้เพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ และมีวิธีการที่อันตรายขึ้น ส่งผลต่อต่อชีวิตทรัพย์สินและความปลอดภัยในสังคมมากขึ้น

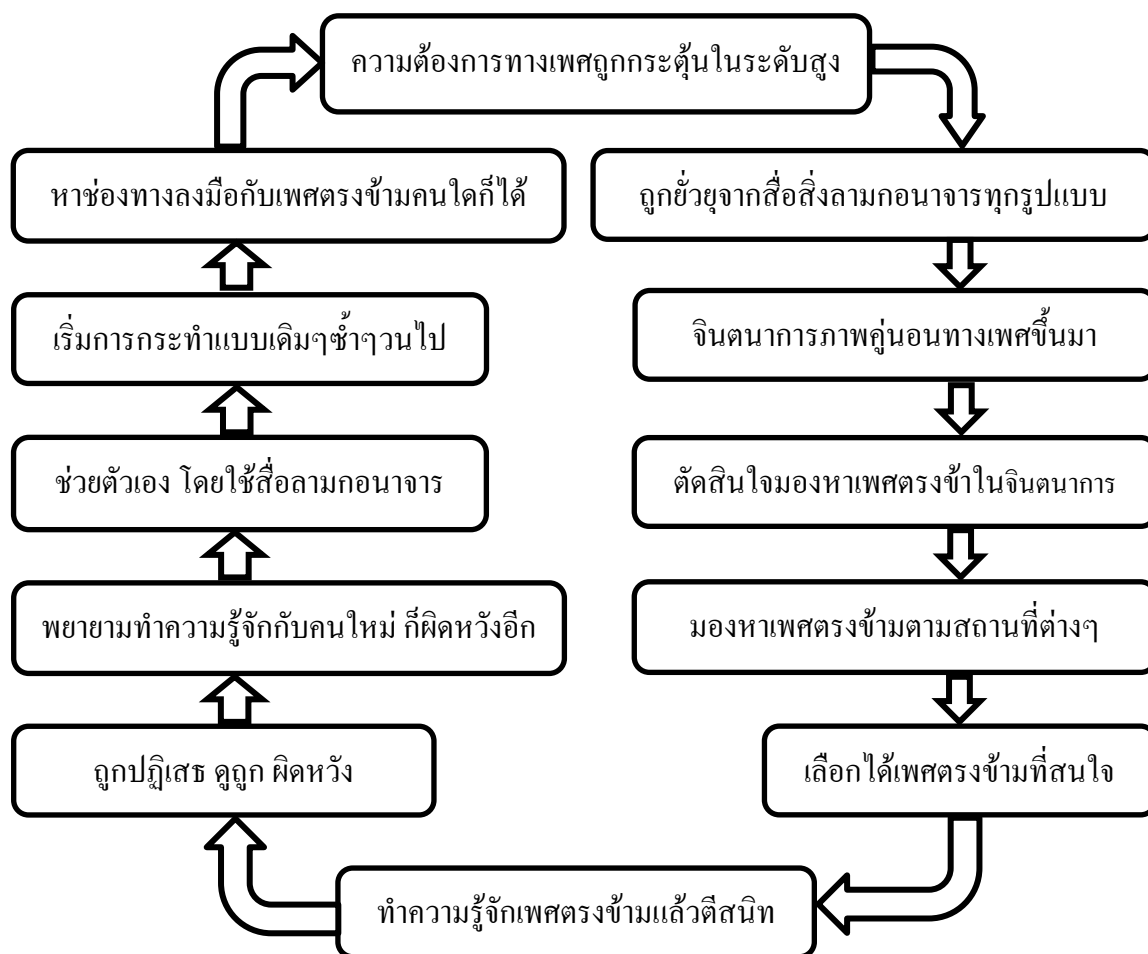
การข่มขืนกระทำชำเรารูปแบบต่าง ๆ รูปแบบการข่มขืนขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม สังคม และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน แบ่งได้อย่างกว้าง ๆ ดังนี้ (สุชีลา ดันชัยนันท์, 2535 หน้า 13)

1. การข่มขืนแบบตัวต่อตัว (Single rape) เป็นการข่มขืนแบบที่เหยื่อโดยคนรู้จักหรือคนไม่รู้จักมาก่อน การกระทำข่มขืน
2. การโทรมหญิง (Multiple rape) เป็นการข่มขืนในลักษณะที่มีผู้กระทำตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป และมีการวางแผนล่วงหน้ามาก่อน
3. การข่มขืนแล้วฆ่า (Felony rape) เป็นการข่มขืนตัวต่อตัว มีเหตุผลที่ต้องฆ่าเพราะต้องการปิดปากเหยื่อ ไม่ให้ไปแจ้งตำรวจ หรือบอกกับผู้อื่น อีกอย่างหนึ่ง คือ ฆ่าแล้วข่มขืน จะเกิดขึ้นกับผู้หญิงที่ต่อสู้ขัดขืน
4. การข่มขืนโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ (Authority rape) มักจะเกิดขึ้นกับผู้สืบสันดาน ศิษย์ ผู้ที่อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ ซึ่งเป็นผู้ที่อยู่ภายใต้ความดูแล หรือผู้ที่อยู่ใต้การปกครอง
5. การข่มขืนในสถานการณ์สงคราม (Rape during wartime) เป็นการข่มขืนที่เกิดขึ้นในสงครามประกาศศานา เช่น สงครามแย่งอำนาจระหว่างมหาอำนาจในสงครามโลกทั้ง 2 ครั้ง
6. การข่มขืนภายในครอบครัว (Incest) เป็นการข่มขืนที่เกิดขึ้นโดยคนในครอบครัวเดียวกัน เช่น พ่อ-ลูกสาว พี่ชาย-น้องสาว ลุง-หลานสาว นายชายหรืออาชาย กับหลานสาว เป็นต้น
7. การข่มขืนกับคู่สมรส (Rape with in marriage) เป็นการข่มขืนระหว่างคู่สมรส โดยอาจจะมีการใช้กำลังประทุษร้ายร่างกาย หรือจิตใจ และบังคับให้คู่สมรสร่วมประเวณีด้วย

8. การข่มขืนโดยกลุ่มชน (Mass Rape) จะเกิดขึ้นในประเทศแถบเอเชียได้ มักจะเกิดขึ้นในประเทศบังกลาเทศและอินเดีย โดยจะใช้การข่มขืนเป็นเครื่องมือในทางการเมืองของฝ่ายปกครองหรือกลุ่มชนที่ได้เปรียบ เพื่อใช้ควบคุมขบวนการเคลื่อนไหวของชาวนารับจ้าง และชาวไร่ ที่ต้องการต่อรองเรื่องที่คืนทำกิน โดยจะเกณฑ์ให้ผู้ชายจากหมู่บ้านอื่นมาข่มขืนผู้หญิงทุกคนในชุมชน

ลักษณะของอาชญากรทางเพศ

อาชญากรหรือผู้ประพฤติที่เบี่ยงเบนทางเรื่องเพศ ที่ไม่ได้เสพยาเสพติด หรือการไม่ได้มีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนเพราะฤทธิ์ยา ส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพที่อ่อนไหว มีอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ มีความคิดเรื่องลามกอนาจารที่รุนแรง คิดเพื่อฝัน และไม่ชอบอยู่ในในโลกของความเป็นจริง มีจินตนาการที่คิดว่าตนเป็นคนมีเสน่ห์ เป็นคนเจ้าชู้ ซึ่งทำให้มีความมั่นใจในตัวเอง และนำไปสู่การล่วงละเมิดเหยื่อที่ตนหมายปอง หรือเหยื่อที่พบเห็นได้โดยง่าย พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางเพศ มีลักษณะ ดังนี้ (สุทัศน์ มาลโรจน์, 2552)

ภาพที่ 1 วงจรของการเกิดพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางเพศ

มาแชล และวีเวอร์ (Marshall & Weaver, 1991, p. 434 อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของพฤติกรรมอาชญากรที่ล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กไว้ ดังนี้

1. อาชญากรจะมีแรงจูงใจบางอย่างที่อยากทำให้ล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก มีสาเหตุมาจาก

1.1 เด็กเป็นเหยื่อที่อ่อนแอที่สุด ซึ่งมันง่ายต่อการถูกคุกคามทางเพศ

1.2 การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กที่อ่อนแอกว่านั้น จะทำให้อาชญากรมีความรู้สึกว่าคุณเองเป็นผู้ที่แข็งแกร่ง มีพลังเหนือกว่าเหยื่อ เพื่อเป็นการปกปิดความรู้สึกที่ด้อยค่า และบุคลิกภาพที่อ่อนแอของตน

1.3 ได้รับคำนิยามที่คิดว่าเด็กจะช่วยเสริมสร้างพลังทางเพศของตนเอง

1.4 อาชญากรส่วนใหญ่มีความมั่นใจว่าเด็กนั้น จะเป็นบุคคลที่บริสุทธิ์ปราศจากโรคทางเพศ เช่น เอดส์ มากกว่าการไปใช้ผู้หญิงที่ให้บริการทางเพศ หรือโสเภณีที่มีความเสี่ยงมากกว่า

2. อาชญากรมีความรู้สึกเอือมอาทรต่อเพื่อนมนุษย์ในระดับที่ต่ำ จะมีโครงสร้างพื้นฐานด้านคุณธรรมและจริยธรรมภายในใจที่ต่ำ และมาตรฐานเกี่ยวกับทางศีลธรรมก็จะอยู่ระดับที่ต่ำเช่นกัน หรืออาจจะถูกรอบงำด้วยอำนาจของฤทธิ์สุรา ยาเสพติด

3. อาชญากรต้องทำการเตรียมตัวหรือทำให้แน่ใจว่าจะจัดการกับสภาพแวดล้อมบางอย่างที่เป็นอุปสรรคภายนอก จนมั่นใจแล้วว่า จะกระทำการได้สำเร็จ

4. อาชญากรจะต้องเอาชนะการต่อสู้ ชัดขึ้นของเด็ก ให้สงบลงและยอมทำตามที่ต้องการ ด้วยการข่มขู่คุกคามอย่างใดอย่างหนึ่ง

ผลงานการวิจัยในต่างประเทศ ได้สรุปลักษณะทั่วไปของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับทางเพศไว้ ดังนี้ (Benjamin, 1962 อ้างถึงใน สุรพล ศรีวงศ์, 2531, หน้า 12)

1. ด้านเชาว์ปัญญา (Intelligence) นักวิจัยส่วนใหญ่ได้แสดงความเห็นว่าผู้กระทำเกี่ยวกับเพศโดยทั่วไปแล้ว เป็นผู้ที่มิเชาว์ปัญญาปานกลาง เทียบเท่ากับคนธรรมดาสามัญทั่วไป

2. ด้านการศึกษา (Education) ผู้กระทำความผิดทางเพศส่วนใหญ่ จะมีความรู้แค่ระดับประถมศึกษา และผู้กระทำผิดที่ระดับการศึกษาสูง ๆ ก็มีให้พบเห็นบางแต่น้อยมาก

3. ด้านอาชีพ (Occupation) ผู้กระทำความผิดทางเพศส่วนใหญ่ มักจะมีอาชีพเป็นกรรมกร หรืออาชีพที่ไม่ได้ใช้ฝีมือในการทำงาน

4. ด้านการมีครอบครัว (Marital status) ผู้กระทำความผิดประเภทนี้มักจะเป็นคนโสด ไม่มีครอบครัว ในกรณีที่มีการนำเอาอวัยวะเพศออกมาแสดงในที่เปิดเผย (Exhibitionism) เท่านั้น มักจะเกิดขึ้นกับคนที่ไม่มีครอบครัวแล้ว

5. ด้านอายุ (Age) จากผลการวิจัยที่นักวิจัยหลายท่านได้ค้นพบ กล่าวว่าอายุของผู้กระทำผิดความผิดมักจะสูงกว่า 30 ปีขึ้นไป แต่ก็ยังมีผู้กระทำผิดอีกหลายที่ค้นพบว่า มีอายุต่ำกว่า 30 ปี ในที่นี้มีความเห็นที่ตรงกัน คือ การข่มขืนกระทำชำเราโดยใช้กำลังข่มขู่ และชอบที่นำเอาอวัยวะเพศออกมาแสดงในที่เปิดเผยมักจะเกิดขึ้นกับคนวัยหนุ่ม ส่วนคนที่สูงอายุมักจะทำความผิดเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน หรือกระทำความผิดทางเพศระหว่างเพศเดียวกัน (Sodomy)

6. ด้านเพศ (Sex) ผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ในส่วนของเพศหญิงก็มีแต่น้อยมาก และถ้ามีเพศหญิงก็จะเป็นความผิดประเภทโสเภณี

7. ด้านบุคลิกภาพ (Personality) นักวิจัยส่วนใหญ่มีความเห็นคล้ายกันว่า ผู้กระทำความผิดทางเพศ มักจะเป็นบุคคลที่ค่อนข้างขี้อาย และไม่กล้าที่จะเปิดเผยด้านรูปร่างให้กับใครรู้ได้ว่ามีลักษณะอย่างไร แต่มีสิ่งหนึ่งที่เป็นที่ยอมรับกันส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำความผิดทางเพศมักจะมี ความผิดปกติทางจิตทางด้านใดด้านหนึ่ง

ปัจจัยที่ส่งผลต่ออาชญากรรมทางเพศ

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเบี่ยงเบนในพฤติกรรมทางเพศ อะไรเป็นแรงจูงใจที่ทำให้ผู้กระทำผิด ได้ลงมือกระทำการที่ผิดกฎหมายนั้น บุคคลแต่ละคนมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันออกไป เพศเบี่ยงเบน (Deviation) ถือว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่คงไม่ใช่ จะต้องสาเหตุอะไรที่ทำให้บุคคลนั้นมีความผิดแปลกไปจากบุคคลธรรมดาทั่วไป การวิจัยในต่างประเทศทั้งในยุโรปและอเมริกา พบว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบนไปจากธรรมดา และกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศขึ้นนั้น มีสาเหตุที่สำคัญ 7 ประการ ได้แก่ (Benjamin, 1962 อ้างถึงใน สุรพล ศิริวงศ์, 2531, หน้า 12)

1. สภาวะทางกายและจิตที่เป็นมาแต่กำเนิด (Constitutional factors) นักวิจัยเกี่ยวกับเพศส่วนใหญ่มีความเห็นที่ตรงกันว่า สภาวะทางกายและจิตของบุคคลนั้น เป็นสาเหตุใหญ่ประการหนึ่ง แต่ทั้งหมดทั้งมวลนั้นสภาพแวดล้อมและสังคมก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน

2. สิ่งแวดล้อม (Environmental factor) เราสามารถแบ่งออกเป็น 4 ข้อ ดังนี้

2.1 อิทธิพลต่อชีวิตในวัยเด็ก (Background influences) เป็นอิทธิพลที่มีผลต่อชีวิตวัยเด็กมีความเกี่ยวข้องกับความปกติ หรือไม่ปกติทางเพศพอสมควร

2.2 สภาวะทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socio-economic) เงินมีส่วนส่งเสริมกับการร่วมเพศ เป็นแรงจูง และอิทธิพลต่อทัศนคติของบุคคลในเรื่องของการแต่งงาน นักวิจัยบางท่านเชื่อว่า เชื้อชาติ และสัญชาติก็มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศไม่น้อย

2.3 ทัศนคติของพ่อแม่ (Parental attitudes) นักวิจัยส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันว่า การถูกทอดทิ้งจากบ้าน หรือเด็กที่พ่อแม่แยกกันอยู่ และขาดการอบรมมักจะมีโอกาสเบี่ยงเบนทางเพศ

เพราะเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อบ้านของตน การขาดความรักและการดูแลเอาใจใส่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ปกติ

2.4 ความตื่นตกใจอย่างแรง (Psychic trauma) สภาพแวดล้อมบางอย่างที่สร้างความตกตะลึง ตื่นเต้นอย่างรุนแรง เช่น การที่ได้เห็นคนอื่นกำลังร่วมเพศในวัยเด็ก หรือถูกบังคับให้เป็นผู้กระทำขณะเป็นวัยเด็ก อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบนไปจากปกติได้

3. สภาพของร่างกาย (Physical factors) มีสาเหตุอย่างน้อย 2 ประการ ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมความเบี่ยงเบนทางเพศ

ประการแรก คือ ความสูงอายุ มีอยู่หลายกรณีที่คนที่มีอายุมาก มีอารมณ์ทางเพศรุนแรงกว่าปกติ และจะกระทำความผิดต่าง ๆ อาจมีเหตุมาจากการเกิดความเปลี่ยนแปลงทางสมอง

ประการที่สอง คือ การได้บาดเจ็บที่ศีรษะ เป็น โรคลิฟิไลส หรือเกิดจากความพิการในส่วนของร่างกาย (Physical infirmity or handicaps) นักวิจัยบางท่านเชื่อว่าโรประสาท (Epilepsy) กั้บการนำเอาสวณออกมาโชว์ในลักษณะที่เปิดเผย (Exhibitionism) มีส่วนสัมพันธ์กันอยู่มาก ในทำนองเดียวกัน บุคคลที่ขาดโอกาสที่จะได้ร่วมเพศกับหญิง เพราะความพิการของร่างกาย เช่น แขนขาลีบ ดัดอ่าง มีอาการสั้นชักกระตุก ก็มักจะมีพฤติกรรมทางเพศที่ก้าวร้าว

4. โรคประสาทอย่างแรง (Psychosis) บุคคลที่เป็นโรคประสาททำความผิดเกี่ยวกับเพศน้อย ในสหรัฐอเมริกาและยุโรปได้การวิจัยว่าในจำนวนผู้กระทำความผิดประเภทนี้ทั้งหมด บุคคลที่มีเป็นโรคประสาทประมาณ 4-10% เท่านั้น แต่นับได้ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องอยู่บ้าง

5. ปัญญาอ่อน (Mental deficiency) นักวิจัยส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ปัญญาอ่อนมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดทางเพศไม่มากนัก พวกปัญญาอ่อนมักจะถูกจับได้ง่ายกว่า เนื่องจากความโง่ของตนเอง จึงทำให้ดูมีจำนวนมาก แต่ความจริงแล้วพวกปัญญาอ่อนกับพวกที่มีระดับปัญญาปกติทั่วไปก็กระทำความผิดในจำนวนที่เท่า ๆ กัน

6. ดิดสุรา (Alcoholism) สุราเป็นสาเหตุสำคัญที่ช่วยในการกระตุ้นให้กระทำความผิดทางเพศหรือไม่ นักวิจัยบางท่านบอกว่ามีส่วน บางท่านก็บอกว่าไม่มี แต่ก็มีความเห็นตรงกันว่าสุราเป็นสาเหตุที่ทำให้มีพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากเดิม

7. มูลเหตุอื่น (Other factors) นอกเหนือจากปัจจัยทั้ง 6 ข้อ อาจจะมีสาเหตุอื่นที่อาจทำให้กระทำความผิดทางเพศก็ได้ เช่น ความต้องการสิ่งใหม่ ๆ การอยากทดลองสิ่งแปลก ๆ หรือการได้คำแนะนำ เลียนแบบ

ปัจจัยที่มีผลต่ออาชญากรรมทางเพศของสังคมไทย (สุรพล ศรีวงศ์, 2531 ,หน้า 13)

1. ความบกพร่องของครอบครัวในปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงของครอบครัวในสังคมไทย อันเนื่องมาจากปัญหาในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านเศรษฐกิจ เป็นต้น

2. ความเสื่อมถอยของสังคม ความเสื่อมทางวัฒนธรรม จารีตประเพณี และศีลธรรม ความเห็นแก่ตัว อิจฉาริษยา และการรับเอาแบบแผนอารยธรรมของต่างประเทศ โดยเฉพาะเรื่องเพศมาใช้กับสังคมไทย

3. สื่อสารมวลชน ในปัจจุบันทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย สามารถเข้าถึงการนำเสนอของสื่อที่บางครั้งเปิดเผยจนมากกว่าเกินไป เช่น ภาพยนตร์หรือละครที่ส่งเสริมเรื่องการใช้กำลัง และความรุนแรงทางเพศ ที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดอาชญากรรมทางเพศ

4. แหล่งเสื่อมโทรม กรุงเทพมหานคร เป็นแหล่งของสังคมที่เสื่อมโทรม การมีพื้นที่ชุมชนแออัดจำนวนมาก ซึ่งเป็นแหล่งสะสมของอบายมุขทุกชนิด เช่น ยาเสพติด การพนัน การขายบริการ เป็นต้น ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้บุคคลที่อยู่ในชุมชนแออัดซึมซับ และมีพฤติกรรมที่จะเป็นอาชญากรรม

5. การอบรมเลี้ยงดู และปลูกฝังเรื่องเพศศึกษา ในสังคมไทยไม่นิยมที่จะปลูกฝัง หรือให้ความรู้เรื่องเพศศึกษากับเด็ก ทั้งในครอบครัวหรือโรงเรียน จึงทำให้เด็กขาดความรู้ ความเข้าใจ และวิธีการป้องกันตนเองจากเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ

6. ปัจจัยทางเศรษฐกิจ จากการที่ค่าครองชีพที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ จึงทำให้ช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจนห่างไกลออกไป การหารายได้พิเศษ การทำงานนอกเวลาในช่วงเย็น การทำงานกะดึก จึงเป็นอีกทางเลือกที่เกิดขึ้น ซึ่งก็อาจเป็นโอกาสที่ทำให้เกิดอาชญากรรมทางเพศ

7. ตัวผู้หญิงเอง และโอกาสของอาชญากรรมทางเพศ การแต่งกายที่ล่อแหลมจนตกเป็นเป้าสายตา การออกไปเที่ยวในเวลากลางคืน การอยู่คนเดียวในสถานที่ที่เอื้อต่อการก่อเหตุอาชญากรรมทางเพศ ซึ่งเมื่อตัวอาชญากรมีโอกาสนี้ก็จะลงมือทันที

8. ปัญหากฎหมาย และกระบวนการยุติธรรม การเปิดโอกาสให้อาชญากรกลับมาอยู่ร่วมกับคนในสังคม บางคนกลับตัวกลับใจเป็นคนดี แต่ก็มีส่วนมากที่ลงมือก่อเหตุซ้ำ การปล่อยตัว หรือไม่คิดตัวมาดำเนินคดีของเจ้าหน้าที่ ทำให้อาชญากรรมทางเพศลอยนวล และใช้ชีวิตปะปนกับคนในสังคม โดยที่ไม่รู้เลยว่า คือ อาชญากรรมทางเพศ

9. อารมณ์ และความกดดัน อาชญากรรมทางเพศส่วนหนึ่งก็มาจากสภาพจิตใจที่ย่ำแย่ ถูกกดดัน โดยบีบบังคับทางจิตใจตั้งแต่เด็ก มีประสบการณ์ทางเพศที่เลวร้าย จนมาสามารถควบคุมจิตใจได้ หรืออาจจะโดยกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น ดิสสุรา ยาเสพติด เคยก่ออาชญากรรมในรูปแบบอื่น ๆ เป็นต้น

กลอุบายของอาชญากรทางเพศ

เคนเน็ธ (Kenneth, 1976 อ้างถึงใน อัจฉรา สุวรรณศรี, 2543, หน้า 21) ได้เก็บข้อมูลเกี่ยวกับการถูกล่อลวงทางเพศ (Sex iure) โดยทำการไปสัมภาษณ์ผู้กระทำผิดทางเพศกับเด็กจำนวนหลายร้อยคน พบว่า กลอุบายที่บรรดาอาชญากรทางเพศนั้นนำมาใช้กับเด็ก การหลอกล่อด้วยวิธีการต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้

1. หลอกล่อโดยการอาศัยความใกล้ชิดสนิทสนม ซึ่งจะกระทำโดยคนที่เด็กมักจะสนิท รู้จักคุ้นเคย หรือเป็นผู้ที่เด็กเคารพนับถือ เช่น สมาชิกภายในครอบครัว ครู/อาจารย์ คนที่ดูแลใกล้ชิด
2. หลอกล่อด้วยของขวัญของรางวัล หรือสิ่งของ โดยมักจะนำเอารางวัล หรือสิ่งมาให้ เช่น ขนม ของเล่น หรือเงิน เป็นต้น
3. หลอกล่อให้เด็กเล่นสนุก โดยมักจะเล่นแบบถึงเนื้อถึงตัว เช่น วิ่งจับ จั๊กจี้ เป็นต้น
4. หลอกล่อด้วยการโกหกเรื่องต่าง ๆ เพื่อเป็นสร้างสถานการณ์ให้เด็กตกใจ ตื่นเต้น สับสน และที่เด็กก็จะคล้อยตาม
5. หลอกล่อโดยการบอกว่าตนเองเป็นเจ้าของหน้าที่ต่าง ๆ ผู้กระทำผิดก็จะแต่งกายเลียนแบบ ตำรวจ ทหาร หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งเด็กมักจะเกรงใจ หรือกลัวเจ้าหน้าที่
6. หลอกล่อโดยการเอาเสียงชื่อ ความโด่งดังมาอ้าง ผู้กระทำผิดโกหกว่าตนเองเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในด้านต่าง ๆ สามารถทำให้เด็กหลงเชื่อได้ง่าย เช่น โกหกว่าตนเองเป็นแมวมอง จะพาไปประกวด หรือเป็นดารานักร้อง
7. หลอกล่อโดยมารูปแบบคนดี ใจบุญ เช่น การชักชวนให้เด็ก ๆ มาร่วมสนุกในงาน แล้วพาไปข่มขืนกระทำชำเรา
8. หลอกล่อโดยการใช้สื่อ เป็นการนำสื่อลามกต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการชักจูงเด็ก เช่น คลิป วีดีโอ หนังสือลามก หนังสือลามก การ์ตูนลามก เป็นต้น
9. แก้ทำเป็นเข้ามาขอความช่วยเหลือกับเด็ก เป็นวิธีที่ผู้กระทำผิดใช้ในการหลอกล่อเด็ก อาจจะทำเป็นเข้ามาถามทาง ถามหาคน หรือใช้ให้ไปซื้ออะไรให้ เป็นต้น
10. หลอกล่อด้วยเรื่องที่น่ากลัว หรือความเชื่อ โดยการเล่าเรื่อง หรือเหตุการณ์ที่น่ากลัว เช่น เรื่องผี เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นเหมือนการปฏิบัติทางจิตวิทยา ที่จะทำให้เด็กหลงเชื่อและทำตาม
11. หลอกล่อด้วยงานที่ดี เป็นวิธีการที่ผู้กระทำผิด จะนำงานที่ดี มีรายได้สูง มาเป็นแรงจูงใจหลอกล่อให้เด็กมาทำงานด้วย หรือนัดมาสัมภาษณ์ในสถานที่ที่ไม่เปิดเผย แบบลับ ๆ ล่อ ๆ

เหยื่ออาชญากรรมทางเพศ

“อาชญากรรมทางเพศ” (Sex crime) หมายถึง การกระทำผิดกฎหมายที่ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับทางเพศ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่กระทำมีลักษณะที่ฝ่าฝืนจารีตประเพณีและกฎหมาย ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อไม่ได้ยินยอม หรือกระทำด้วยการใช้กำลังข่มขู่ หรืออำนาจบังคับขืนใจ เรียกว่าเป็น การข่มขืน (Rape) ซึ่งก็มีชื่อเรียกที่แตกต่างกันออกไป ตามแต่เหยื่อที่ตกเป็นเป้าหมาย ได้แก่

1. การข่มขืนกระทำชำเรา (Rape)
2. การล่วงเกินทางเพศต่อบุคคลในสายเลือดเดียว หรือการข่มขืนภายในครอบครัว

(Incest)

3. การข่มขืนคู่สมรส (Marital rape)
4. การข่มขืนโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ (Authority rape)
5. การล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก (Child molestation)
6. การฆ่าข่มขืน (Felony rape)

ซึ่งพฤติกรรมทั้งหมดนี้อาจจะกระทำการตามลำพัง หรือกระทำรวมกันเป็นกลุ่ม ที่เรียกว่า

1. การข่มขืนแบบตัวต่อตัว (Single rape)
2. การโหมหนุม (Group rape)

ตามที่ Black Law Dictionary ได้มีการอธิบายเกี่ยวกับ “เหยื่ออาชญากรรม” (Crime victim) หมายถึง ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำอาญาหรือละเมิด ในขณะที่ทางภาษากฎหมายเรียกเหยื่ออาชญากรรมว่า “ผู้เสียหาย” ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) ให้นิยามศัพท์คำว่า “ผู้เสียหาย” ไว้ว่า หมายความว่าบุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำผิดฐานใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทนได้ ซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา 4, 5 และ 6

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นิยามคำว่า “เหยื่ออาชญากรรมทางเพศ” (Sex crime victim) ไว้ว่า หมายถึง บุคคลที่ได้ความเสียหาย ทุกข์ทรมาน ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ โดยใช้กำลังข่มขู่ หรือใช้อำนาจในการบังคับขืนใจ ในการข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งอาชญากรรมทางเพศที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในครั้งนี้ ศึกษาเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา โดยผู้ชายกระทำต่อเด็กผู้หญิง

ประเภทของเหยื่อ

ชาร์เฟอร์ (Chafer, n.d. อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544, หน้า 21-23) ได้แบ่งประเภทของเหยื่ออาชญากรรมไว้ 7 ประเภท ดังนี้

1. เหยื่ออาชญากรรมที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากร (Unrelated victim) หรือเรียกว่า “เหยื่อบริสุทธิ์” คือ เหยื่อที่ไม่ได้มีความสัมพันธ์กับอาชญากรแต่อย่างใด เป็นแต่เพียงผู้ที่รับเคราะห์ หรือโดนลูกหลงจากอาชญากรเท่านั้น ทุกคนในสังคมสามารถที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะในสภาพสังคมแบบใด เช่น คนที่ยื่นรอรถแล้วโดนกระชากกระเป๋า เป็นต้น

2. เหยื่อที่กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม (Provocative victim) คือ เหยื่อที่ได้กระทำการบางอย่างเป็นการขัดใจแก่อาชญากร เมื่ออาชญากรได้แรงช่วย หรือส่งเสริม อาชญากรก็จะลงมือทำร้ายเหยื่อ ซึ่งถือได้ว่าเหยื่อเป็นผู้ที่ลงมือกระทำก่อน เช่น เหยื่อถูกดูอาชญากร เหยื่อทรยศหรือหักหลังอาชญากร เป็นต้น ซึ่งเหยื่อประเภทนี้สมควรที่จะร่วมรับผิดชอบเป็นอย่างมาก

3. เหยื่อที่จูงใจให้เกิดอาชญากรรม (Precipitative victim) คือ เหยื่อที่มีได้ทำสิ่งใดอันเป็นพิเศษแก่อาชญากร แต่พฤติกรรมที่เหยื่อกระทำนั้นกับส่งเสริม จูงใจ ให้อาชญากรกระทำอาชญากรรมต่อเหยื่อที่เป็นตัวล่อ เช่น หญิงสาวที่เดินคนเดียวเวลากลางคืน เป็นต้น ซึ่งเหยื่อควรพิจารณาก่อนว่าสิ่งที่กระทำเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม เหยื่อจึงควรที่ต้องรับผิดชอบบ้างตามสมควร

4. เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางชีวภาพ (Biologically weak victim) คือ เหยื่อที่มีความอ่อนแอทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งทำให้อาชญากรเกิดอยากทำร้าย เช่น เด็ก ผู้สูงอายุ ผู้ไร้ความสามารถ คนวิกลจริต ฯลฯ ซึ่งเป็นกลุ่มที่ตกเป็นเหยื่อได้ง่าย และเหยื่อกลุ่มนี้ไม่ต้องร่วมรับผิดชอบต่อความผิดแต่อย่างใด

5. เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางสังคม (Socially weak victim) คือ เหยื่อที่มักจะไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกในสังคมอย่างเต็มที่ เช่น พวกที่อพยพเข้ามาใหม่ พวกที่นับถือต่างศาสนา และพวกชนกลุ่มน้อย ซึ่งเป็นกลุ่มที่ถูกเอาเปรียบจากพวกอาชญากรเมื่อไรก็ได้ ทั้งนี้อาชญากรและสังคมควรที่จะร่วมรับผิดชอบต่อความผิดที่เกิดขึ้น

6. ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของตนเอง (Self - victimizing victim) คือ เหยื่อที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของตนเอง หรืออาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ หรือปราศจากเหยื่อ (Victimless crime or crime without victim) การเกิดอาชญากรรมจะประกอบด้วยอาชญากรฝ่ายหนึ่ง กับเหยื่ออีกฝ่ายหนึ่ง แต่เหยื่อที่ตกเป็นเหยื่อของตนเองก็คือ อาชญากรรม มีบางอย่างที่เหยื่อและอาชญากรเป็นคน ๆ เดียว เช่น การเสพยาเสพติด การทำแท้ง การเล่นพนัน การทำร้ายตนเอง ซึ่งกรณีนี้ไม่ต้องมีใครมาร่วมรับผิดชอบด้วย

7. เหยื่อการเมือง (Political victim) คือเหยื่อที่ได้รับความทุกข์ทรมานในทางการเมือง แต่ไม่นับรวมถึงกลุ่มนักปฏิวัติที่ต่อสู้เพื่ออุดมการณ์ของตน สำหรับเหยื่อทางการเมืองบุคคลที่เป็น

คู่แข่งที่มีอำนาจแต่ถูกอีกฝ่ายหนึ่งที่มีอำนาจอยู่แล้วใส่ความว่าเป็นผู้กระทำผิดหรืออาชญากร แต่ในมุมมองของศีลธรรมแล้ว ก็คือเหยื่อประเภทหนึ่ง ความหมายนี้รวมถึงประชาชนที่ตกเป็นเหยื่อในเหตุการณ์จลาจลทางการเมือง เช่น ประชาชนที่บาดเจ็บหรือเสียชีวิตจากเหตุการณ์ 14 ตุลาคม เป็นต้น

เหยื่ออาชญากรรมอาจจะตกเป็นเหยื่อโดยตรง หรือทางอ้อมจากอาชญากรรมก็ได้อีกทางหนึ่ง (สุดสงวน สุธีสร, 2534, หน้า 1) ได้จำแนกประเภทของเหยื่ออาชญากรรมเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ผู้เสียหาย หรือเหยื่อ โดยตรง (Direct Victim) คือ บุคคลที่ถูกล่วงละเมิด และได้รับความเสียหายโดยตรงจากการทำความผิดนั้น
2. ผู้เสียหาย หรือเหยื่อ โดยอ้อม (Indirect Victim) คือ บุคคลที่สามที่ได้รับผลกระทบจากการทำความผิด ถึงแม้ว่าการกระทำจะไม่ได้เกิดขึ้น โดยตรงกับตนเอง เช่น

2.1 ครอบครัว ญาติพี่น้อง ผู้ใกล้ชิดของเหยื่ออาชญากรรมตลอดจน ผู้ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตและการทำงานของเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่อโดยอ้อมของกลุ่มนี้ได้รับความเสียหาย เป็นผลกระทบด้านจิตใจและทรัพย์สิน เนื่องจากญาติพี่น้อง หรือบุคคลที่ใกล้ชิดอันเป็นที่รักตกเป็นเหยื่อโดยตรงของอาชญากรรม เช่น บิดามารดาที่ต้องเสียบุตรสาวจากการถูกอาชญากรข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่า เป็นต้น

2.2 พยาน หรือผู้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เหยื่อโดยอ้อมของกลุ่มนี้ คือ พลเมืองดีที่ประสบพบเห็นเหตุการณ์ที่อาชญากรทำความผิดต่อเหยื่ออาชญากรรมในกรณีใดกรณีหนึ่ง โดยเหตุบังเอิญ และยินยอมที่จะช่วยเหลือทางราชการ โดยให้ความเป็นพยาน ซึ่งอย่างไรก็ตามพยานกลุ่มนี้อาจได้รับความเดือนร้อน หรือเสี่ยงต่อชีวิตและทรัพย์สิน จากการโดนข่มขู่หรือทำร้ายในคดีที่อุกฉกรรจ์

2.3 ประชาชน สังคม ชุมชน ที่ถูกล่วงละเมิดต่อกฎเกณฑ์

เหยื่อโดยอ้อมของกลุ่มนี้ เป็นเหยื่อที่รู้สึกถึงความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ในฐานะที่เป็นสมาชิกของสังคม หรือชุมชนหรือเต็มไปด้วยอาชญากรรม ซึ่งเป็นผลกระทบทางอ้อมที่ต้องรู้สึกว่าจะตนเองจะเป็นเหยื่ออาชญากรรมเมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ

การข่มขืนกระทำชำเราต่อเด็กผู้หญิง

สถิติการข่มขืนการกระทำชำเราต่อเด็กในต่างประเทศ

ศรีเวียง ไพโรจน์กุล (2544, หน้า 19-21) ได้กล่าวว่าในต่างประเทศคดีเรื่องการข่มขืนกระทำชำเราต่อเด็กเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ทุกปี อาจมาจากต้นตอเกี่ยวกับเรื่องการข่มขืนกระทำชำเราที่เพิ่มขึ้น ทำให้มีการรายงานหรือเปิดเผยข้อมูลมากขึ้น จากการรายงานของ (National Child Abuse

and Neglect System: NCANDS) ประเทศสหรัฐอเมริกา ปี 1996 สถิติการข่มขืนกระทำชำเราต่อเด็ก พบว่า ร้อยละ 12 ของรายงานเป็นการทารุณต่อเด็กทั้งหมด ซึ่งพบปีละล้านคน ทั้งนี้ยังพบว่าการศึกษากฎหมายกระทำชำเราที่เกิดขึ้นจะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาข้อมูลว่ามีได้เข้าถึงมากเพียงใด การศึกษาในชุมชน โดยใช้วิธี Self-questionnaire สอบถามกับนักเรียน นักศึกษา หรือประชาชนทั่วไป พบว่าเกิดการเคยถูกข่มขืนกระทำชำเราในเด็ก ร้อยละ 12-38 และเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ ร้อยละ 75 เป็นเด็กผู้หญิง ซึ่งถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยบุคคลในครอบครัวหรือบุคคลที่เด็กรู้จัก ส่วนเด็กผู้ชายพบน้อยกว่า ซึ่งเด็กผู้ชายมักจะถูกรับข่มขืนกระทำชำเราโดยบุคคลภายนอกครอบครัว

ปัจจัยเสี่ยงต่อเด็กที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ได้แก่

1. เด็กเล็กที่ยังไม่สามารถพูดจา หรือสื่อสารในเรื่องต่าง ๆ ได้
2. เด็กที่มีพัฒนาการช้า หรือพัฒนาการบกพร่อง
3. เด็กที่มีโรคเรื้อรัง หรือมีความพิการ ไร้ความสามารถทางร่างกาย
4. เด็กที่มีบิดาหรือมารดาเคยมีประวัติการถูกข่มขืนกระทำชำเราในวัยเด็ก
5. เด็กที่มีบิดา หรือมารดาเคยมีประวัติการถูกข่มขืนกระทำชำเราในวัยเด็ก
6. บุคคลอื่นภายในครอบครัวเคยมีประวัติเกี่ยวกับการถูกข่มขืนกระทำชำเรา
7. มีสมาชิกใหม่ที่เป็นผู้ชาย ขอเข้ามาอาศัยอยู่ด้วย
8. ไม่สามารถควบคุมสติได้ เนื่องจากการดื่มสุรา หรือเสพยาเสพติด
9. มารดา หรือญาติที่เป็นผู้หญิงคนอื่น หมกสมรรถภาพทางเพศหรือปฏิเสธที่จะ

ตอบสนองความต้องการทางเพศให้กับบิดา หรือคู่สมรส

ซึ่งผู้ที่กระทำการข่มขืนกระทำชำเราเด็กส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย พบเพียงร้อยละ 5-15 เท่านั้นที่เป็นผู้หญิง (Faller, 1989 อ้างถึงใน สมพร จรัสเจริญวิทยา, 2550) สำหรับผู้ที่กระทำการข่มขืนกระทำชำเราต่อเด็กผู้ชาย พบว่าในปัจจุบันมีอายุที่ลดน้อยลง และมีจำนวนไม่น้อยที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

จากการส่งต่อมาทางบุคลากรทางการแพทย์ ได้มีการเก็บข้อมูลและพบว่าผู้ที่กระทำการข่มขืนกระทำชำเราเป็นบุคคลในครอบครัวร้อยละ 75 ในจำนวนนี้เป็นบิดาผู้ให้กำเนิดร้อยละ 46 เป็นบิดาเลี้ยงร้อยละ 27 (Bentovim, 1989 อ้างถึงใน สมพร จรัสเจริญวิทยา, 2550) และพบว่าร้อยละ 50 ของการถูกข่มขืนกระทำชำเราเกิดจากบุคคลภายนอกครอบครัวในชุมชนทั่วไปของสหรัฐอเมริกา

และในปัจจุบันสถิติการข่มขืนและล่วงละเมิดทางเพศของสหรัฐอเมริกา ได้พุ่งสูงขึ้นอย่างมาก จากผลการสำรวจของสำนักงานสถิติของกระทรวงยุติธรรมของสหรัฐอเมริกา ในช่วง

ระหว่างปี 2557-2558 ได้มีการเก็บข้อมูลในนักศึกษาจำนวน 23,000 คน จาก 9 มหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา ซึ่งแบ่งเป็นนักศึกษาหญิงจำนวน 15,000 คน และนักศึกษาชายจำนวน 8,000 คน พบว่า มีนักศึกษาหญิงที่ตกเป็นเหยื่อการกระทำความรุนแรงทางเพศ รวมถึงการถูกข่มขืนกระทำชำเราถึง 10.3% หรือร้อยละ 10.3 คน (สถิติการข่มขืนและล่วงละเมิดทางเพศของสหรัฐอเมริกา, 2559)

สถิติการข่มขืนกระทำชำเราต่อเด็กในประเทศไทย

ในประเทศไทยก็พบว่าสถิติการข่มขืนกระทำชำเราต่อเด็กสูงขึ้นทุกปี มูลนิธิหญิงชายก้าวไกล ร่วมกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ (สสส.) ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ ปี 2554 จำนวน 5 ฉบับ คือ ไทยรัฐ เดลินิวส์ มติชน ข่าวสด และคมชัดลึก พบว่า มีทั้งหมด 158 ข่าว แบ่งออกเป็น ข่าวการข่มขืนกระทำชำเรา จำนวน 112 ข่าว คิดเป็น 70.9% รองลงมาข่าวรัมโทรม จำนวน 17 ข่าว คิดเป็น 10.8% ข่าวพยายามข่มขืน จำนวน 14 ข่าว คิดเป็น 8.8% ข่าวทำอนาจาร จำนวน 12 ข่าว คิดเป็น 7.6% และข่าวพราดผู้เยาว์ จำนวน 3 ข่าว คิดเป็น 1.9%

ซึ่งจากสถิติข่าวทั้งหมด ผู้กระทำเป็นบุคคลภายในครอบครัว 11.4% เช่น บิดา บิดาเลี้ยง ตา พี่ชาย ตัวอย่างเช่น พี่ชายแท้ ๆ 3 คน ร่วมกันข่มขืนน้องสาวตั้งอายุ 9 ปี จนถึง 12 ปี ยังพบว่ามี การล่วงละเมิดจากคนที่รู้จัก 38.6 % เช่น เพื่อนข้างบ้าน เพื่อนสนิท ครู อาจารย์ และพระภิกษุ เป็นต้น ส่วนอีกจำนวนหนึ่งคือ กลุ่มคนแปลกหน้า หรือคนที่ไม่รู้จัก เช่น แก๊งวัยรุ่น

เหยื่อที่ถูกกระทำส่วนใหญ่อายุระหว่าง 11-15 ปี รองลงมาอายุระหว่าง 16-20 ปี ในส่วนของผู้ที่กระทำส่วนใหญ่อายุระหว่าง 16-20 ปี รองลงมาอายุระหว่าง 26-30 ปี ส่วนเหยื่อที่อายุน้อยสุดคือ 13 ปี นอกจากนี้ยังพบว่าปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา คือ การดื่มสุรา และเสพยาเสพติด 39.4 %

ถัดมาในปี 2556 กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ร่วมกับมูลนิธิหญิงชายก้าวไกล และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ (สสส.) ได้เก็บข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ 5 ฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด มติชน และคมชัดลึก พบว่ามีข่าวล่วงละเมิดทางเพศ ทั้งหมด 169 ข่าว ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับสถิติข่าวล่วงละเมิดทางเพศในปี 2554 ทั้งหมด 158 ข่าว ทำให้เห็นว่าจำนวนเพิ่มขึ้น และอันดับหนึ่งยังคงเป็นข่าวข่มขืนกระทำชำเรา รองลงมาเป็นข่าวอนาจาร และข่าวพยายามข่มขืน โดยจังหวัดที่พบว่ามีคดีข่มขืนมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ กรุงเทพมหานคร รองลงมาเป็นจังหวัดชลบุรี สมุทรปราการ และนนทบุรี

ซึ่งปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา มาจากการดื่มสุรา 37.7% รองลงมา มีปัญหาการควบคุมยับยั้งอารมณ์ทางเพศ 24.5% และต้องการชิงทรัพย์ 20.8% สำหรับ

เหยื่อที่ถูกกระทำส่วนใหญ่อายุระหว่าง 11-15 ปี คิดเป็น 35.1% รองลงมาอายุระหว่าง 16-20 ปี คิดเป็น 22% และอายุระหว่าง 26-30 ปี คิดเป็น 10.1% ส่วนเหยื่อคือที่อายุน้อยที่สุด คือ เด็กหญิงวัยเพียง 1 ขวบ 9 เดือน

และในปี พ.ศ.2558 มูลนิธิหญิงชายก้าวไกล ได้เก็บข้อมูลสถิติความรุนแรงทางเพศ จากหนังสือพิมพ์ 14 ฉบับ ได้แก่ คมชัดลึก ข่าวสด มติชน เดลินิวส์ แนวหน้า ไทยโพสต์ กรุงเทพธุรกิจ บ้านเมือง ไทยรัฐ สยามรัฐ ผู้จัดการรายวัน สยามกีฬา พิมพ์ไทย และโพสต์ทูเดย์ พบว่า ข่าวรุนแรงทางเพศทั้งหมด 306 ข่าว ซึ่งข่าวที่มีจำนวนมากที่สุด คือ ข่าวข่มขืน รุมโทรม จำนวน 224 ข่าว คิดเป็น 73.2% และมีผู้เสียชีวิตถึง 20 ราย คิดเป็น 60% ส่วนใหญ่เป็นนักเรียน นักศึกษา 53.5%

สำหรับปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้นส่วนใหญ่ก็ยังเป็นมาจากการคืบคลาน เครื่องแอลกอฮอล์ 30% รองลงมาคือ ปัญหาการยับยั้งอารมณ์ทางเพศ 23.3% และอายุของเหยื่อที่ถูกกระทำส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 1-20 ซึ่งเป็นสถิติที่น่าตกใจเป็นอย่างมาก เพราะเหยื่อผู้ถูกกระทำที่มีอายุน้อยที่สุด คือ 1 ปี 8 เดือน ส่วนผู้กระทำส่วนใหญ่เป็นคนใกล้ชิดและคนที่รู้จักกัน 46% ขณะที่จังหวัดหรือพื้นที่ที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรามากที่สุดก็ยังคงเป็นของ กรุงเทพมหานคร รองลงมา คือ ชลบุรี และสมุทรปราการ

กรมสุขภาพจิต ได้เปิดเผยว่าสถานการณ์ความรุนแรงต่อเด็กและสตรีเพิ่มสูงขึ้นในทุก ๆ ปี ซึ่งเป็นเรื่องยากที่จะเก็บข้อมูลทั้งหมดได้ เพราะว่าจะทราบข้อมูลเมื่อเป็นข่าวหรือคดีจึงจะนำส่งโรงพยาบาลเท่านั้น

โดยข้อมูลของคณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) พบว่า ในปี 2558 ได้เก็บข้อมูลสถิติความรุนแรงได้กว่า 30,000 ราย ซึ่งเพิ่มขึ้นไปจากปี 2557 ที่มีจำนวน 28,000 คน โดยเป็นเด็กจำนวนกว่า 19,000 คน และพบว่าร้อยละ 90 เป็นผู้หญิงอายุระหว่าง 10-15 ปี โดยอันดับหนึ่งเป็นกระทำความรุนแรงต่อร่างกายทั้งกักขังบังคับ ทุกดี อันดับสองเป็นคดีทางเพศข่มขืนกระทำชำเรา

ตารางที่ 4 สถิติสถานภาพอาชญากรรม เริ่มตั้งแต่ วันที่ 2 มกราคม 2560 ถึง 9 กรกฎาคม 2560

กลุ่มที่ 1 ชีวิต ร่างกาย เพศ (ฐานความผิดสำคัญ ข่มขืนกระทำชำเรา)					
วันที่	รับแจ้ง (ราย)	เปรียบเทียบกับ วันที่	เพิ่มขึ้น (ราย)	ลดลง (ราย)	คิดเป็น ร้อยละ
2 - 8 มกราคม 2560	14	26 ธันวาคม - 1 มกราคม 2560	-	21	-60.00%
23 - 29 มกราคม 2560	21	16 - 22 มกราคม 2560	-	11	-34.38%
30 มกราคม - 5 กุมภาพันธ์ 2560	20	23 - 29 มกราคม 2560	-	5	-20.00%
6-12 กุมภาพันธ์ 2560	25	30 มกราคม - 5 กุมภาพันธ์ 2560	-	11	-30.56%
20 - 26 กุมภาพันธ์ 2560	649	13 -19 กุมภาพันธ์ 2560	-	147	-18.47%
27 กุมภาพันธ์ - 5 มีนาคม 2560	33	20 - 26 กุมภาพันธ์ 2560	-	-	0.00%
13-19 มีนาคม 2560	43	6 - 12 มีนาคม 2560	1	-	+2.38%
20-26 มีนาคม 2560	57	13-19 มีนาคม 2560	11		+23.91%
27 มีนาคม - 2 เมษายน 2560	44	20-26 มีนาคม 2560	-	20	-31.25%
24-30 เมษายน 2560	60	17-23 เมษายน 2560	21		53.85%
1-7 พฤษภาคม 2560	54	24-30 เมษายน 2560	-	15	-21.74%
8-14 พฤษภาคม 2560	49	1-7 พฤษภาคม 2560	-	6	-10.91%
29 พฤษภาคม - 4 มิถุนายน 2560	42	22 -28 พฤษภาคม 2560	14	-	50.00%
5 - 11 มิถุนายน 2560	34	29 พฤษภาคม - 4 มิถุนายน 2560	-	8	-19.05%

ตารางที่ 4 (ต่อ)

กลุ่มที่ 1 ชีวิต ร่างกาย เพศ (ฐานความผิดสำคัญ ข่มขืนกระทำชำเรา)					
วันที่	รับแจ้ง (ราย)	เปรียบเทียบกับ วันที่	เพิ่มขึ้น (ราย)	ลดลง (ราย)	คิดเป็นร้อยละ
12-18 มิถุนายน 2560	45	5-11 มิถุนายน 2560	11	-	32.35%
26 มิถุนายน - 2 กรกฎาคม 2560	36	19-25 มิถุนายน 2560	-	21	-36.84%
3 - 9 กรกฎาคม 2560	63	26 มิถุนายน - 2 กรกฎาคม 2560	27	-	75.00%

ที่มา: กองแผนงานอาชญากรรม สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2560)

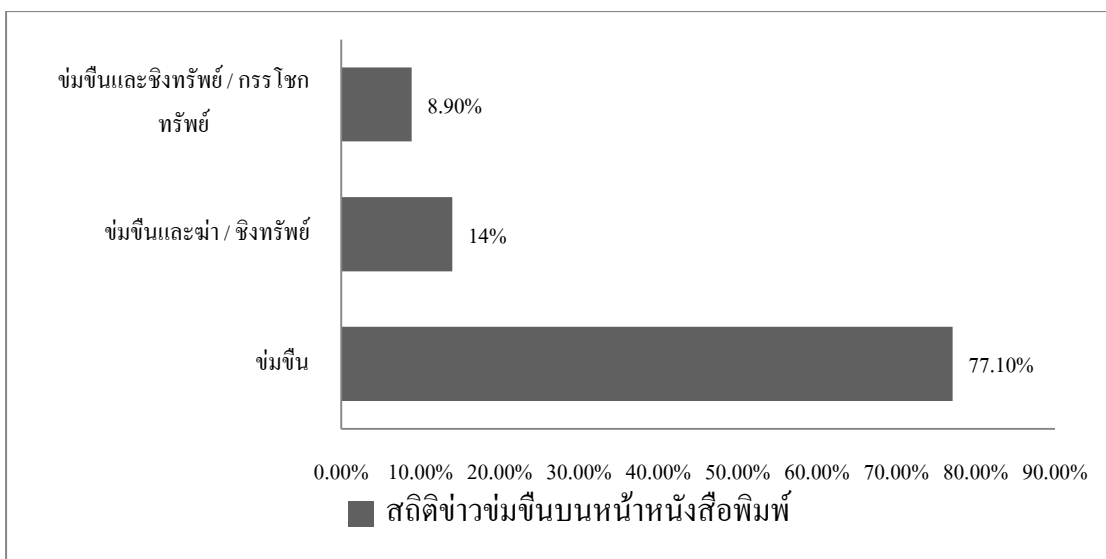
หลายครั้งที่เกิดคดีข่มขืนขึ้นในบ้าน ก็มักมีคำอธิบายในทำนองที่โทษผู้ถูกกระทำว่าเป็นต้นตอของเรื่องราวทั้งหมด ประโยคเช่น ทำไมแต่งตัวโป๊? ทำไมไม่รอกนวลสงวนตัว? คุณเองดีพอแล้วหรือยัง? ล้วนแต่เป็นคำถามที่คุ้นชินและได้ยินได้ฟังกันอยู่บ่อยครั้ง

นอกจากปัญหา Victim blaming (การโทษเหยื่อ) แล้ว คนอีกจำนวนไม่น้อยที่มักจะจดจำหรือติดกับภาพที่ว่าผู้กระทำต้องมีลักษณะเหมือนโจรในละคร หากแต่ความจริงแล้วข้อมูลงานวิจัยที่ปรากฏกับบอกว่า “คนใกล้ตัว” นี้แหละที่มีโอกาสเป็นผู้กระทำมากที่สุด

สำรวจเนื้อหาข่าวข่มขืนบนหน้าหนังสือพิมพ์ไทย ได้ทำการสำรวจข้อมูลงานวิจัยเรื่อง “รายงานสถานการณ์ความรุนแรงทางเพศ” ใครคือกลุ่มเสี่ยงที่จะเป็นผู้กระทำ โดยศึกษารูปแบบการข่มขืนตามที่ปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์ไทยจำนวน 14 ฉบับ ซึ่งข้อมูลที่สำรวจนั้นเป็นเพียงส่วน

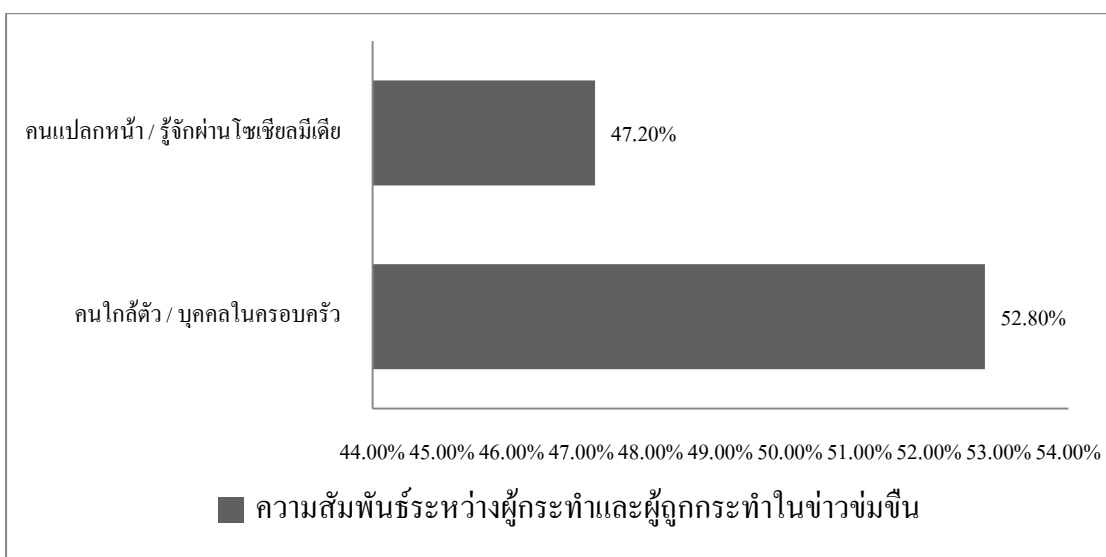
ของข่าวที่ปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์ และยังมีคดีข่มขืนอีกจำนวนไม่น้อยที่ยังไม่ถูกนำเสนอ สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา เหมือนตะไม้ไช้แค่การแต่งตัว หรือรูปร่างหน้าตาของผู้ถูกกระทำ หากแต่ปัญหาที่แท้จริง คือระบบความคิดของผู้ชายที่คิดว่าตนเองเป็นใหญ่ มีอำนาจเหนือกว่า และมองผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุทางเพศ

การข่มขืนกระทำชำเรา การอนาจาร การพยายามข่มขืน การรุมโทรม ถือเป็นการใช้อำนาจผ่านทางร่างกาย เรือนร่างของผู้ที่คิดว่าอ่อนแอกว่าตนเอง หรือผู้ที่คิดว่าตนเองสามารถบังคับควบคุมผู้ถูกกระทำได้ และในกรณีที่ผู้กระทำถูกทำร้ายร่างกายจนสาหัส หรือถึงเสียชีวิต แสดงให้เห็นถึงการใช้อำนาจของผู้ที่แข็งแรงกว่าและคิดว่าตนเองเหนือกว่ากระทำต่อผู้ที่ไม่มีทางต่อสู้

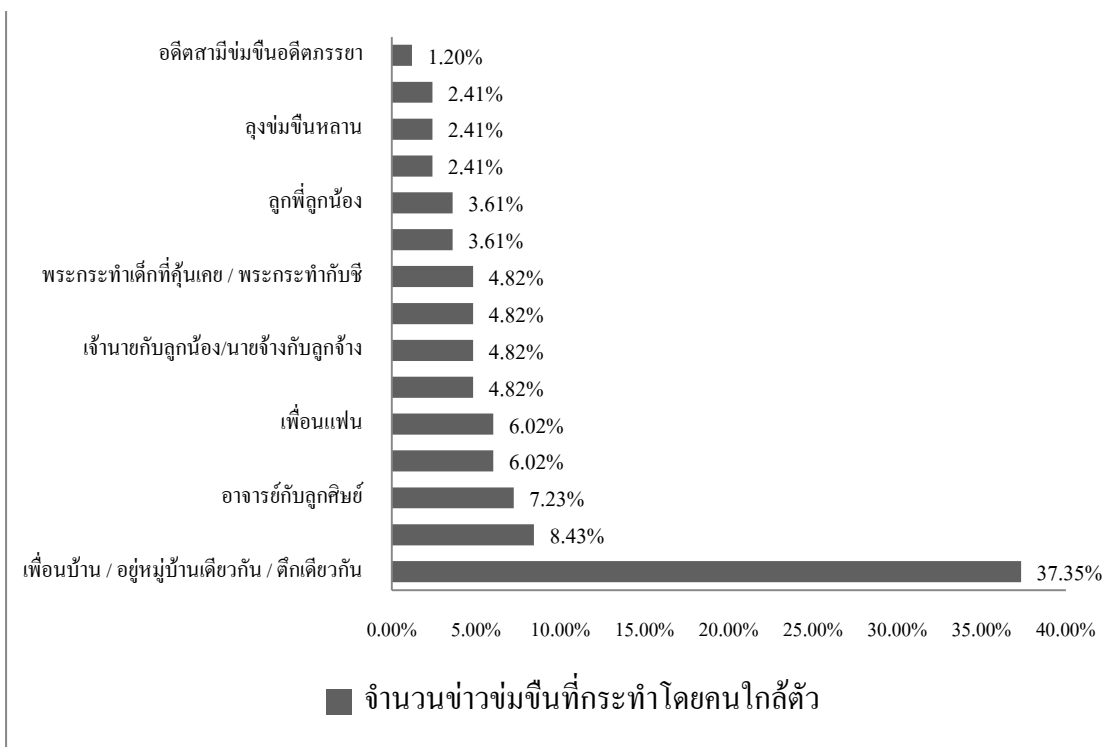
ภาพที่ 2 ประเภทข่าวประชุมบนหน้าหนังสือพิมพ์ไทย

ที่มา: สํารวจเนื้อหาข่าวประชุมบนหน้าหนังสือพิมพ์ไทย (2560)

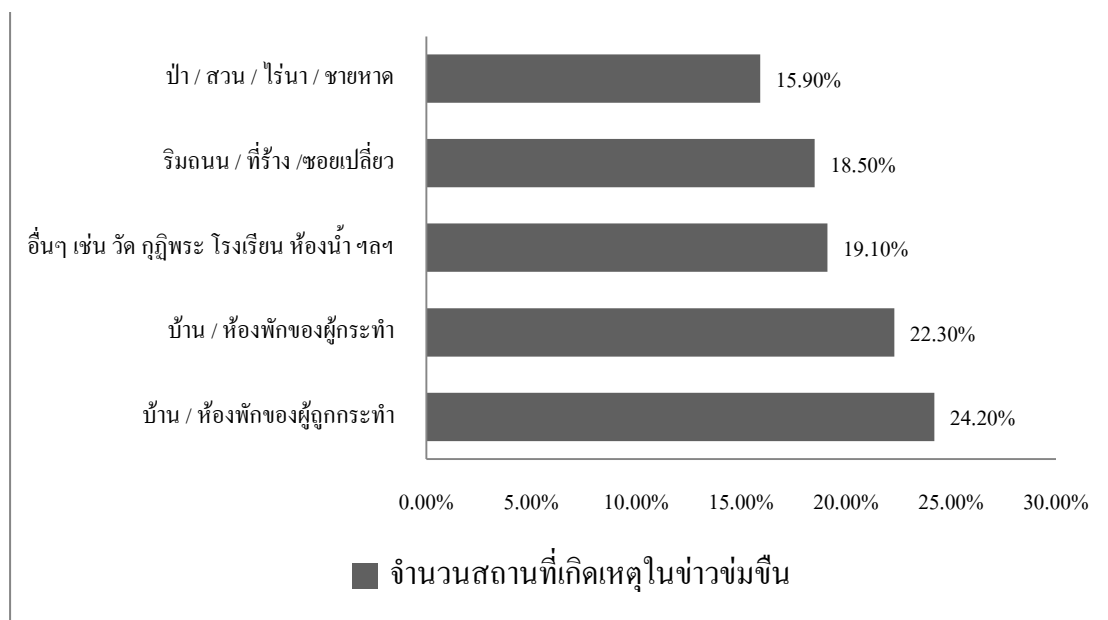

ภาพที่ 3 ใครก่อเหตุประชุมมากที่สุด?

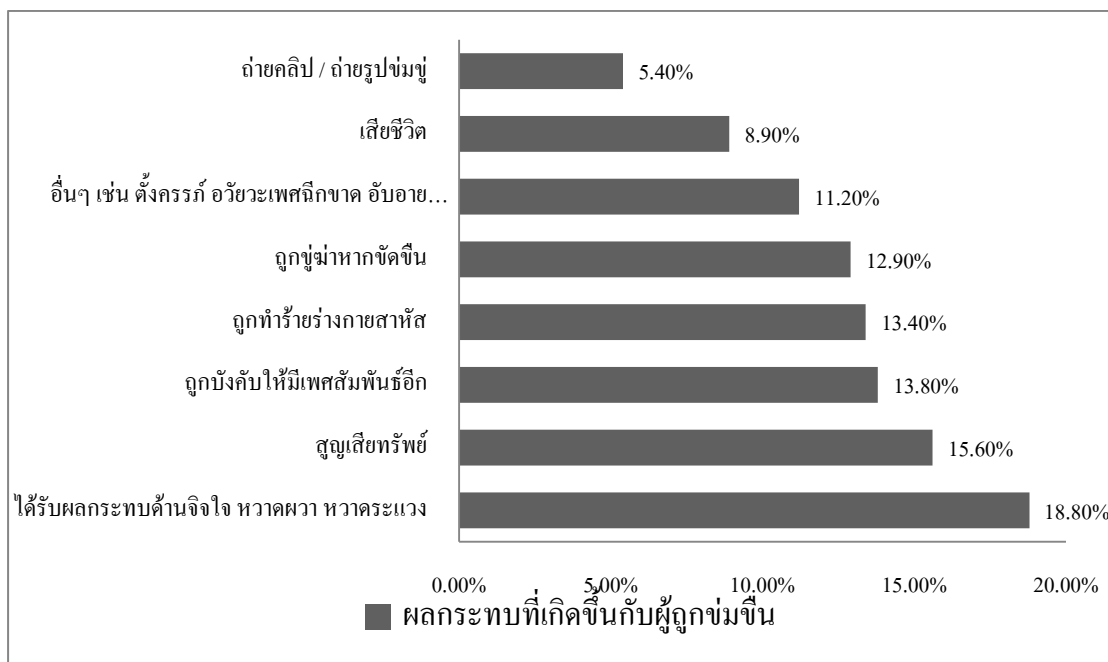
ที่มา: สํารวจเนื้อหาข่าวประชุมบนหน้าหนังสือพิมพ์ไทย (2560)

ภาพที่ 4 เมื่อภัยอยู่ใกล้ตัว จำนวนข่าวข่มขืนที่กระทำโดยคนใกล้ชิด
ที่มา: สํารวจเนื้อหาข่าวข่มขืนบนหน้าหนังสือพิมพ์ไทย (2560)

ภาพที่ 5 ภัยข่มขืนภายในรั้วบ้าน จำนวนสถานที่เกิดเหตุในข่าวข่มขืน
ที่มา: สํารวจเนื้อหาข่าวข่มขืนบนหน้าหนังสือพิมพ์ไทย (2560)

ภาพที่ 6 บาดแผลจากการถูกข่มขืน ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกข่มขืน

ที่มา: สํารวจเนื้อหาข่าวข่มขืนบนหน้าหนังสือพิมพ์ไทย (2560)

มายาคติและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ

มายาคติ เป็นศัพท์ทางสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มาจากภาษากรีกว่า mythos แปลว่า นิทานหรือตำนาน ซึ่งนาย Roland Barthes ชาวฝรั่งเศสนำมาผสมกับคำว่า logos ที่แปลว่าความรู้ เมื่อนำมารวมกันก็เป็นคติความเชื่อ หรือทัศนคติที่เป็นมายา เรียกว่า เป็นความเชื่อที่ไม่เป็นความจริง

เคธี รัสเซล โฆษกหญิงขององค์กร Rape Crisis ในประเทศอังกฤษและเวลส์ เป็นองค์กรการกุศลที่ทำงานด้านความรุนแรงทางเพศ และการข่มขืนซึ่งมีเครือข่ายไปทั่วประเทศ ได้ออกมาให้ความเห็นเกี่ยวกับการข่มขืนและฆาตกรรมนักท่องเที่ยวชาวอังกฤษในประเทศไทยว่า “การพูดว่าเหยื่อแต่งตัวไปและดึงดูดให้เกิดความรุนแรงกับผู้ถูกกระทำนั้น นับว่าเป็นคำพูดที่บิดเบือนความเข้าใจเกี่ยวกับการข่มขืน เพราะการข่มขืนคือการใช้อำนาจไปในทางที่ผิด ไม่เกี่ยวกับอาการยั่วเย้าแต่อย่างใด”

1. การแต่งตัวไปกับการถูกข่มขืนเป็น “มายาคติ” ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ผิด เพราะไม่ว่าจะแต่งตัวอย่างไร ก็มีความเสี่ยงที่จะตกเป็นเหยื่อทั้งสิ้น ผลการศึกษาของ กฤตยา อาชวนิจกุล จากสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ได้เผยว่าเมื่อปี พ.ศ. 2557 ระบุว่า จากการตรวจสอบข่าวที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงทางเพศย้อนหลังไป 13 ปี รวมกว่า 1.7 หมื่นข่าว ประมาณ

68% เป็นข่าวเกี่ยวกับการข่มขืนซึ่งพบว่าเหยื่อมีอายุตั้งแต่ 8-105 ปี ในสถานที่เกิดเหตุที่ต่างกัน แสดงให้เห็นว่าคนทุกวัย ทุกอาชีพ ทุกระดับการศึกษา สามารถถูกข่มขืนได้หมด ไม่เกี่ยวข้องกับ เรื่องการแต่งตัว ความพยายามในการเชื่อมโยงการแต่งตัวกับการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนเป็นมายาคติ เป็นความเข้าใจผิดเป็นที่ยอมรับเปลี่ยนแปลง และปรับทัศนคติ โดยเฉพาะการตั้งคำถามกับผู้ถูกกระทำ เพราะข้อเท็จจริงไม่ได้เกี่ยวกับความสวย หรือการแต่งตัว

การแต่งตัวไปเป็น “มายาคติ” แม้ผู้หญิงจะแต่งตัวอย่างไรก็ไม่มีใครมีสิทธิที่จะมาข่มขืน หรือฆ่าเขา คนในสังคมยังคงมีความรู้เรื่องเพศในแบบเดียวกัน คือ ผู้หญิงต้องถูกข่มขืน หากไปเดินที่เปลี่ยว แต่งตัวไป คุยกับคนแปลกหน้าจนทำให้ผู้ชายเข้าใจผิด แม้ในบางกรณีผู้หญิงอาจมีส่วนแต่เราต้องเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกัน กฎหมายมีการเปลี่ยนแปลง สามข่มขืนภรรยาถือว่าผิดกฎหมาย สังคมมักคิดว่าผู้ชายสามารถแสดงออกทางเพศได้ เคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ เช่น ไปไหนมาไหนได้ตลอดเวลา แต่พอเป็นผู้หญิงจะถูกควบคุมทั้งเพศและการเคลื่อนไหว เช่น ห้ามกลับบ้านดึก ห้ามเที่ยวกลางคืน ห้ามแต่งตัวไป จนไม่มีเสรีภาพ นั่นจึงทำให้เห็นถึงการเลือกปฏิบัติทางวัฒนธรรมในสังคม

2. ใครมีโอกาสเป็นผู้ก่อเหตุข่มขืนที่สุด หลายครั้งที่จะนึกถึงชายฉกรรจ์ หรือผู้ร้ายแบบในละครทีวีที่พยายามสร้างจินตนาการให้กับคนดูว่าบุคคลที่มีรูปร่างหน้าตที่น่ากลัว หนวดเครายาว ฐานะยากจน ไม่มีอาชีพที่เป็นหลักแหล่ง จะเป็นผู้กระทำความผิดตลอด ซึ่งเป็นมายาคติที่ผิด เพราะคนที่มีโอกาสจะเป็นผู้กระทำความผิดมากที่สุด คือ คนใกล้ชิดตัว หรือคนรู้จัก มูลนิธิชายหญิงก้าวไกล เก็บสถิติการถูกข่มขืนว่าผู้ก่อเหตุเป็นคนในครอบครัวถึง 50 % และข้อมูลจาก TDRI ของสหรัฐอเมริการะบุว่า เหตุข่มขืนในสหรัฐฯ ผู้ก่อเหตุเป็นสมาชิกในครอบครัวหรือคู่รักถึง 87%

3. สื่อมีผลต่อพฤติกรรมกรรมการข่มขืนมากน้อยแค่ไหน มีผลการศึกษา และงานวิจัยหลายชิ้นที่กล่าวว่า “สื่อมวลชน” โดยเฉพาะละครที่แพร่ภาพทางโทรทัศน์ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้คนที่กำลังดู มีพฤติกรรมด้านลบอย่างการข่มขืน ผลสำรวจของเอแบค โพลในปี 2551 กล่าวว่า เด็กที่มีอายุระหว่าง 2- 19 ปี จำนวนมากชอบดูฉากข่มขืนในละครทีวี และอยากที่จะเป็นพระเอกในละครทีวี เพราะจะได้ข่มขืนนางเอกได้ มูลนิธิชายหญิงก้าวไกล ระบุว่า ละครไทยช่วยส่งเสริมการข่มขืนให้เห็นว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา และกลายเป็นการสร้าง Rape culture (วัฒนธรรมการข่มขืน) ขึ้นมา แม้จะมีหน่วยงานหลายฝ่ายรณรงค์ให้ตัดฉากข่มขืน ปรับปรุงช่วงเวลาที่ยาวละครที่มีฉากข่มขืนให้เป็นในช่วงเวลาที่เด็กเข้านอน หรือมีการจัดเรทของละครให้เหมาะสมกับอายุของคนดู แต่ละครไทยก็ยังเป็นสื่อที่เข้าถึงได้ง่ายที่สุด ทำให้ไม่พบความเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจน

4. หากแก้กฎหมายให้โทษแรงขึ้น จะช่วยให้การข่มขืนหมดไป จากเหตุการณ์ข่มขืนเด็กหญิงบนรถไฟ เมื่อปี 2557 มีบุคคลหลายฝ่าย ทั้ง ดารา นักแสดง และคนที่มีชื่อเสียง ร่วมกัน

รณรงค์ให้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาให้ผู้ที่ก่อเหตุข่มขืนต้องรับโทษ “ประหารชีวิต” โดยที่ไม่มีกรณีโทษ แม้ว่าในคดีข่มขืนบางกรณีจะมีโทษประหารชีวิตอยู่แล้วก็ตาม เช่น การข่มขืนแล้วฆ่า อีสุรกุล อุณหเกตุ นักวิจัยจาก TDRi ระบุว่า ความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายไม่ได้อยู่ที่บทลงโทษที่รุนแรง แต่มันขึ้นกับการบังคับใช้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพมากกว่า ทางด้านนาย รัชชัย ไทยเขียว รองปลัดกระทรวงยุติธรรมก็ได้มีข้อเสนอให้มองในมุมกลับกันว่า หากมีการเพิ่มบทลงโทษข่มขืนต้องประหารในทฤษฎี จะส่งผลให้ผู้กระทำผิดข่มขืนทุกรายต้องการฆ่าปิดปากเหยื่อ เพื่อเป็นการปกปิดความผิดที่ตัวเองกระทำลงไป (สำรวจเนื้อหาข่าวข่มขืนบนหน้าหนังสือพิมพ์ไทย, 2560)

แนวคิดเรื่องพฤติกรรมการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ

ผลงานวิจัยมากมาย และโครงการสำหรับเด็กและเยาวชน ในหลายประเทศทางตะวันตก ให้ความสำคัญกับเรื่องการเรียนรู้จักการป้องกันตนเองหลายรูปแบบ เช่น การฝึกปฏิบัติ และการบทบาทสมมติให้เด็กได้นำบทเรียนไปใช้ได้จริง ๆ ส่วนใหญ่มุ่งไปที่เด็กวัยรุ่นที่มีความเสี่ยงสูง เพราะต้องปรับตัวต่อการเผชิญสังคมโลกภายนอก

สำหรับในประเทศไทยนั้น เริ่มให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตัวเพื่อเป็นการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ โดยมีผู้ชำนาญการและนักวิจัย ได้แก่

สิรินทร์ สรประสิทธิ์ (2545, หน้า 65) กล่าวถึงพฤติกรรมหรือการกระทำใด ๆ ที่กลุ่มนักเรียนหญิงควรให้ความสำคัญและนำไปปฏิบัติเพื่อการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ ดังนี้

1. พฤติกรรมการแต่งกาย คือ ไม่แต่งกายล่อแหลม รัศรูปโชว์สัดส่วนของร่างกายให้เห็นมากเกินไป เสื้อที่เผยให้เห็นถึงหน้าอก กระโปรงหรือกางเกงที่สั้นจนเห็นถึงต้นขา
2. พฤติกรรมทางวาจา คือ ไม่ควรใช้คำพูดที่มีลักษณะเชิญชวน ทำท่ายั่วยุ หรือยั่วให้มีอารมณ์ทางเพศ
3. พฤติกรรมการเที่ยว คือ ไม่ควรออกไปเที่ยวในเวลากลางคืน หรือเที่ยวในสถานบันเทิงที่เป็นแหล่งอบายมุข
4. พฤติกรรมการใช้สารเสพติด คือ ไม่ควรดื่มสุรา เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ผสมอยู่ หรือเสพยาเสพติด
5. พฤติกรรมในการใช้สื่อ คือ ไม่ควรอ่าน หรือชมสื่อที่เป็นสิ่งลามก เช่น หนังสือลามก หนังสือลามก เว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องเรื่องลามกอนาจาร เป็นต้น
6. พฤติกรรมการเดินทาง คือ ไม่ควรไปไหนคนเดียวในสถานที่เปลี่ยว ลับตาคน หรืออยู่ในสถานการณที่ไม่ปลอดภัย

7. พฤติกรรมการคบเพื่อน คือ ไม่ควรคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่เสี่ยง เช่น ชอบดื่มสุรา เสพยาเสพติด ชอบเที่ยวกลางคืน หรือการไปไหนกับเพื่อนผู้ชายเพียงสองต่อสอง

8. พฤติกรรมการใช้ศิลปะป้องกันตัว คือ ควรมีการฝึกศิลปะป้องกันตัวไว้บ้าง เช่น มวยไทย เทควันโด คาราเต้ เป็นต้น หรือควรมีอุปกรณ์ที่ใช้ป้องกันตัวพกติดตัว เช่น สเปรย์พริกไทย มีดพก เป็นต้น

ทั้งนี้จากบทความวิชาการทางด้านอาชญาวิทยาหลาย ๆ เรื่อง ได้กล่าวไว้ว่า การแก้ไข ปัญหาในการถูกข่มขืนกระทำชำเรา สามารถแบ่งได้ 2 ขั้นตอน ได้แก่

1. ขั้นตอนการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา
2. ขั้นตอนการเผชิญกับเหตุการณ์กำลังจะถูกข่มขืนกระทำชำเรา

การแก้ไขปัญหาในการเผชิญเหตุการณ์ที่จะถูกข่มขืนนั้น เป็นเรื่องเสี่ยง และไม่ค่อยมี ประสิทธิภาพให้ผู้หญิงรอดพ้นจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราได้อย่างปลอดภัย เนื่องจาก มีปัจจัยที่ ต้องนำมาพิจารณาในการแก้ไขปัญหาคือได้ภาวะที่บีบคั้น กดดัน ซึ่งผู้ที่ไม่เคยฝึกฝนศิลปะป้องกัน ตัว หรือมีอุปกรณ์ที่ใช้ป้องกันตัว จะไม่สามารถจัดการแก้ไขปัญหาได้

ปัจจัยหรือตัวแปรที่ต้องดำเนินการให้เหมาะสมเมื่อกำลังจะถูกข่มขืนกระทำชำเรา คือ

1. เวลาและสถานที่ เช่น ถ้าถูกข่มขืนกระทำชำเราในห้องน้ำของโรงพยาบาลนรีฯ อาจจะ ตะโกนร้องขอความช่วยเหลือให้คนช่วย กับ ถ้าถูกข่มขืนกระทำชำเราในซอยเปลี่ยว อาจจะตะโกน ร้องขอความช่วยเหลือให้คนช่วย แต่ก็อาจไม่มีใครได้ยิน ย่อมมีความแตกต่างกันในการใช้วิธีใน การแก้ไขปัญหา

2. ความแข็งแรงของผู้หญิงที่กำลังจะถูกข่มขืน หากมีความสามารถในศิลปะป้องกันตัว มีอุปกรณ์ที่ใช้ป้องกันตัว ก็น่าจะแก้ไขสถานการณ์ได้ ไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนได้

3. จำนวนคนร้าย หรืออาวุธของคนร้าย หากเป็นผู้หญิงคนเดียว ไปพบคนร้ายที่มีจำนวน มาก เป็นกลุ่ม และอาวุธร้ายแรง แม้ผู้หญิงจะมีความสามารถในศิลปะการต่อสู้ หรืออุปกรณ์ที่ใช้ ป้องกันตัว ก็ย่อมเป็นเรื่องที่ยากในการแก้ไขปัญหา

จากตัวแปรข้างต้น การจะแก้ไขปัญหามาตรฐานการจะถูกข่มขืนกระทำชำเราว่าจะ ใช้วิธีการใด เป็นเรื่องที่ต้องคำนึงถึงตัวแปรและใช้ให้เหมาะสม ซึ่งในทางวิชาการทางด้านอาชญา วิทยาไม่แนะนำหรือเสนอแนะวิธีการใดที่เป็นที่แน่นอน หรือวิธีการที่ถูกต้อง ที่สามารถแก้ไข ปัญหาหรือสถานการณ์ดังกล่าวได้อย่างครบถ้วน ที่สามารถเผชิญหน้ากับผู้กระทำผิดได้ทุกรูปแบบ หรือประเภทของคนร้ายที่จะมาข่มขืน ดังนั้นในทางวิชาการทางด้านอาชญาวิทยา จึงเน้นในการ ป้องกันปัญหาไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนขึ้น โดยใช่วิธีการสถานการณ์ (Situation theory) เป็น แนวทางป้องกันปัญหา คือ

1. การลดช่องโอกาส เช่น ไม่ไปในที่เปลี่ยว หากจำเป็นต้องไปก็ต้องมีเพื่อนร่วมทาง ที่มากจำนวนหนึ่งและไว้ใจได้ การแต่งกายของผู้หญิงไม่ยั่วเย้า มีความรัดกุม ถอดยาก หรือถ้าหากคนร้ายเป็นคนรู้จักคุ้นเคย วิธีการป้องกันก็ไม่ควรไปในที่ลับตากับบุคคลดังกล่าวตามลำพัง หรือการที่จะไม่โดยสารรถโดยสารสาธารณะเพียงลำพัง เช่น แท็กซี่ มอเตอร์ไซค์รับจ้าง หรือรถตู้โดยสารที่มีผู้โดยสารคนอื่น

2. เพิ่มความแข็งแรงให้กับผู้หญิงที่จะเป็นเหยื่อ เช่น พกอุปกรณ์ที่ใช้ในการป้องกันตัวเมื่อคราวจำเป็น เช่น นกหวีด สเปรย์พริกไทย กระเป๋าร่มกันแดด หรือฝึกศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว เป็นต้น

3. การควบคุมบุคคลที่เสี่ยงต่อกระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา เป็นหน้าที่ของชุมชนและสังคมทุกภาคส่วน สำหรับการกวดขันไม่ให้วัยรุ่นจับกลุ่มมั่วสุม รวมถึงเสนอกฎหมายในการจัดทำฐานข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศ (Sex offender registration act) แบบในประเศสหรัฐอเมริกาที่มีการจัดทำฐานข้อมูลผู้ที่เคยกระทำความผิดทางเพศ ไว้ให้สังคม และประชาชนเข้าถึงข้อมูลเพื่อช่วยกันระมัดระวัง และจับตาดู เพราะผู้กระทำความผิดทางเพศส่วนใหญ่ได้รับโทษจำคุกไม่นานเมื่อพ้นโทษมาแล้วมักกระทำผิดอีก และจะกระทำไม่ห่างไกลจากที่พักอาศัย โดยเฉพาะคนร้ายโรคจิต

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้แนะนำ วิธีการป้องกันแก้ไขปัญหาการถูกข่มขืนไว้ 10 ประการ คือ

1. อย่านุ่งกระโปรงสั้น การแต่งกายต้องรัดกุม ไม่โป้ เกินไป
2. อย่าดื่มรันทองยา หมายถึงกรณี ยาเสพติด หากเพื่อนนำมาให้ลองแล้วใจอ่อนจะเป็น

ปัญหา

3. อย่าพึ่งพาคนแปลกหน้า คนที่ไม่เคยรู้จักมาก่อนมาเกี่ยวพาราสีหรือ ทำที่เป็นแนะนำ

ช่วยเหลือ

4. อย่าคบหาเพื่อนไม่ดี ส่วนมาก เพื่อนที่ไม่ดี มักจะนำสิ่งที่ไม่ดีมาให้
5. อย่าหลีกหนีพ่อแม่ ยุคนี้เด็กสาวมักจะ "โตเกินวัย" กับพ่อแม่ก็มักจะไม่ได้มีเวลา

ใกล้ชิด

6. อย่าพ่ายแพ้ความฟุ่มเฟือย หญิงจำนวนมากอาจต้องจำใจ "ขายตัว-ขายยาเสพติด" เพื่อ

แลกเงิน

7. อย่าเฉื่อยและเที่ยวเตร่ ควรมีผู้ใหญ่ในครอบครัวร่วมไปด้วย ยังเป็นการ ศึกษากลางคืน
8. อย่าเกรงไม่กลับบ้าน การที่หญิงสาวไปนอนค้างอ้างแรมเป็นเรื่องเสี่ยงอย่างยิ่ง
9. อย่าเผาผลาญเงินทอง

10. อย่ามัวแต่มองเพื่อนชาย เด็กสาวที่ให้ความสำคัญกับเพื่อนชาย มักเสียตัวโดยไม่เต็มใจ คุณผู้หญิงหรือผู้ปกครอง ควรนำมาใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ จะได้ป้องกันแก้ไขปัญหาการถูกข่มขืนกระทำชำเรา เพื่อที่จะได้ไม่เป็นรอยแผลใจไปตลอดชีวิต เพราะถูกคนร้ายข่มขืนกระทำชำเรา

มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก ได้กล่าวถึง วิธีการป้องกันเด็กถูกข่มขืนประกอบด้วยวิธีการ 4 ประการดังนี้

1. ให้เด็กอยู่ในสายตาเสมอ ไม่จำเป็นต้องเฝ้าดูทุกอิริยาบถที่เด็กเคลื่อนไหว แต่ต้องรับรู้อยู่เสมอว่าเด็กกำลังทำอะไร และอยู่กับใคร ไม่ควรใช้วิธีควบคุมหรือดูว่าเด็กแต่ใช้ความเป็นเพื่อน ให้เด็กเกิดความรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ และให้เด็กพอใจที่จะบอกว่าอยู่เสมอว่ากำลังจะไปไหนทำอะไร และกับใคร ซึ่งอยู่ในวิสัยที่สามารถติดตามเหตุการณ์ได้อย่างฉับพลัน ดังนั้นจึงไม่ควรลงโทษหรือดูว่าจนทำให้เด็กรู้สึกหวาดกลัว ไม่กล้าบอกหรือพูดเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้ไปทำมา

2. เมื่อทราบว่าบุคคลใดไม่ว่าจะเป็นคนรู้จักใกล้ชิด ก็สามารถใช้เป็นสื่อปรึกษาความขบขันขำขันใจในอบายมุขหรืออารมณ์ทางเพศได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีความผิดปกติทางเพศ เช่น เป็นบุคคลที่มีความต้องการทางเพศสูง หรือไม่สามารถที่จะควบคุมอารมณ์ทางเพศได้ จึงอย่าปล่อยให้เด็กอยู่กับบุคคลเหล่านี้ตามลำพัง และอย่าให้เด็กปฏิบัติตนสนิทสนมเกินขอบเขต

3. พยายามบอกเล่าให้เด็กเข้าใจถึงความแตกต่าง ระหว่างอวัยวะเพศกับอวัยวะอื่น ๆ ในร่างกาย อธิบายให้เด็กเห็นถึงความสำคัญในส่วนนี้ ว่าห้ามไม่ให้ผู้ใดเข้ามายุ่งเกี่ยว ไม่ว่าจะป็นหยอกล้อหรือแตะเนื้อต้องตัว เว้นแต่เพื่อช่วยเหลือในเรื่องที่มีเหตุจำเป็น เช่น การปฐมพยาบาลที่ ต้องอาจจะให้ผู้ชายอุ้มหรือประคอง การตรวจของแพทย์ เป็นต้น

4. บอกกล่าวพูดคุยกับเด็กอยู่เสมอว่าหากเด็กถูกล่วงทางเพศ หรือมีผู้ใดล่วงล้ำสัมผัสอวัยวะเพศของเด็ก หรือถูกนำไปสัมผัสอวัยวะของผู้อื่น ต้องให้เด็กเริ่มบอกกล่าวผู้ปกครองให้เร็วที่สุด และไม่ควรลงโทษเด็กไม่ว่ากรณีใด ๆ

ลา ฟงแตน (La Fontaine, 1990, p. 209) ได้กล่าวถึงการป้องกันพฤติกรรมล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กในอีกมุมมองหนึ่ง คือ ในส่วนของผู้ใหญ่เองที่จะต้องระมัดระวังป้องกันตนเองไม่ให้กระทำกับเด็ก โดยแสดงความเห็นว่ามันคงเป็นความจริงที่เด็กยังคงต้องการติดต่อสัมพันธ์กับคนที่เขารัก และคนที่เขารักนี้สามารถที่จะแตะต้องสัมผัสกับเด็กได้ เช่น จูบ กอด แต่อย่างไรก็ตามไม่ได้หมายความว่าเด็กจะต้องการให้ผู้ใหญ่มารกระทำกับร่างกายของตนเองเพื่อปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ มันเป็นสัญญาณเตือนถึงการแสดงออกในความต้องการของร่างกายที่เป็นจุดอันตราย หากผู้ใหญ่พบว่าตนเองกำลังเกิดความตื่นตัวทางเพศจากการที่สัมผัสเด็ก ควรที่จะหาหนทางที่จะระบาย

ความต้องการนั้นออกมา และถ้าเด็กได้แสดงออกว่าเขาไม่ชอบการสัมผัสนั้น เด็กก็ควรที่จะต่อต้านการสัมผัสนั้น ๆ ได้

ดังนั้นในการป้องกันเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศนอกจากการระมัดระวังเด็กไม่ให้ อยู่สถานที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศแล้ว ในส่วนของผู้ใหญ่ที่พบว่าตนเกิดความต้องการทางเพศในขณะที่อยู่กับเด็ก ซึ่งในบางครั้งเด็กอาจปลุกเร้าอารมณ์ความรู้สึกของผู้ใหญ่ขึ้น โดยที่ไม่รู้ตัว ผู้ใหญ่เองก็ควรที่จะเป็นฝ่ายหลีกเลี่ยงพฤติกรรมนั้นหยุดยั้งไม่ให้เกินเลยต่อไป นอกจากนี้การป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศควรที่จะการสอนให้เด็กได้รู้สึกถึงสัมผัสที่เป็นการล่วง หรือ พฤติกรรมที่ผู้ใหญ่กระทำกับเขาแล้วทำให้เขารู้สึกไม่ชอบหรืออึดอัดใจ ก็ควรที่จะสอนให้เด็กรู้จัก พูดยุติพฤติกรรมที่เขาไม่ชอบนั้นเสีย และกล้าที่จะบอกในสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองให้ผู้ใหญ่ทราบ

งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ธนกร โตะโอย (2552) ได้ศึกษา พฤติกรรมการป้องกันอาชญากรรมทางเพศของนิสิตหญิงระดับปริญญาตรี ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนิสิตหญิงระดับปริญญาตรี ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 224 คน ซึ่งผลการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่มีอายุ 20 ปีขึ้นไป ศึกษาในระดับชั้นปีการศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาบริหารรัฐกิจ พักอยู่อาศัยกับบิดามารดา เป็นลักษณะบ้านเดี่ยว และประสบการณ์ในเรื่องการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ แต่ส่วนใหญ่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยการถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยการคุกคามทางสายตามีอายุ 15 ขึ้นไป และถูกระทำโดยคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จัก

สมพร จรัสเจริญวิทยา (2550) ได้ศึกษา พฤติกรรมป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างจากวัยรุ่นหญิงที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร จำนวน 388 คน ซึ่งผลการศึกษาพบว่านักเรียนหญิงมีอายุระหว่าง 13-14 ปี อาศัยอยู่กับบิดาและมารดาเป็นครอบครัวเดี่ยว มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อและการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศอยู่ในระดับมาก และมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศอย่างเหมาะสมอยู่ในระดับสูงเกือบทุกด้าน ๆ

อารญา พงษ์โชติ (2549) ศึกษาแนวทางการป้องกันปัญหาภัยข่มขืนบนรถรับจ้างสาธารณะ (แท็กซี่) โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจาก กลุ่มเพศหญิงเป็นส่วนใหญ่ ที่มีอายุอยู่ในช่วง 21-30 ปี ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักศึกษา และเป็นผู้ที่ใช้บริการรถรับจ้างสาธารณะใน

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 100 คน ศึกษา พบว่า จะให้บริการในเวลาที่เร่งรีบ เวลาที่ใช้บริการส่วนมากอยู่ช่วงเวลาประมาณ 06.00-12.00 น. และเวลา 18.00-24.00 น. โดยจะให้ความสำคัญเรื่องการเดินทางตามเส้นทางที่ถูกต้องและรวดเร็วมากที่สุด ถ้ามีการออกนอกเส้นทางหรือทางลัดก็จะมีอาการแกล้งทำเป็นพุดคุยโทรศัพท์กับญาติหรือเพื่อนที่เป็นตำรวจ และกลุ่มตัวอย่างก็เห็นด้วยกับการให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วม โดยการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายในการป้องกันภัยข่มขืน และควรให้เจ้าหน้าที่รัฐเข้ามาทำการตรวจสอบประวัติของผู้ขับขี่รถโดยสารเป็นประจำ เพิ่มจุดตรวจสอบในบริเวณที่เป็นจุดเสี่ยงให้มากขึ้น ภายในรถโดยสารอยากให้ทำการกั้นระหว่างผู้ขับขี่กับผู้โดยสาร และควรมีการเพิ่มบทลงโทษที่รุนแรงมากขึ้นไปกว่าเดิม

ลดาวัลย์ รุ่งเรืองพัฒนา (2548) ได้ศึกษา พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงสยามสแควร์ โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มวัยรุ่นหญิงที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี ที่มาเที่ยวที่สยามสแควร์ในช่วงเวลาวันเสาร์-อาทิตย์ ซึ่งมีการเก็บข้อมูลจำนวน 200 คน และสัมภาษณ์ 7 คน การจากศึกษา พบว่า ช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน คือ ช่วงเวลา 22.01-02.00 น. สถานที่เสี่ยงต่อการเป็นเหยื่อข่มขืน คือ สถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ดิกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ สถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการเป็นเหยื่อข่มขืน คือ สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่คนเดียว ในสถานที่เปลี่ยว และสาเหตุการตกเป็นเหยื่อข่มขืน คือ การที่ผู้หญิงออกจากบ้านในเวลากลางคืน การแต่งกายล่อแหลม การดื่มของมึนเมา และการไว้ใจคนแปลกหน้าและคนรู้จักมากเกินไป ซึ่งพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิง อยู่ในระดับปฏิบัติมาก

อาภาภรณ์ พิสูจน์จักรวาล (2546) ได้ศึกษา มาตรการที่ชุมชนและสังคมใช้ในการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 10 ชุมชน ทั่วกรุงเทพมหานคร ที่มีการล่วงละเมิดทางเพศเกิดขึ้น ตั้งแต่ปี 2541-2545 จำนวน 100 ครอบครัว ศึกษา พบว่า ประชากรส่วนใหญ่เห็นว่าในปัจจุบันมีการล่วงละเมิดทางเพศจำนวนเพิ่มมากขึ้น เป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรมและสามารถขึ้นเกิดกับชุมชนใดก็ได้ โดยที่อาชญากรอาจเป็นคนในครอบครัวเดียว หรือคนที่สนิทคุ้นเคย สาเหตุการล่วงละเมิดเกิดจากการแต่งกาย ท่าทาง คำพูดของเหยื่อ สภาพแวดล้อม หรือสถานที่ในชุมชนที่เปลี่ยว รกร้าง ไม่มีผู้อยู่อาศัย เป็นต้น รวมทั้งความผิดปกติทางจิตของตัวอาชญากร โดยจากการศึกษาพบว่าในชุมชนที่มีการล่วงละเมิดทางเพศเกิดจากผู้มีอิทธิพลในชุมชน หรือบุคคลที่ได้รับการยกย่องนับถือจากคนในชุมชน และจะถูกซ้ำเติมจากคนในชุมชนด้วยกัน เมื่อมีการล่วงละเมิดทางเพศเกิดขึ้น หลังจากนั้นก็จะมีการติดตั้งไฟในบริเวณที่มีดเปลี่ยว แต่ก็ยังไม่มีการจัดสายตรวจหรือเวรยามในการออกตรวจสอบความเรียบร้อยเพื่อรักษาความปลอดภัยภายในชุมชน เนื่องมาจากการขาดงบประมาณในการสนับสนุน เวลามีคนแปลกหน้าเข้ามาในชุมชนก็จะมีการแจ้งเตือน โดยการบอกแบบปากต่อปาก หรือการกระจายเสียงตามสายของชุมชน

และการปฏิบัติตัวกับอาชญากรหรือครอบครัวของอาชญากรก็คือ การไม่คบค้าสมาคม จะมีการสอดส่องดูอย่างเป็นพิเศษอยู่ห่าง ๆ และมาตรการที่ชุมชนป้องกัน คือ การเฝ้าระวังด้วยตนเอง สายตรวจชุมชน หรือการให้ตำรวจเข้ามาตรวจเป็นประจำ

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2550) ได้ศึกษา ปัจจัยที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังคดีความผิดทางเพศประเภทชำ่มขืน ช่มขืน กระทำชำเรา อนาจาร ฯลฯ จากเรือนจำและทัณฑสถานทั่วราชอาณาจักร 12 แห่งที่แบบแบ่งชั้นจากภูมิภาค 9 แห่ง และกรุงเทพมหานครกับปริมณฑลอีก 3 แห่ง จำนวน 444 คน ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า “ผู้กระทำผิดทางเพศ” ศึกษาพบว่า ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่เป็นวัยหนุ่ม อายุระหว่าง 19-25 ปี อายุเฉลี่ย 25.36 ปี และผู้กระทำผิดที่อายุต่ำสุด 13 ปี และอายุสูงสุด 74 ปี และกลุ่มที่มีการกระทำผิดมากที่สุด คืออายุ 19 ปี

พฤติกรรมกรกระทำทางเพศ พบว่า รู้จักสนิทสนม คั่นเคยระหว่างอาชญากรกับเหยื่อ รู้จักกันมาส่วนหนึ่ง เช่น เพื่อนบ้าน เพื่อน ญาติ นอกจากนี้ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่เกิดขึ้นโดยไม่ได้มารตระเตรียมไว้ก่อน เกิดขึ้นแบบตัวสั่นใจโดยฉับพลัน โดยอาจจะมีโอกาสที่เหมาะสม เวลาหรือสถานที่ที่เอื้ออำนวย และข้อเท็จจริงที่น่าประหลาดใจอีกเรื่องหนึ่งคือ ผู้กระทำผิดไม่ได้ใช้ความรุนแรง (เหยื่อยินยอม) เนื่องจาก เหยื่ออ่อนแอ ไม่มีเรียนรู้จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม

เหยื่ออาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่เป็นสาวแรกรุ่น อายุระหว่าง 11-15 ปี เหยื่อที่อายุน้อยสุด คือ 2 ปี และเหยื่อที่อายุมากที่สุด คือ 43 ปี โดยระดับอายุที่เป็นที่นิยมตกเป็นเหยื่อมากที่สุด คือ อายุ 15 ปี จากการศึกษาพบว่า ภาพลักษณ์ของเหยื่อในสายตาของผู้กระทำผิดทางเพศ รูปร่างหน้าตา เป็นอันดับแรก รองลงมาคือ การแต่งกาย สุดท้ายคือ การที่เหยื่อเปิดโอกาสให้ เหยื่อมขืน ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในบ้านของผู้กระทำผิดทางเพศเอง บ้านญาติ หรือบ้านคนสนิท เพื่อน จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาใกล้สว่าง 02.01-06.00 น.

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอาชญากรรมทางเพศ มีดังนี้ ปัจจัยเกี่ยวกับ”โอกาส” ในการกระทำผิด ปัจจัยเกี่ยวกับการควบคุมตนเองของผู้กระทำผิด ปัจจัยเกี่ยวกับ”อำนาจ”ที่อยู่เบื้องหลังผู้กระทำผิดทางเพศ และปัจจัยเกี่ยวกับการป้องกันตนเองของเหยื่อ

กฤตยา เลาประสพวัฒนา (2542) ได้ศึกษา การคุกคามทางเพศของสตรี กรณีศึกษา: นักศึกษามหาวิทยาลัยเกริก โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-21 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 และปีที่ 3 มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร โดยอาศัยอยู่บิดาและมารดา มีที่พักอยู่ไกลจากมหาวิทยาลัยและเดินทางโดยสารโดยรถประจำทางหรือรถตู้ พบว่า สาเหตุการถูกคุกคามทางเพศ ส่วนใหญ่นั้น กลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์การถูกคุกคามทางเพศมาแล้ว สาเหตุมาจากสภาพแวดล้อมของเขตที่อยู่อาศัย รูปแบบการแต่งกาย รสนิยมในการเที่ยว สถานที่เที่ยวและ

ช่วงเวลา จากการศึกษา นักศึกษาศาสตรีของมหาวิทยาลัยเกริกที่ถูกคุกคามทางเพศกล้าที่จะเปิดเผย หรือแสดงออกมากขึ้นกว่าสมัยก่อนที่จะอายเมื่อถูกคุกคามทางเพศ ทำให้ไม่กล้าที่จะให้ข้อมูล

มรกต พุทศุระ (2541) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาการคุ้มครองดูแลเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารและครูในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศที่ได้รับการดูแลในมูลนิธิคุ้มครองเด็ก โดยแบ่งเป็น

1. ผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จากแบบสอบถาม 107 คน และจากแบบสัมภาษณ์ 27 คน
2. ครูฝ่ายปกครอง ครูฝ่ายกิจการนักเรียน ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายปกครอง หรือผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายกิจการนักเรียน จากแบบสอบถาม 107 คน และจากแบบสัมภาษณ์ 27 คน
- บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรียนที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ทั้ง 6 กรณี ได้แก่
 1. ครูผู้ดูแลนักเรียนที่ถูกล่วงละเมิด ทั้งแบบสัมภาษณ์และแนวทางการสังเกต อย่างละ 6 คน
 2. แพทย์ประจำภาคกุมารเวช โรงพยาบาลเด็ก ศิริราชพยาบาล และ โรงพยาบาลจุฬาฯ แบบสัมภาษณ์ 6 คน
 3. ตำรวจระดับสัญญาบัตร ที่เป็นหัวหน้าฝ่ายสืบสวนสอบสวน ประจำสถานีตำรวจในเขตกรุงเทพมหานคร แบบสัมภาษณ์ 6 คน
 4. พนักงานอัยการประจำศาลคดีเด็กและเยาวชน แบบสัมภาษณ์ 6 คน
 5. ผู้พิพากษา (ศาล) ประจำคดีเด็กและครอบครัว แบบสัมภาษณ์ 6 คน
 6. เจ้าหน้าที่มูลนิธิคุ้มครองเด็ก ทั้งแบบสัมภาษณ์และแนวทางการสังเกต อย่างละ 6 คน

พบว่าเด็กที่ถูกกล่่วงละเมิดทางเพศส่วนใหญ่จะอยู่ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น แยกแยก เด็กอยู่ในครอบครัวใหม่และไม่มีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในครอบครัว เช่น พ่อเลี้ยง ลุง หรืออาผู้ชาย เป็นต้น จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กถูกกล่่วงละเมิดได้ง่าย สถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกกล่่วงละเมิดคือ สภาพครอบครัวที่ยากจน ไม่มีการแบ่งสัดส่วนของตัวบ้านที่ชัดเจน เมื่อเด็กถูกกล่่วงละเมิดก็ไม่สามารถที่จะหนีไปไหนได้ การป้องกันเกี่ยวกับกล่่วงละเมิดทางเพศนักเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร โรงเรียนไม่ได้กำหนดมาตรการ กฎ ระเบียบในการป้องกันนักเรียนจากการถูกกล่่วงละเมิดทางเพศ โรงเรียนถือว่าป้องกันเด็กจากการถูกกล่่วงละเมิดทางเพศได้ เช่น การรับส่งนักเรียน เมื่อพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปครูก็จะให้ความสนใจและค้นหาสาเหตุเป็นพิเศษ ดังนั้นถ้ามีอะไรเกิดขึ้นครูก็จะช่วยเหลือได้ และการจัดการเรียนการสอนในการป้องกันการ

ล่าวละเมิดทางเพศ โรงเรียนไม่การสอนเรื่องประเภทนี้เข้าไปให้เรียน เมื่อเกิดมีข่าวเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นก็จะนำมาสอนนักเรียนว่ามีข้อดี-ข้อเสียอย่างไร

บอน (Bonn, 1984 อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544, หน้า 33) กล่าวถึงผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเหยื่ออาชญากรรมไว้มากมาย พบว่า เหยื่อมักจะอยู่ในกลุ่มสังคมที่ละม้ายคล้ายคลึงกับอาชญากร โดยเหยื่อของการฆาตกรรมมักจะเป็นชาย อายุระหว่าง 25-29 ปี ส่วนเหยื่อของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา นั้นมักจะเป็นหญิงอายุระหว่าง 16-19 ปี อย่างไรก็ตามเหยื่อเหล่านี้รับเคราะห์กรรมเนื่องจากความประมาทเลินเล่อ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือโอกาสอำนวยซึ่งหมายถึงสถานที่และเวลาเปิดช่องให้กระทำผิดได้

ศูนย์เหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ สหรัฐอเมริกา (Reid, 1996 อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544, หน้า 33) รายงานว่า สถิติคดีข่มขืนที่ปรากฏปัจจุบันเป็นตัวเลขที่น้อยกว่าความเป็นจริงประมาณ 5 เท่า และประมาณการกันว่าผู้หญิงทุก ๆ 1 ใน 8 คน เคยถูกข่มขืนมาแล้ว และจากการศึกษาวิจัยดังกล่าวพบว่าผู้หญิงเพียง 16% ที่ร้องทุกข์กล่าวโทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อให้จับกุมตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษ ดังนั้นการหาข้อมูลเพื่อศึกษาเรื่องนี้จากกลุ่มเหยื่ออาชญากรรมจึงกระทำได้ค่อนข้างยาก

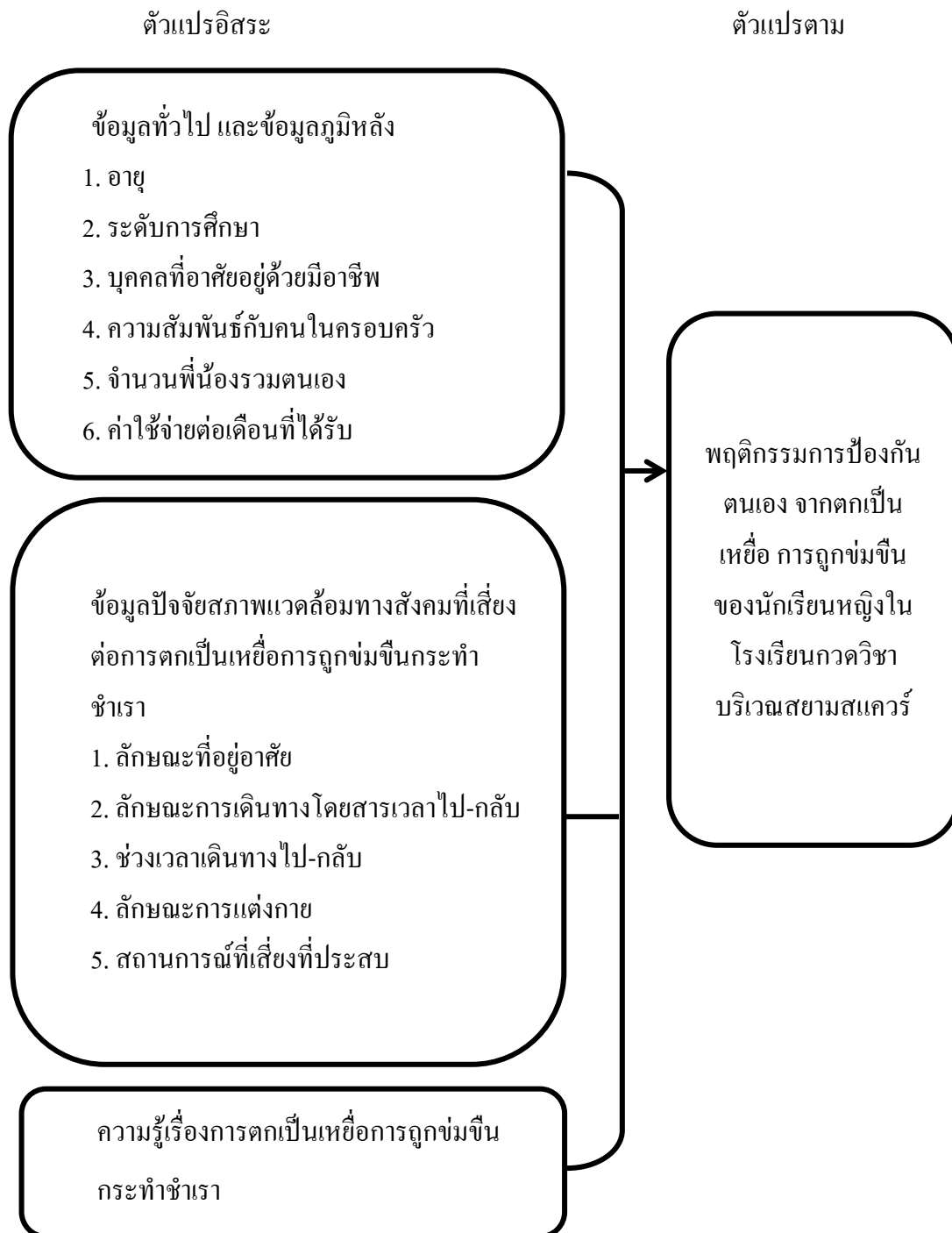
สมิท และเบนโตวิม (Smith & Bentovim, 1994 อ้างถึงใน มรกต พุทธศุภะ, 2541, หน้า 23) สำรวจเด็กอายุ 16-21 ปี เกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศที่เด็กได้รับโดยใช้คำจำกัดความที่แตกต่างกัน 9 นิยาม ซึ่งเริ่มจากคำจำกัดความที่แสดงถึงความรุนแรงที่ระดับน้อยที่สุด เช่น การถูกสัมผัสหรือการถูกไขว่คว้าวะเพศให้ดู อัตราความถี่ที่ได้นักเรียนหญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศมีจำนวนร้อยละ 59 และนักเรียนชายมีจำนวนร้อยละ 27 เมื่อเปรียบเทียบกับความถี่ที่เกิดขึ้นภายใต้คำจำกัดความที่แสดงถึงระดับความรุนแรงของการกระทำในเพศหญิงรายงานว่าจะถูกล่วงเกินทางเพศจำนวนร้อยละ 4 และเพศชายจำนวนร้อยละ 2

สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานที่ศึกษา

ตารางที่ 5 สรุปตัวแปรอิสระ

ลำดับที่	ตัวแปรอิสระ	งานวิจัยที่อ้างอิง
1.	ข้อมูลทั่วไป และข้อมูลภูมิหลัง	สมพร จรัสเจริญวิทยา (2550) ชนกร โคะโอย (2552)
2.	ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา	สมพร จรัสเจริญวิทยา (2550) ชนกร โคะโอย (2552)
3.	ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา	สมพร จรัสเจริญวิทยา (2550) ลดาวัลย์ รุ่งเรืองพัฒนา (2548)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการต่อเป็นเหยื่อของการถูกข่มขืนของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีวิธีดำเนินการวิจัยลำดับดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

เนื่องจากประชากรมีจำนวนมากทำให้ไม่สามารถทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ดังนั้นขนาดกลุ่มตัวอย่างจึงต้องคำนวณหาจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จากสูตรไม่ทราบกลุ่มตัวอย่างของ Cochran (กัลยา วาณิชย์บัญชา, 2549, หน้า 74) โดยกำหนดระดับค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และระดับค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ซึ่งสูตรในการคำนวณที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ

$$\text{สูตร } n = \frac{P(1 - P)Z^2}{E^2}$$

เมื่อ n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

P = สัดส่วนของประชากรที่กำลังสุ่ม .50

Z = ระดับความเชื่อมั่นที่กำหนดไว้ มีค่าเท่ากับ 1.96 ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ระดับ .05)

E = ค่าความผิดพลาดสูงสุดที่เกิดขึ้น = .05 (จะต้องสอดคล้องกับค่า Z ที่ระดับความเชื่อมั่นนั้น ๆ)

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า } n &= \frac{.5(1-.5)(1.96^2)}{.05^2} \\ &= 348.16 \end{aligned}$$

ดังนั้นเพื่อความเชื่อมั่นในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 400 คน

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ มีรายละเอียดดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive analysis) ใช้คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ การแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอ้างอิง (Inferential statistics) ใช้ในการหาความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม เพื่อทดสอบสมมติฐานต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ โดยใช้วิธีทางสถิติ ได้แก่ การทดสอบที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้นมา โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป และข้อมูลภูมิหลัง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงใน โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

โดยใช้แนวคิดและทฤษฎีที่ได้จากการทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะงานวิจัย มาพัฒนาและสร้างเป็นแบบสอบถาม โดยให้มีเนื้อหาสาระที่ครอบคลุมกับเรื่องที่ต้องการศึกษา

เกณฑ์การเทียบระดับความคิดเห็น

1. เกณฑ์ระดับ ในส่วนที่ 2 ปัจจัยสภาพทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีลักษณะให้เลือก 5 ระดับ ดังนี้

ตารางที่ 6 เกณฑ์ระดับ ในส่วนที่ 2 ปัจจัยสภาพทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน
กระทำชำเรา

ระดับปัจจัยสภาพแวดล้อมที่เสี่ยง	ระดับคะแนน
เสี่ยงมากที่สุด	5
เสี่ยงมาก	4
เสี่ยงปานกลาง	3
เสี่ยงน้อย	2
เสี่ยงน้อยที่สุด	1

2. เกณฑ์ในส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำ
ชำเรา มีลักษณะคำถามที่ให้คะแนน ดังนี้

ตารางที่ 7 เกณฑ์ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนน
ตอบถูก	1
ตอบผิด	0

3. เกณฑ์ส่วนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองต่อการตกเป็นเหยื่อ
การถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีลักษณะให้เลือก 5 ระดับ ดังนี้

ตารางที่ 8 เกณฑ์ ในส่วนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ระดับพฤติกรรม	ระดับคะแนน
ปฏิบัติมากที่สุด	5
ปฏิบัติมาก	4
ปฏิบัติปานกลาง	3
ปฏิบัติน้อย	2
ปฏิบัติน้อยที่สุด	1

การแปลผลข้อมูลค่าเฉลี่ย

1. การวัดระดับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ได้กำหนดระดับค่าเฉลี่ยเป็น 3 ระดับ ดังนี้

ตารางที่ 9 การวัดระดับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
11 – 15	ระดับความรู้มาก
6 – 10	ระดับความรู้ปานกลาง
0 – 5	ระดับความรู้น้อย

2. การวัดระดับปัจจัยสภาพทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราและพฤติกรรมการป้องกันตนเองต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ได้กำหนดระดับค่าเฉลี่ย เป็น 5 ระดับ ดังนี้

ตารางที่ 10 การวัดระดับปัจจัยสภาพทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา และพฤติกรรมการป้องกันตนเองต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 - 5.00	ปฏิบัติมากที่สุด
3.51 - 4.50	ปฏิบัติมาก
2.51 - 3.50	ปฏิบัติปานกลาง
1.51 - 2.50	ปฏิบัติน้อย
1.00 - 1.50	ปฏิบัติน้อยที่สุด

การทดสอบเครื่องมือการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดการทดสอบถามที่สร้างขึ้น โดยทดสอบหาความเที่ยงตรง (Validity) และหาความเที่ยงตรงเชื่อถือได้ (Reliability)

1. ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรม แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรง และนำมาใช้ในการสร้างแบบสอบถามตามระเบียบการวิจัยโดยให้มีเนื้อหาครอบคลุมเรื่องที่ทำการศึกษา

2. ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาให้อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์.ดร.ธีระ กุลสวัสดิ์ และผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบ เพื่อช่วยพิจารณาในด้านความเหมาะสมของเนื้อหา ความชัดเจนของแบบสอบถาม และความเชื่อถือได้ จากนั้นจึงนำกลับมาแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่ตรงกับเรื่องที่ทำศึกษาก่อนนำไปทดสอบใช้ (Try-out)

3. แบบสอบถามที่แก้ไขให้เหมาะสมแล้ว นำแบบสอบถามไปใช้จริง ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชาที่จังหวัดชลบุรี จำนวน 30 คน เพื่อนำมาวิเคราะห์

3.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยใช้ค่า KR-21 ของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน ได้ค่าความเชื่อมั่น = .284

3.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดปัจจัยสภาพทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา และพฤติกรรมการป้องกันตนเองต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบัค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่า = .817 ซึ่งค่า Cronbach's ควรมีค่าระดับความเชื่อถือมากกว่า 0.7 ถึงจะยอมรับการเก็บแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจริงได้ (ชไมพร กาญจนกิจสกุล, 2555, หน้า 126)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทำการสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงในโรงเรียน กวดวิชา จำนวน 400 คน บริเวณสยามสแควร์ ด้วยการให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ถึง เดือนมิถุนายน เมื่อเก็บข้อมูลครบตามจำนวนก็นำมาตรวจสอบความถูกต้องและสมบูรณ์ และทำการนำแบบสอบถามประมวลผล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการเหยื่อการถูกข่มขืนของนักเรียนหญิง
ในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ในการวิเคราะห์ข้อมูล นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
ตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ข้อมูลภูมิหลัง ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตก
เป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลความรู้เรื่องการเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา
ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืน
กระทำชำเราของนักเรียนหญิงใน โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

ตอนที่ 5 การทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป ข้อมูลภูมิหลัง ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
15 ปี	132	33.0
16 ปี	13	3.3
17 ปี	79	19.7
18 ปี	163	40.7
19 ปี ขึ้นไป	13	3.3
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 11 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบ
แบบสอบถามมีอายุ 18 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.7 รองลงมาอายุ 15ปี คิดเป็นร้อยละ 33.0

อายุ 17 ปี คิดเป็นร้อยละ 19.7 และอายุ 16 ปี และอายุ 19 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 3.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	132	33.0
มัธยมศึกษาตอนปลาย	268	67.0
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 12 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบแบบสอบถามมีระดับการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.0 และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 33.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามคุณอาศัยอยู่กับ

คุณอาศัยอยู่กับ	จำนวน	ร้อยละ
บิดาและมารดา	131	32.7
บิดา มารดา และญาติ	77	19.2
ปู่ ย่า ตา ยาย	38	9.5
บิดา และญาติพี่น้อง	12	3.0
มารดา และญาติพี่น้อง	83	20.8
มารดาตามลำพัง	54	13.5
ญาติพี่น้องลำพัง	5	1.3
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 13 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบแบบสอบถามอาศัยอยู่กับบิดา มารดา มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.7 รองลงมาอาศัยอยู่กับมารดา และญาติพี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 20.8 อาศัยอยู่กับบิดา มารดา และญาติ คิดเป็นร้อยละ 19.2 อาศัยอยู่กับมารดาตามลำพัง คิดเป็นร้อยละ 13.5 อาศัยอยู่กับปู่ ย่า ตา ยาย คิดเป็นร้อยละ 9.5 อาศัยอยู่กับบิดา และญาติพี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 3.0 และอาศัยอยู่กับญาติพี่น้องตามลำพัง คิดเป็นร้อยละ 1.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามผู้ปกครองที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพ

ผู้ปกครองที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
รับจ้างทั่วไป	24	6.0
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	119	29.7
พนักงานบริษัท	178	44.5
รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ	72	18.0
ว่างงาน / กำลังหางาน	7	1.8
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 14 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบแบบสอบถามผู้ปกครองที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพพนักงานบริษัทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.5 รองลงมามีอาชีพค้าขายธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 29.7 มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 18.0 มีอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 6.0 และว่างงาน/กำลังหางาน คิดเป็นร้อยละ 1.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามความสัมพันธ์กับในครอบครัว

ความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
สนิท	351	87.7
ไม่ค่อยสนิท	49	12.3
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 15 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบแบบสอบถามมีความสัมพันธ์กับคนในครอบครัวแบบสนิทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 87.7 และแบบไม่ค่อยสนิท คิดเป็นร้อยละ 12.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 16 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามจำนวนพี่น้องรวมตนเอง

จำนวนพี่น้องรวมตนเอง	จำนวน	ร้อยละ
1 คน	142	35.5
2 คน	174	43.5
3 คน	56	14.0
4 คนขึ้นไป	28	7.0
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 16 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวนพี่น้องรวมตนเอง 2 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.5 รองลงมา 1 คน คิดเป็นร้อยละ 35.5 3 คน คิดเป็นร้อยละ 14.0 และ 4 คนขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 7.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 17 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ

ค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 5,000 บาท	41	10.3
5,001 - 7,000 บาท	211	52.7
7,001 - 9,000 บาท	67	16.7
9,001 - 10,000 บาท	26	6.5
มากกว่า 10,001 ขึ้นไป	55	13.8
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 17 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบแบบสอบถามมีค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ 5,001-7,000 บาท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.7 รองลงมา 7,001-9,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 16.7 มากกว่า 10,001 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 13.8 ต่ำกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 10.3 และ 9,001-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 6.5 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

ตารางที่ 18 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามลักษณะที่อยู่อาศัย

ลักษณะที่อยู่อาศัย	จำนวน	ร้อยละ
บ้านเดี่ยวในซอย	138	34.5
บ้านในหมู่บ้านจัดสรร	160	40.0
ตึกแถว / ทาวน์เฮ้าส์ / ห้องเช่า	39	9.7
แฟลต/อพาร์ทเมนท์/หอพัก	56	14.0
คอนโดมิเนียม	7	1.8
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 18 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบแบบสอบถามมีลักษณะที่อยู่อาศัยบ้านในหมู่บ้านจัดสรรมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมาบ้านเดี่ยวในซอย คิดเป็นร้อยละ 34.5 แฟลต/อพาร์ทเมนท์/หอพัก คิดเป็นร้อยละ 14.0 ตึกแถว/ทาวน์เฮ้าส์/ห้องเช่า คิดเป็นร้อยละ 9.7 และคอนโดมิเนียม คิดเป็นร้อยละ 1.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 19 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามลักษณะการเดินทางโดยสารเวลาไป-กลับ

ลักษณะการเดินทางโดยสารเวลาไป-กลับ	จำนวน	ร้อยละ
รถส่วนตัว/ บิคารมารถ ญาติมารับ	161	40.2
รถโดยสารประจำทาง/ รถตู้/ รถไฟฟ้า	134	33.5
มอเตอร์ไซค์รับจ้างเข้าบ้าน	55	13.8
เดินเข้าบ้าน	50	12.5
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 19 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบแบบสอบถามมีลักษณะการเดินทางโดยสารเวลาไป-กลับโดยรถส่วนตัว/บิดามารดา ญาติมารับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.2 รองลงมาโดยสารประจำทาง/รถตู้/รถไฟฟ้า คิดเป็นร้อยละ 33.5 โดยสาร โดยรถมอเตอร์ไซด์รับจ้างเข้าบ้าน คิดเป็นร้อยละ 13.8 และเดินเข้าบ้าน คิดเป็นร้อยละ 12.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 20 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการเดินทางจากที่พักอาศัยไปโรงเรียนกวดวิชาในช่วงเวลา

การเดินทางจากที่พักอาศัยไปโรงเรียนกวดวิชาช่วงเวลาใด	จำนวน	ร้อยละ
ช่วงเช้า เวลา 7.00-9.00 น.	119	29.7
ช่วงสาย เวลา 9.01-11.00 น.	226	56.5
ช่วงเที่ยง เวลา 11.01-13.00 น.	41	10.3
ช่วงบ่าย 13.01-15.00 น.	14	3.5
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 20 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบแบบสอบถามได้เดินทางจากที่พักอาศัยไปโรงเรียนกวดวิชาในช่วงสาย เวลา 9.01-11.00 น. มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56.5 รองลงมาช่วงเช้า เวลา 7.00-9.00 น. คิดเป็นร้อยละ 29.7 ช่วงเที่ยง เวลา 11.01-13.00 น. คิดเป็นร้อยละ 10.3 และช่วงบ่าย เวลา 13.01-15.00 น. คิดเป็นร้อยละ 3.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 21 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการเดินทางจากโรงเรียน
กวดวิชากลับบ้านที่พักอาศัยในช่วงเวลาใด

การเดินทางจาก โรงเรียนกวดวิชากลับบ้านที่พักอาศัย ช่วงเวลาใด	จำนวน	ร้อยละ
ช่วงบ่าย เวลา 14.01-16.00 น.	94	23.5
ช่วงเย็น เวลา 16.01-18.00 น.	158	39.5
ช่วงค่ำ เวลา 18.01-20.00 น.	148	37.0
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 21 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบแบบสอบถามได้เดินทางจากโรงเรียนกวดวิชากลับบ้านที่พักอาศัยช่วงเย็น เวลา 16.01-18.00 น. คิดเป็นร้อยละ 39.5 รองลงมาช่วงค่ำ เวลา 18.01-20.00 น. คิดเป็นร้อยละ 37.0 และช่วงบ่าย เวลา 14.01-16.00 น. คิดเป็นร้อยละ 23.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 22 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามลักษณะการแต่งกายของคุณ

ลักษณะการแต่งกายของคุณ	จำนวน	ร้อยละ
แต่งกายตามสบายทั่วไป	223	55.8
แต่งกายตามกระแสแฟชั่น	55	13.7
แต่งกายสุภาพเรียบร้อยมิดชิด	122	30.5
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 22 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบแบบสอบถามมีการแต่งกายตามสบายทั่วไปมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.8 รองลงมาแต่งกายสุภาพเรียบร้อยมิดชิด คิดเป็นร้อยละ 30.5 และแต่งกายตามกระแสแฟชั่น คิดเป็นร้อยละ 13.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 23 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกการตกอยู่ในสถานการณ์เหล่านี้
 มากน้อยเพียงใด

สถานการณ์	จำนวน (ร้อยละ)			
	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ครั้งเดียว	ไม่เคย
อยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตา	39 (9.8)	107 (26.8)	187 (46.8)	67 (16.8)
อยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน	42 (10.5)	211 (52.8)	13 (3.3)	134 (33.5)
อยู่ในกลุ่มเพื่อนผู้ชาย และมีการดื่มสุรา	-	55 (13.8)	94 (23.5)	251 (62.8)
อยู่ในที่ลับตากับผู้ชายสองต่อสอง	42 (10.5)	- 13 (3.3)	107 (26.8)	251 (62.8)
อยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชาย และเป็นผู้หญิงคนเดียว	-		149 (37.3)	238 (59.5)
พูดคุย/สนทนา กับผู้ชายที่ไม่สนิท หรือไม่รู้จัก	-	122 (30.5)	239 (59.8)	39 (9.8)

จากตารางที่ 23 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบแบบสอบถาม ไม่เคยอยู่ในสถานการณ์ที่ประสบเสี่ยง คือ ที่อยู่ในกลุ่มเพื่อนผู้ชายและมีการดื่มสุรา และอยู่ในที่ลับตากับผู้ชายสองต่อสอง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.8 รองลงมาอยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชายและเป็นผู้หญิงคนเดียว คิดเป็นร้อยละ 59.5

และสถานการณ์ที่ประสบเสี่ยงอยู่บ่อยครั้ง คือ อยู่บ้านคนเดียวเวลากลางคืน และอยู่ในที่ลับตากับผู้ชายสองต่อสองมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 10.5 รองลงมา อยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตา คิดเป็นร้อยละ 9.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 24 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานการณ์จากตารางที่ 23
คุณคิดว่าเสี่ยงต่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

สถานการณ์ความเสี่ยง	จำนวน	ร้อยละ
เสี่ยง	159	39.8
ไม่เสี่ยง	241	60.2
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 24 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบแบบสอบถาม คิดว่าสถานการณ์ไม่เสี่ยงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.2 และสถานการณ์เสี่ยง คิดเป็นร้อยละ 39.8 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

ตารางที่ 25 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามความรู้เรื่องการเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา	คำตอบ ที่ถูก	จำนวน (ร้อยละ)	
		ถูก	ผิด
1. ผู้หญิงที่ถูกข่มขืนทั้งหมดจะเกิดขึ้นในช่วงเวลากลางคืน	ผิด	93 (23.3)	307 (76.8)
2. ผู้หญิงมักจะถูกข่มขืน โดยคนรู้จักมากกว่าคนแปลกหน้า	ถูก	242 (60.5)	158 (39.5)
3. ผู้ชายที่ก่อเหตุข่มขืนกระทำชำเรา เพราะไม่สามารถควบคุมอารมณ์ทางเพศได้	ผิด	65 (16.3)	335 (83.8)
4. การก่อเหตุข่มขืนกระทำชำเราสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งที่บ้าน โรงเรียน และที่ทำงาน	ถูก	264 (66.0)	136 (34.0)

ตารางที่ 25 (ต่อ)

ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา	คำตอบที่ จำนวน (ร้อยละ)		
	ถูก	ถูก	ผิด
5. เหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ไม่รู้จักรักษาวิธีการป้องกันตนเอง	ถูก	387 (96.8)	13 (3.3)
6. ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มักจะเป็นผู้ป่วยทางจิต หรือบกพร่องทางสติปัญญา	ผิด	279 (69.8)	121 (30.3)
7. การถูกข่มขืนกระทำชำเรา มักจะเกิดกับผู้หญิงที่แต่งกายล่อแหลม ขี้ขลาด อารมณ์	ผิด	119 (29.8)	281 (70.3)
8. ปัจจุบันการก่อคดีข่มขืนกระทำชำเรามีการเกิดที่ลดน้อยลง	ผิด	333 (83.3)	67 (16.8)
9. เหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่จะขัดขืน ต่อสู้ มากกว่ายินยอม	ถูก	387 (96.8)	13 (3.3)
10. เหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามีทุกเพศ ทุกวัย	ถูก	359 (89.8)	41 (10.3)
11. ผู้กระทำผิดมักจะเลือกเหยื่อที่เรียบร้อย คุณแล้วไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้	ถูก	229 (57.3)	171 (42.8)
12. ผู้กระทำผิดจะมีการวางแผนล่วงหน้า เช่น การเลือกเหยื่อ ฝ้าคูเหยื่อ ตลอดเวลา	ถูก	203 (50.8)	197 (49.3)
13. เหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ คือเหยื่อที่ทำกิจกรรมประจำวัน ซ้ำ ๆ เดิม ๆ เช่น เวลาที่ไป-กลับ ขึ้นรถโดยสารที่เดิม เวลาเดิมซ้ำ ๆ	ถูก	229 (57.3)	171 (42.8)
14. เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่จะถูกข่มขืนกระทำชำเราสามารถใช้อะไรสิ่งรอบตัวเป็นอาวุธได้ เช่น อวัยวะในร่างกาย นิ้วมือจิ้มตา ปากกัด หวี ปากกา เป็นต้น	ถูก	346 (86.5)	54 (13.5)
15. ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะไม่ป้องกันตนเอง เช่น สวมถุงยางอนามัย	ถูก	400 (100.0)	-

จากตารางที่ 25 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ มีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราเป็นอันดับแรก ได้แก่ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มักจะไม่ป้องกันตนเอง เช่น สวมถุงยางอนามัย คิดเป็นร้อยละ 100.0 รองลงมาคือเหยื่อที่

ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ไม่รู้จักรักษาวิธีการป้องกันตนเอง และเหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่จะขัดขืนต่อสู้มากกว่ายินยอมให้ข่มขืน คิดเป็นร้อยละ 96.8 เท่ากัน

ส่วนความรู้ที่ตอบผิดมากที่สุด ได้แก่ ผู้ชายที่ก่อเหตุข่มขืนกระทำชำเรา เพราะไม่สามารถควบคุมอารมณ์ทางเพศได้ คิดเป็นร้อยละ 83.8 รองลงมาคือผู้หญิงที่ถูกข่มขืนทั้งหมดจะเกิดขึ้นในช่วงเวลากลางคืน คิดเป็นร้อยละ 76.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 26 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม ระดับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ระดับความรู้	จำนวน	ร้อยละ
ความรู้ปานกลาง	294	73.5
ความรู้มาก	106	26.5
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 26 พบว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ตอบแบบสอบถามมีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราในระดับความรู้ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 73.5 รองลงมาในระดับความรู้มาก คิดเป็นร้อยละ 26.5 ตามลำดับ

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

ตารางที่ 27 ระดับความคิดเห็น ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ระดับการจัดอันดับ พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของนักเรียนหญิงใน โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

พฤติกรรม/การปฏิบัติ	จำนวน (ร้อยละ)					mean	SD	แปล ผล	อัน ดับ
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด				
1. คุณมักจะแต่งกายมิดชิดอยู่เสมอ	123 (30.8)	145 (36.3)	119 (29.8)	13 (3.3)	-	3.95	.857	มาก	8
2. คุณพูดจาสุภาพ ไม่พูดให้ท่าหรือ ขี้ขวน	54 (13.5)	255 (63.8)	65 (16.3)	-	26 (6.5)	3.78	.914	มาก	11
3. คุณฝึกศิลปะการป้องกันตัว เช่น มวย เทควันโด อื่น ๆ	68 (17.0)	14 (3.5)	80 (20.0)	134 (33.5)	104 (26.0)	2.52	1.365	ปาน กลาง	16
4. คุณไม่เที่ยวกลางคืน เช่น สถาน บันเทิง อื่น ๆ	173 (43.3)	121 (30.3)	80 (20.0)	11 (2.8)	15 (3.8)	4.07	1.038	มาก	6
5. คุณจะหลีกเลี่ยงสถานที่ ซอย หรือ ถนน ที่เปลี่ยวมืดและไม่ปลอดภัย	202 (50.5)	159 (39.8)	26 (6.5)	13 (3.3)	-	4.38	.749	มาก	2
6. คุณจะไม่คบเพื่อนที่มีพฤติกรรม เสี่ยง เช่น เที่ยวกลางคืน ดื่ม แอลกอฮอล์ หรือสนิทสนมกับผู้ชาย	134 (33.5)	107 (26.8)	79 (19.8)	67 (16.8)	13 (3.3)	3.71	1.188	มาก	12
7. คุณเป็นคนที่มีไหวพริบ และสังเกต สิ่งต่าง ๆ รอบตัวอยู่เสมอ	163 (40.8)	106 (26.5)	92 (23.0)	39 (9.8)	-	3.98	1.015	มาก	7
8. คุณไม่ไปนอนค้างคืนบ้านเพื่อน โดยไม่มีเหตุจำเป็น	227 (56.8)	79 (19.8)	94 (23.5)	-	-	4.33	.833	มาก	3
9. คุณจะไม่เปิดประตูให้เพื่อนชายที่ สนิทเข้ามาในบ้าน แม้จะมีคนอยู่บ้าน ด้วย	147 (36.8)	109 (27.3)	118 (29.5)	13 (3.3)	13 (3.3)	3.91	1.039	มาก	9
10. คุณหลีกเลี่ยงการดูหนังโป๊ สื่อลามก หรือสิ่งจูงใจให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ กับผู้ชายเพียงลำพัง	293 (73.3)	107 (26.8)	-	-	-	4.73	.443	มาก ที่สุด	1
11. คุณไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เมื่อ ออกไปนอกบ้าน	213 (53.3)	81 (20.3)	80 (20.0)	26 (6.5)	-	4.20	.977	มาก	4
12. เมื่อคุณอยู่บ้านคนเดียว คุณจะปิด บ้านอย่างมิดชิด	228 (57.0)	39 (9.8)	94 (23.5)	39 (9.8)	-	4.14	1.086	มาก	5

ตารางที่ 28 (ต่อ)

พฤติกรรม/การปฏิบัติ	จำนวน (ร้อยละ)					mean	SD	แปล ผล	อัน ดับ
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด				
13. คุณไม่ออกนอกบ้านในเวลากลางคืน ตามลำพัง เว้นแต่มีบิดา มารดาออกไป ด้วย	108 (27.0)	145 (36.3)	147 (36.8)	-	-	3.90	.793	มาก	10
14. คุณระมัดระวังตัวไม่ให้ผู้ชายเข้าใกล้ หรือมีการถูกเนื้อต้องตัว	54 (13.5)	161 (40.3)	92 (23.0)	93 (23.3)	-	3.44	.992	ปาน กลาง	14
15. คุณไม่บอกหรือแชร์สถานที่ที่อยู่ ปัจจุบัน ว่าคุณกำลังอยู่คนเดียว ลงใน สื่อ Social เช่น Facebook อื่น ๆ	160 (40.0)	55 (13.8)	53 (13.3)	67 (16.8)	65 (16.3)	3.45	1.537	ปาน กลาง	13
16. คุณหลีกเลี่ยงการขึ้นรถรับจ้าง เพียงลำพัง เช่น แท็กซี่ หรือรถตู้ที่ไม่มี ผู้โดยสารร่วมทางด้วย	-	215 (53.8)	53 (13.3)	54 (13.5)	78 (19.5)	3.01	1.207	ปาน กลาง	15
รวม						3.84	.584	มาก	

จากตารางที่ 27 พบว่า พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน
กระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับ
ปฏิบัติมาก มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.84 และมีพฤติกรรมปฏิบัติมากที่สุด ได้แก่ คุณ
หลีกเลี่ยงการดูหนัง ไป สี่ลตามก หรือสิ่งจูงใจให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายเพียงลำพัง มีค่าเฉลี่ย
ของพฤติกรรมเท่ากับ 4.73 อยู่ในระดับปฏิบัติมากที่สุด ตามลำดับ

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียน
หญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ มีพฤติกรรมปฏิบัติมาก ได้แก่ คุณจะหลีกเลี่ยง
สถานที่ ซอย หรือถนน ที่เปลี่ยวมืดและไม่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.95 อยู่ใน
ระดับปฏิบัติมาก รองลงมา ได้แก่ คุณ ไม่ไปค้างบ้านเพื่อน โดยไม่มีเหตุจำเป็น มีค่าเฉลี่ยของ
พฤติกรรมเท่ากับ 4.33 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก คุณไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เมื่อออกจากบ้าน มี
ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.20 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก เมื่ออยู่บ้านคนเดียว คุณจะปิดบ้านอย่าง
มิดชิด มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.14 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก คุณไม่เที่ยวกลางคืน เช่น
สถานบันเทิง อื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.07 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก คุณเป็นคนที่มีไหว
พริบ และสังเกตสิ่งต่าง ๆ รอบตัวอยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.98 อยู่ในระดับปฏิบัติ

มาก คุณมักจะแต่งกายมิดชิดอยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.95 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก คุณจะไม่เปิดประตูให้เพื่อนชายที่สนิทเข้าบ้าน แม้จะมีคนอยู่บ้านด้วย มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.91 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก คุณไม่ออกนอกบ้านในเวลากลางคืนตามลำพัง เว้นแต่มีบิดามารดาออกไปด้วย มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.90 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก คุณพูดจาสุภาพ ไม่พูดให้ทำหรือยั่วชวน มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.78 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก และคุณจะไม่คบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยง เช่น เที่ยวกลางคืน ดื่มแอลกอฮอล์ หรือสนิทสนมกับผู้ชาย มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.71 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก ตามลำดับ

และพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ มีพฤติกรรมปฏิบัติปานกลาง ได้แก่ คุณไม่บอกหรือแชร์สถานที่ที่อยู่ปัจจุบัน ว่าคุณกำลังอยู่คนเดียว ลงในสื่อ Social เช่น Facebook อื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.45 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ได้แก่ คุณระมัดระวังตัวไม่ให้ผู้ชายเข้าใกล้ หรือมีการถูกเนื้อต้องตัว มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.44 อยู่ในระดับปานกลาง คุณหลีกเลี่ยงการขึ้นรถรับจ้างเพียงลำพัง เช่น แท็กซี่ หรือรถตู้ที่ไม่มีผู้โดยสารร่วมทางด้วย มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.01 อยู่ในระดับปานกลาง และคุณฝึกคิดปะการป้องกันตัว เช่น มวย เทควันโด อื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 2.52 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ตอนที่ 5 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีระดับพฤติกรรมกำบังตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน

ตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมกำบังตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	4	25.010	6.252	22.184	<.01
ภายในกลุ่ม	395	111.326	.282		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์สมมติฐานของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมกำบังตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามอายุ พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 29 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมกำบังตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน จำแนกตามอายุ

อายุ	16 ปี	17 ปี	18 ปี	19 ปีขึ้นไป
15 ปี	.85701*	.57457*	.10432	.54451*
16 ปี		-.28244	-.75268*	-.31250
17 ปี			-.47025*	-.03006
18 ปี				.44018*

จากตารางที่ 29 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามอายุ พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีอายุ 15 ปี มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีอายุ 16 ปี 17 ปี และ 19 ปีขึ้นไป

ส่วนนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีอายุ 16 ปี และ 17 ปี มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีอายุ 18 ปี

และนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีอายุ 18 ปี มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีอายุ 19 ปีขึ้นไป ตามลำดับ

ตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อถูกข่มขืน จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	Mean	S.D	t-Test	P-value
มัธยมศึกษาตอนต้น	132	4.04	.521	4.98	<.01
มัธยมศึกษาตอนปลาย	268	3.74	.589		

จากตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อถูกข่มขืน ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 ซึ่งต่ำกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ .05 จึงสรุปได้ว่านักเรียนหญิงที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อถูกข่มขืน แตกต่างกัน

ตารางที่ 31 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามอาศัยอยู่กับ

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	6	104.001	17.333	210.671	<.01
ภายในกลุ่ม	393	32.335	.082		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 31 ผลการวิเคราะห์สมมติฐานของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามอาศัยอยู่กับ พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 32 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามอาศัยอยู่กับ

อาศัยอยู่กับ	บิดามารดา และญาติ	ปู่ย่า ตา ยาย	บิดา และญาติ	มารดา และญาติ	มารดา ตามลำพัง	ญาติพี่น้อง ตามลำพัง
บิดาและมารดา	.99025*	1.02949*	1.25811*	.31685*	-.36689*	.82061*
บิดา มารดา และญาติ		.03924	.26786*	-.67341*	-.135714*	-.16964
ปู่ย่า ตา ยาย			.22862*	-.71265*	-.139638*	-.20888
บิดา และญาติ				-.94127*	-1.62500*	-.43750*
มารดา และญาติ					-.68373	.50377*
มารดาตามลำพัง						1.18750*

จากตารางที่ 32 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามอาศัยอยู่กับ พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึง

สรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่อาศัยอยู่กับบิดา มารดาและญาติ ปู่ย่าตายาย บิดาและญาติพี่น้อง มารดาและญาติพี่น้อง มารดาตามลำพัง และญาติพี่น้องตามลำพัง

นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่อาศัยอยู่กับบิดา มารดา และญาติ และปู่ย่า ตายาย มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่อาศัยอยู่กับบิดา และญาติ มารดาและญาติ และมารดาตามลำพัง

นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่อาศัยอยู่กับบิดา และญาติ มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่อาศัยอยู่กับ มารดา และญาติ มารดาตามลำพัง และญาติพี่น้องตามลำพัง

นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่อาศัยอยู่กับมารดาและญาติ และมารดาตามลำพัง มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่อาศัยอยู่กับญาติพี่น้องตามลำพัง ตามลำดับ

ตารางที่ 33 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	4	55.037	13.759	66.852	<.01
ภายในกลุ่ม	395	81.298	.206		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 33 ผลการวิเคราะห์สมมติฐานของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพ พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อ

เปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 34 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวควิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิลักษณ์ต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพ

บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพ	ค้าขาย/ ธุรกิจส่วนตัว	พนักงานบริษัท	รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	ว่างงาน/ กำลังหางาน
รับจ้างทั่วไป	-.92647	-1.04143*	-.20486	-.25893
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว		-.11496*	.72161*	.66754*
พนักงานบริษัท			.83657*	.78250*
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ				-.05407

จากตารางที่ 34 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวควิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิลักษณ์ต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพ พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวควิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพรับจ้างทั่วไป มีพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวควิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพพนักงานบริษัท

ส่วนนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวควิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวควิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพพนักงานบริษัทรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ และว่างงาน/กำลังหางาน

และนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวควิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพพนักงานบริษัท มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวควิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ และว่างงาน/กำลังหางาน ตามลำดับ

ตารางที่ 35 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา จำแนกตามความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว

ความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว	n	Mean	SD	t-Test	P-value
สนิท	351	3.90	.583	6.206	<.01
ไม่ค่อยสนิท	49	3.37	.325		

จากตารางที่ 35 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน ระหว่างกลุ่มความสัมพันธ์กับคนในครอบครัวต่างกัน พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 ซึ่งต่ำกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ .05 จึงสรุปได้ว่านักเรียนหญิงที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา แตกต่าง

ตารางที่ 36 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามจำนวนพี่น้องรวมตนเอง

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	3	43.051	14.350	60.918	<.01
ภายในกลุ่ม	396	93.285	.236		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 36 ผลการวิเคราะห์สมมติฐานของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามจำนวนพี่น้องรวมตนเอง พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 37 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามจำนวนพี่น้องรวมตนเอง

จำนวนพี่น้องรวม ตนเอง	2 คน	3 คน	4 คนขึ้นไป
1 คน	.70043*	.42213*	.81275*
2 คน		-.27830*	.11233
3 คน			.39063*

จากตารางที่ 37 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามจำนวนพี่น้องรวมตนเอง พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีจำนวนพี่น้องรวมตนเอง 1 คน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีจำนวนพี่น้องรวมตนเอง 2 คน 3 คน และ 4 คนขึ้นไป

ส่วนนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีจำนวนพี่น้องรวมตนเอง 2 คน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีจำนวนพี่น้องรวมตนเอง 3 คน

และนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีจำนวนพี่น้องรวมตนเอง 3 คน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีจำนวนพี่น้องรวมตนเอง 4 คนขึ้นไป ตามลำดับ

ตารางที่ 38 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	4	20.374	5.093	17.350	<.01
ภายในกลุ่ม	395	115.962	.294		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 38 ผลการวิเคราะห์สมมติฐานของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 39 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามจำนวนพี่น้องรวมตนเอง

ค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ	5,001 - 7,000 บาท	7,001 - 9,000 บาท	9,001 - 10,000 บาท	มากกว่า 10,000 บาท ขึ้นไป
ต่ำกว่า 5,000 บาท	-.17062	-.62407*	-.06250	-.59454*
5,001 - 7,000 บาท		-.45345*	.10812	-.42484*
7,001 - 9,000 บาท			.56157*	.02861
9,001 - 10,000 บาท				-.53295*

จากตารางที่ 39 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่

กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับต่ำกว่า 5,000 บาท และ 5,001-7,000 บาท มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ 7,001-9,000 บาท และมากกว่า 10,000 บาทขึ้นไป

นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ 7,001-9,000 บาท มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ 9,001-10,000 บาท

และนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ 9,001-10,000 บาท มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับมากกว่า 10,000 บาทขึ้นไป ตามลำดับ

สมมติฐานที่ 2 นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีระดับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน

ตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะที่อยู่อาศัย

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	4	15.726	3.932	12.876	<.01
ภายในกลุ่ม	395	120.610	.305		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์สมมติฐานของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะที่อยู่อาศัย พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05

จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 41 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะที่อยู่อาศัย

ลักษณะที่อยู่อาศัย	บ้านในหมู่บ้านจัดสรร	ตึกแถว/ทาวเฮ้าส์/ห้องเช่า	แฟลต/อพาร์ทเมนท์/หอพัก	คอนโดมิเนียม
บ้านเดี่ยวในซอย	-1.16686*	-1.57016*	-.34978*	-.90670*
บ้านในหมู่บ้านจัดสรร		-.40331*	-.18292*	-.73984*
ตึกแถว/ทาวเฮ้าส์/ห้องเช่า			.22038	-.33654
แฟลต/อพาร์ทเมนท์/หอพัก				-.55692*

จากตารางที่ 41 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะที่อยู่อาศัย พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นบ้านเดี่ยวในซอย มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นบ้านในหมู่บ้านจัดสรร ตึกแถว/ทาวเฮ้าส์/ห้องเช่า แฟลต/อพาร์ทเมนท์/หอพัก และคอนโดมิเนียม

ส่วนนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นบ้านในหมู่บ้านจัดสรร มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ตึกแถว/ทาวเฮ้าส์/ห้องเช่า แฟลต/อพาร์ทเมนท์/หอพัก และคอนโดมิเนียม และนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์

ที่มีลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นแฟลต/อพาร์ทเมนท์/หอพัก มีพฤติกรรมกำบังตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นคอนโดมิเนียม ตามลำดับ

ตารางที่ 42 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมกำบังตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะการเดินทางโดยสารเวลาไป-กลับ

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	3	47.674	15.891	70.977	<.01
ภายในกลุ่ม	396	88.662	.224		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 42 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมกำบังตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะการเดินทางโดยสารเวลาไป-กลับ พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 43 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะการเดินทางโดยสารเวลาไป-กลับ

ลักษณะการเดินทางโดยสารเวลาไป-กลับ	รถโดยสารประจำทาง/รถตู้/รถไฟฟ้า	มอเตอร์ไซค์รับจ้างเข้าบ้าน	เดินเข้าบ้าน
รถส่วนตัว/บิคาดมารคาร์รับส่ง	.09558	.86318*	.77420*
รถโดยสารประจำทาง/รถตู้/รถไฟฟ้า		.76760*	.67862*
มอเตอร์ไซค์รับจ้างเข้าบ้าน			-.08898

จากตารางที่ 43 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะการเดินทางโดยสารเวลาไป-กลับ พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีลักษณะการเดินทางโดยสารไป-กลับโดยรถส่วนตัว/บิคาดมารคาร์รับ และรถโดยสารประจำทาง/รถตู้/รถไฟฟ้า มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีลักษณะการเดินทางโดยสารไป-กลับ โดยมอเตอร์ไซค์รับจ้างเข้าบ้าน และเดินเข้าบ้าน ตามลำดับ

ตารางที่ 44 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามช่วงเวลาเดินทางจากที่พักอาศัยไปยังโรงเรียนกวดวิชา

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
	3	9.580	3.193	9.976	<.01
ภายในกลุ่ม	396	126.756	.320		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 44 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามช่วงเวลาเดินทางจากที่พักอาศัยไปยังโรงเรียนกวดวิชา พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 45 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามช่วงเวลาเดินทางจากที่พักอาศัยไปยังโรงเรียนกวดวิชา

ช่วงเวลาเดินทางจากที่พักอาศัย ไปยังโรงเรียนกวดวิชา	สาย 9.01-11.00 น.	เที่ยง 11.01-13.00 น.	บ่าย 13.01-15.00 น.
เช้า 7.00-9.00 น.	.26499*	.49370*	.36870*
สาย 9.01-11.00 น.		.22871*	.10371
เที่ยง 11.01-13.00 น.			-.12500

จากตารางที่ 45 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามช่วงเวลาเดินทางจากที่พักอาศัยไปยังโรงเรียนกวดวิชา พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีการเดินทางจากที่พักอาศัยไปยังโรงเรียนกวดวิชาในช่วงเวลาเช้า 7.00-9.00 น. มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีการเดินทางจากที่พักอาศัยไปยังโรงเรียนกวดวิชาในช่วงเวลาสาย 9.01-11.00 น. เที่ยง 11.01-13.00 น. และบ่าย 13.01-15.00 น.

และนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีการเดินทางจากที่พักอาศัยไปยังโรงเรียนกวดวิชาในช่วงเวลาสาย 9.01-11.00 น. มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็น

เหตุของการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีการเดินทางจากที่พักอาศัยไปยังโรงเรียนกวดวิชาในช่วงเวลาเที่ยง 11.01-13.00 น. ตามลำดับ

ตารางที่ 46 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหตุของการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหตุของการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามช่วงเวลาเดินทางจากโรงเรียนกวดวิชากลับบ้านยังที่พักอาศัย

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	2	44.736	22.368	96.943	<.01
ภายในกลุ่ม	397	91.600	.231		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 46 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหตุของการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหตุของการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามช่วงเวลาเดินทางจากโรงเรียนกวดวิชากลับบ้านยังที่พักอาศัย พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 47 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหตุของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหตุของการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามช่วงเวลาเดินทางจากโรงเรียนกวดวิชากลับบ้านยังที่พักอาศัย

ช่วงเวลาเดินทางจากโรงเรียนกวดวิชากลับบ้านยังที่พักอาศัย	เย็น 16.01-18.0 น.	ค่ำ 18.01-20.00 น.
บ่าย 14.01-16.00 น.	-.66196*	-.86539*
เย็น 16.01-18.00 น.		-.20343*

จากตารางที่ 47 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามช่วงเวลาเดินทางจากโรงเรียนกวศวิชากลับยังที่พักอาศัย พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีการเดินทางจากโรงเรียนกวศวิชากลับยังที่พักในช่วงเวลาบ่าย 14.01-16.00 น. มีพฤติกรรมการป้องกันจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีการเดินทางจากโรงเรียนกวศวิชากลับยังที่พักในช่วงเวลาเย็น 16.01-18.00 น. และเวลาค่ำ 18.01-20.00 น.

และนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีการเดินทางจากโรงเรียนกวศวิชากลับยังที่พักในช่วงเวลาเย็น 16.01-18.00 น. มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีการเดินทางจากโรงเรียนกวศวิชากลับยังที่พักในช่วงเวลาค่ำ 18.01-20.00 น. ตามลำดับ

ตารางที่ 48 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะการแต่งกาย

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	2	8.935	4.467	13.921	<.01
ภายในกลุ่ม	397	127.401	.321		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 48 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะการแต่งกาย พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 49 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะการแต่งกาย

ลักษณะการแต่งกาย	แต่งกายตามกระแสแฟชั่น	แต่งกายสุภาพเรียบร้อยมีเดซิด
แต่งกายตามสบายทั่วไป	.04188	.33149*
แต่งกายตามกระแสแฟชั่น		.28961*

จากตารางที่ 49 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะการแต่งกาย พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีการแต่งกายตามสบายทั่วไป และแต่งกายตามแฟชั่น มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีการแต่งกายสุภาพเรียบร้อยมีเดซิดตามลำดับ

ตารางที่ 50 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตา)

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	3	36.845	12.282	48.884	<.01
ภายในกลุ่ม	396	99.491	.251		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 50 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำ

ซ้ำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตา) พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 51 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตา)

ตกอยู่ในสถานการณ์อยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตา	ครั้งเดียว	บางครั้ง	บ่อยครั้ง
ไม่เคย	.52747*	.55611*	1.21051*
ครั้งเดียว		.02864	.68304*
บางครั้ง			.65440*

จากตารางที่ 51 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตา) พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ไม่เคยอยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตาคน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่เคยอยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตา ครั้งเดียว บางครั้ง และบ่อยครั้ง

และนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่เคยอยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตาครั้งเดียว และบางครั้ง มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่เคยอยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตาบ่อยครั้ง ตามลำดับ

ตารางที่ 52 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน)

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	3	24.371	8.124	28.733	<.01
ภายในกลุ่ม	396	111.964	.283		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 52 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน) พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 53 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน)

ตกอยู่ในสถานการณ์อยู่บ้านคนเดียวในเวลา กลางคืน	ครั้งเดียว	บางครั้ง	บ่อยครั้ง
ไม่เคย	1.20103*	-.03416	-.36147*
ครั้งเดียว		-1.23519*	-1.5625*
บางครั้ง			-.32731*

จากตารางที่ 53 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำ

ซ้ำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน) พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ไม่เคยอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่เคยอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืนครั้งเดียว และบ่อยครั้ง

ส่วนนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่เคยอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืนครั้งเดียว มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่อยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืนบางครั้ง และบ่อยครั้ง

และนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่เคยอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืนบางครั้ง มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่อยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืนบ่อยครั้ง ตามลำดับ

ตารางที่ 54 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในกลุ่มเพื่อนผู้ชาย และมีการดื่มสุรา)

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	2	27.350	13.675	49.814	<.01
ภายในกลุ่ม	397	108.985	.275		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 54 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวศวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในกลุ่มเพื่อนผู้ชาย และมีการดื่มสุรา) พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า

.01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 55 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในกลุ่มเพื่อผู้ชาย และมีการดื่มสุรา)

ตกอยู่ในสถานการณ์อยู่ในกลุ่มเพื่อผู้ชาย และมีการดื่มสุรา	ครั้งเดียว	บางครั้ง
ไม่เคย	.62782*	.07990
ครั้งเดียว		-.54792*

จากตารางที่ 55 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในกลุ่มเพื่อผู้ชาย และมีการดื่มสุรา) พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ไม่เคยอยู่ในกลุ่มเพื่อผู้ชาย และมีการดื่มสุรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่เคยอยู่ในกลุ่มเพื่อผู้ชาย และมีการดื่มสุราเพียงครั้งเดียว และนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่เคยอยู่ในกลุ่มเพื่อผู้ชาย และมีการดื่มสุราเพียงครั้งเดียว มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่เคยอยู่ในกลุ่มเพื่อผู้ชาย และมีการดื่มสุราใน บางครั้ง ตามลำดับ

ตารางที่ 56 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในที่ลับตากับผู้ชายสองต่อสอง)

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	2	38.809	19.404	78.989	<.01
ภายในกลุ่ม	397	97.527	.246		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 56 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในที่ลับตากับผู้ชายสองต่อสอง) พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 57 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในที่ลับตากับผู้ชายสองต่อสอง)

ตกอยู่ในสถานการณ์อยู่ในที่ลับตากับผู้ชายสองต่อสอง	ครั้งเดียว	บ่อยครั้ง
ไม่เคย	.66563*	-.18601*
ครั้งเดียว		-.85164*

จากตารางที่ 57 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในที่ลับตากับผู้ชายสองต่อสอง) พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ไม่เคยอยู่ในที่ลับตากับผู้ชายสองต่อสอง มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูก

ข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่เคยอยู่ในที่ลับตา กับผู้ชายสองต่อสองครั้งเดียว และบ่อยครั้ง

และนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ที่เคยอยู่ในที่ลับตากับผู้ชายสองต่อสองครั้งเดียว มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่อยู่ในที่ลับตากับผู้ชายสองต่อสองบ่อยครั้ง ตามลำดับ

ตารางที่ 58 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชาย และเป็นผู้หญิงคนเดียว)

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	2	14.355	7.178	23.360	<.01
ภายในกลุ่ม	397	121.981	.307		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 58 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชายและเป็นผู้หญิงคนเดียว) พบว่า ค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 59 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชายและเป็นผู้หญิงคนเดียว)

ตกอยู่ในสถานการณ์อยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชาย และเป็น ผู้หญิงคนเดียว	ครั้งเดียว	บางครั้ง
ไม่เคย	.38677*	-.07799
ครั้งเดียว		-.46477*

จากตารางที่ 59 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (อยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชาย และเป็นผู้หญิงคนเดียว) พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ไม่เคยอยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชาย และเป็นผู้หญิงคนเดียว มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่อยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชาย และเป็นผู้หญิงคนเดียวครั้งเดียว

และนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่อยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชาย และเป็นผู้หญิงคนเดียวครั้งเดียว มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่อยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชาย และเป็นผู้หญิงคนเดียวในบางครั้ง ตามลำดับ

ตารางที่ 60 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (พุดคุย/สนทนา กับผู้ชายที่ไม่สนิท หรือคนที่ไม่รู้จัก)

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	2	16.612	8.306	27.543	<.01
ภายในกลุ่ม	397	119.723	.302		
รวม	399	136.336			

จากตารางที่ 60 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (พุดคุย/สนทนา กับผู้ชายที่ไม่สนิท หรือคนที่ไม่รู้จัก) พบว่าค่า Sig น้อยกว่า .01 เมื่อเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า สมมติฐานมีความแตกต่างกัน ต้องพิจารณาค่าจากการทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 61 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (พุดคุย/สนทนา กับผู้ชายที่ไม่สนิท หรือคนที่ไม่รู้จัก)

ตกอยู่ในสถานการณ์พุดคุย/สนทนา กับผู้ชายที่ไม่สนิท หรือ คนที่ไม่รู้จัก	ครั้งเดียว	บางครั้ง
ไม่เคย	-.23002*	-.61608*
ครั้งเดียว		-.38606*

จากตารางที่ 61 เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำ

ซ้ำเราต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนแตกต่างกัน จำแนกตามสถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ (พุดคุย/สนทนา กับผู้ชายที่ไม่สนิท หรือคนที่ไม่รู้จัก) พบว่า ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวตวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่ไม่เคยพุดคุย/สนทนา กับผู้ชายที่ไม่สนิท หรือคนที่ไม่รู้จัก มีพฤติกรรมการป้องกันตนจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวตวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่พุดคุย/สนทนา กับผู้ชายที่ไม่สนิท หรือคนที่ไม่รู้จักครั้งเดียว และบางครั้ง

และนักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวตวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่พุดคุย/สนทนา กับผู้ชายที่ไม่สนิท หรือคนที่ไม่รู้จักครั้งเดียว มีพฤติกรรมการป้องกันตนจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่านักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวตวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่พุดคุย/สนทนา กับผู้ชายที่ไม่สนิท หรือคนที่ไม่รู้จักบางครั้ง ตามลำดับ

สมมติฐานที่ 3 นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวตวิชา บริเวณสยามสแควร์ ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ต่างกัน มีระดับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน

ตารางที่ 62 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา กับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน

ความสัมพันธ์	พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน		
	n	Correlation	Sig
ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา	400	.392**	<.01

จากตารางที่ 62 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา กับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน ค่า $r = .392$ และ ค่า Sig น้อยกว่า .01 ซึ่งต่ำกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ .05 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีความสัมพันธ์ทางบวก

ตารางที่ 63 ผลการสรุปการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ยอมรับ	ปฏิเสธ
สมมติฐานที่ 1 นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีระดับพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน	✓	
สมมติฐานที่ 2 นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีระดับพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน	✓	
สมมติฐานที่ 3 ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการเหยื่อการถูกข่มขืน	✓	

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ผู้วิจัยได้เลือกใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) ใช้แบบสอบถามที่ประยุกต์จากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง มาใช้ในการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวน 400 ชุด สามารถจัดเก็บแบบสอบถามได้ครบตามจำนวน โดยใช้สถิติในการวิจัย คือ แจงแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานใช้วิธี t-Test, การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และการวิเคราะห์ค่าสถิติสหสัมพันธ์ ซึ่งสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

สรุปผล

ตอนที่ 1 ผลสรุปเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ข้อมูลภูมิหลัง ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

จากผลการศึกษา พบว่า นักเรียนหญิงส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามมีอายุ 18 ปี คิดเป็นร้อยละ 40.7 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่เป็นนักเรียนระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 67.0 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา คิดเป็นร้อยละ 32.7 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่ผู้ปกครองที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพพนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 44.5 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ที่สนิทกับคนในครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 87.7 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่มีจำนวนพี่น้องที่รวมตัวเองจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 43.5 และนักเรียนหญิงส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ 5,001-7,000 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 52.7

ตอนที่ 2 ผลสรุปข้อมูลปัจจัยสภาพแวดล้อมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

จากผลการศึกษา พบว่า นักเรียนหญิงส่วนใหญ่มีลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นบ้านในหมู่บ้านจัดสรร คิดเป็นร้อยละ 40.0 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่มีลักษณะการเดินทางโดยสารเวลาไป-กลับโดยรถส่วนตัว/บิดามารดา ญาติมารับ คิดเป็นร้อยละ 40.2 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่มีการเดินทางจากที่พักอาศัยไปโรงเรียนกวดวิชาในช่วงเวลาสาย 9.01-11.00 น. คิดเป็นร้อยละ 56.5 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่มีการเดินทางโรงเรียนกวดวิชากลับยังที่พักอาศัยในช่วงเวลาเย็น 16.01-18.00 น. คิดเป็น

ร้อยละ 39.5 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่มีลักษณะการแต่งกายตามสบายทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 55.8 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่อยู่ในสถานการณ์อยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตาครั้งเดียว คิดเป็นร้อยละ 46.8 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่อยู่ในสถานการณ์อยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืนบางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.8 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่ไม่เคยอยู่ในสถานการณ์อยู่ในกลุ่มเพื่อนผู้ชาย และมีการดื่มสุรา คิดเป็นร้อยละ 62.8 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่ไม่เคยอยู่ในสถานการณ์อยู่ในที่ลับตาผู้ชายสองต่อสอง คิดเป็นร้อยละ 62.8 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่ไม่เคยอยู่ในสถานการณ์อยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชาย และเป็นผู้หญิงคนเดียว คิดเป็นร้อยละ 59.5 นักเรียนหญิงส่วนใหญ่พูดคุย/สนทนา กับผู้ชายที่ไม่สนิท หรือคนที่ไม่รู้จักครั้งเดียว คิดเป็นร้อยละ 59.8 และนักเรียนหญิงส่วนใหญ่คิดว่าสถานการณ์ที่ประสบเสี่ยงไม่มีไม่ความเสี่ยง คิดเป็นร้อยละ 60.2

ตอนที่ 3 ผลสรุปความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

จากผลการศึกษา พบว่า นักเรียนหญิงที่มีความรู้ที่ถูกต้องเรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา อันดับแรกได้แก่ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะไม่ป้องกันตนเอง เช่น สวมถุงยางอนามัย คิดเป็นร้อยละ 100.0 รองลงมาคือ เหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ไม่รู้จักรักษาป้องกันตนเอง และเหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่จะขัดขืน ต่อสู้ มากกว่ายินยอม คิดเป็นร้อยละ 96.8 เท่ากัน เหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามีทุกเพศทุกวัย คิดเป็นร้อยละ 89.8 เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่จะถูกข่มขืนกระทำชำเราสามารถใช้อุปกรณ์เป็นอาวุธได้ เช่น อวัยวะในร่างกาย นิ้วจิ้มตา ปากกัด หวี ปากกา เป็นต้น คิดเป็นร้อยละ 86.5 ปัจจุบันการก่อคดีข่มขืนกระทำชำเรา มีการเกิดที่ลดน้อยลง คิดเป็นร้อยละ 83.3 ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะเป็นผู้ป่วยทางจิต หรือบกพร่องทางสติปัญญา คิดเป็นร้อยละ 69.8 การก่อเหตุข่มขืนกระทำชำเราสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งที่บ้าน โรงเรียน และที่ทำงาน คิดเป็นร้อยละ 66.0 ผู้หญิงมักจะถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยรู้จักมากกว่าคนแปลกหน้า คิดเป็นร้อยละ 60.5 ผู้กระทำผิดมักจะไม่เลือกเหยื่อที่เรียบร้อย ดูแล้วไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ และเหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ คือเหยื่อที่ทำกิจกรรมประจำวันซ้ำเดิม ๆ เช่น เวลาที่ไป-กลับ ยืนรอรถโดยสารที่เดิม เวลาเดิมซ้ำ ๆ คิดเป็นร้อยละ 57.3 เท่ากัน ผู้กระทำผิดจะมีการวางแผนล่วงหน้า เช่น การเลือกเหยื่อ ฝ้าดูเหยื่อตลอดเวลา คิดเป็นร้อยละ 50.8 การถูกข่มขืนกระทำชำเรามักจะเกิดกับผู้หญิงที่แต่งกายล่อแหลม ขัวยุอาธรรม์ คิดเป็นร้อยละ 29.8 ผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราทั้งหมดจะเกิดขึ้นในช่วงเวลากลางคืน คิดเป็นร้อยละ 23.3 และผู้ชายที่ก่อเหตุข่มขืนกระทำชำเรา เพราะไม่สามารถควบคุมอารมณ์ทางเพศได้ คิดเป็นร้อยละ 16.3

นักเรียนหญิงมีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราในระดับความรู้ปานกลาง จำนวน 294 คน คิดเป็นร้อยละ 73.5 และในระดับความรู้มาก จำนวน 106 คน คิดเป็น

ร้อยละ 26.5

ตอนที่ 4 ผลสรุปข้อมูลพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

จากการศึกษา พบว่า นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ปฏิบัติมากที่สุด ได้แก่ คุณหลีกเลี่ยงการดูหนังโป๊ สื่อลามก หรือสิ่งจูงใจให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายเพียงลำพัง คิดเป็นร้อยละ 4.73 รองลงมาได้แก่ คุณจะหลีกเลี่ยงสถานที่ ซอย หรือถนน ที่เปลี่ยวมืดและไม่ปลอดภัย คิดเป็นร้อยละ 4.38 ส่วนนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ปฏิบัติปานกลางที่สุด ได้แก่ คุณฝึกศิลปะการป้องกันตัว เช่น มวย เทควันโด อื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 2.52 รองลงมาได้แก่ คุณหลีกเลี่ยงการขึ้นลงรถรับจ้างเพียงลำพัง เช่น แท็กซี่ หรือรถตู้ที่ไม่มีผู้โดยสารร่วมทางด้วย คิดเป็นร้อยละ 3.01

อภิปรายข้อสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีระดับพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังแตกต่างกัน โดยการใช้สถิติ t-Test และ One-Way Anova ผลการทดสอบได้ค่า Sig น้อยกว่า .01 ซึ่งเปรียบเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 1 นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีระดับพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน

นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีอายุ ระดับการศึกษา อาศัยอยู่กับใคร บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยมีอาชีพ ความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว จำนวนพี่น้องรวมตนเอง และค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับ ได้ค่า Sig น้อยกว่า .01 ซึ่งเปรียบเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 1 นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีข้อมูลภูมิหลังต่างกัน มีระดับพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน

จากพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ตามข้อมูลภูมิหลัง ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นที่สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของสมพร จรัสเจริญวิทยา (2550) ที่ศึกษาพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

จำนวน 388 คน พบว่าเด็กนักเรียนหญิงที่อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศอยู่ในระดับสูงเกือบทุกด้าน มีความสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่าง และมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของชนกร โตะโอย (2552) ที่ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันอาชญากรรมทางเพศของนิสิตหญิงระดับปริญญาตรี ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยเก็บข้อมูลจำนวน 224 คน อายุ 20 ปีขึ้นไป ศึกษาในระดับชั้นปีที่ 4 พบว่าอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา มีความสัมพันธ์ความคนในครอบครัวมีความสนิทกัน มีค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับประมาณ 6,000 บาทขึ้นไป มีความสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่าง

สมมติฐานที่ 2 นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ปิจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีระดับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปิจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยการใช้สถิติ t-Test และ One-way Anova ผลการทดสอบได้ค่า Sig น้อยกว่า .01 ซึ่งเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 2 นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ปิจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราต่างกัน มีระดับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน

นักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีลักษณะที่อยู่อาศัย ลักษณะการเดินทางโดยสารเวลาไป-กลับ ช่วงเวลาเดินทางไป-กลับ ลักษณะการแต่งกาย สถานการณ์ที่เสี่ยงที่ประสบ ได้ค่า Sig น้อยกว่า .01 ซึ่งเปรียบเทียบระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 2 นักเรียนหญิงที่โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ที่มีปิจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีระดับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน แตกต่างกัน

จากพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ตามปิจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของชนกร โตะโอย (2552) ที่ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันอาชญากรรมทางเพศของนิสิตหญิงระดับปริญญาตรี ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยเก็บข้อมูลจำนวน 224 คน อายุ 20 ปีขึ้นไป ศึกษาในระดับชั้นปีที่ 4 มีลักษณะการเดินทางโดยสารไป-กลับใช้รถส่วนตัวเป็นประจำ มีความสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่าง และมีความคิดเห็นสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของสมพร จรัสเจริญวิทยา (2550) ที่ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำนวน 388 คน พบว่า เวลาที่กลับจาก โรงเรียนไปยังที่พักอาศัย มีความสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่าง

สมมติฐานที่ 3 ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา กับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน โดยการใช้สถิติสหสัมพันธ์เพียร์สัน ผลการทดสอบได้ค่า Sig น้อยกว่า .01 ซึ่งเปรียบเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ .05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 3 ที่ว่า ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน และความสัมพันธ์นี้เป็นความสัมพันธ์ทางบวก ($r = .392$) กล่าวคือ นักเรียนที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ก็จะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อจากการถูกข่มขืนมากขึ้น

จากพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์ ตามความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดเห็นที่สอดคล้องของสมพร จรัสเจริญวิทยา (2550) ที่ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร จำนวน 388 คน พบว่ามีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศอยู่ในระดับมาก มีความสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่าง

และมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของลดาวัลย์ รุ่งเรืองพัฒนา (2548) ที่ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์ จำนวน 200 คน พบว่า มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อในระดับความรู้ปานกลางและระดับมาก มีความสอดคล้องกับกลุ่มอย่าง แต่ต่างกันที่การยอมรับของสมมติฐาน

แนวทางการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

1. การไม่พาตัวเองเข้าไปอยู่ในสถานที่หรือสถานที่ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อ เช่น การเดินในซอยเปลี่ยวที่ไม่มีไฟฟ้า ไม่มีคนสัญจรไปมา การเดินคนเดียวในเวลากลางคืน เป็นต้น

การอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยง เช่น การอยู่ในที่ลับตากับผู้ชายสองต่อสอง ทั้งที่รู้จักหรือไม่รู้จัก เพราะไม่สามารถไว้ใจหรือเชื่อใจใครได้

2. ควรศึกษาข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องข่มขืนกระทำชำเรา เพราะปัจจุบันการเลือกเหยื่อ หรือผู้กระทำผิด มีหลากหลายรูปแบบ หรือเรียนรู้การป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อไว้บ้าง เช่น ศิลปะการป้องกันตัว หรือมีด คัตเตอร์ไว้ในกระเป๋า การมีไหวพริบและรู้จักใช้สิ่งของรอบตัวให้เกิดประโยชน์ รู้จักสังเกตสิ่งต่าง ๆ รอบตัวว่ามีความผิดปกติหรือเปล่า

3. หน่วยงานทั้งภาครัฐ และเอกชน ควรให้ความร่วมมือในการกวาดล้าง และทำลาย บริเวณที่ที่อาจเกิดอันตราย หรือสามารถก่อเหตุได้ หรือส่งเจ้าหน้าที่ออกตรวจตรากวาดล้างในบริเวณนั้น ๆ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อรักษาความปลอดภัยให้กับประชาชน

4. สถานศึกษาควรรณรงค์ และปลูกฝังให้นักเรียน นักศึกษา ตระหนักถึงการรักตัวเอง และความปลอดภัยของตัวเองเป็นเรื่องสำคัญ สอนในเรื่องของเพศศึกษาให้ถูกต้อง สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องน่าอายที่ควรจะเรียนรู้ เช่น การใช้ถุงอนามัยที่ถูกต้อง การคุมกำเนิดที่ถูกต้อง เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบถึงพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษา(ชาย-หญิง) กับ โรงเรียนหญิงล้วน มีความแตกต่างกันหรือไม่ โดยศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

2. ควรศึกษาถึงพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของวัยรุ่นหญิงที่ทำงาน part-time เพราะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ทำงานในหลากหลายสถานที่ และหลากหลายช่วงเวลา โดยศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. สถานศึกษาควรร่วมมือกับหน่วยงานของทางภาครัฐ หรือภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับ อาชญากรรมทางเพศ เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มูลนิธิต่าง ๆ ฯลฯ ทำการประเมินความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในทุกระดับชั้น

บรรณานุกรม

- กฤตยา เล่าประสพวัฒนา. (2542). การคุกคามทางเพศของสตรี กรณีศึกษา: นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกริก. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารองค์การ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกริก.
- กัลยา วาณิชย์บัญชา. (2549). การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. (2544). ทำไมต้องข่มขืน!!!. วารสารสังคมศาสตร์, 32(2), 21-33.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. (2550). ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชไมพร กาญจนกิจสกุล. (2555). ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. ดาก: โพรเจกต์ ไฟฟ์-โฟว์.
- ดวงกมล จิตวิวัฒนา. (2542). ลักษณะองค์ประกอบสภาพแวดล้อมกายภาพเพื่อป้องกันอาชญากรรมกรณีศึกษาย่านศูนย์การค้าปทุมวัน. วิทยานิพนธ์สถาปัตยกรรมมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการออกแบบชุมชนเมือง, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชนกร โตะโอย. (2552). พฤติกรรมการป้องกันอาชญากรรมทางเพศของนิสิตหญิงระดับปริญญาตรีภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์, คณะสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- มรกต พุทธสุขะ. (2541). การศึกษาการคุ้มครองดูแลเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนประถมศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาระดับมัธยมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- ลดาวัลย์ รุ่งเรืองพัฒนา. (2548). พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามแอสควร์. ม.ป.ท.
- วิระดา สมสวัสดิ์. (2549). นิติศาสตร์แนวสตรีนิยม. เชียงใหม่: วนิดาเพรส.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2540). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศรีเวียง ไพโรจน์กุล. (2544). คู่มือทีม สหวิชาชีพ การทารุณกรรมและทอดทิ้งเด็ก. ขอนแก่น: คลังน่านาวิทยา.

- สมพร จรัสเจริญวิทยา. (2550). *พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนวัยรุ่นหญิงในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรม, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (องค์กรมมหาชน). (2557). *รายงานประจำปี 2557*. กรุงเทพฯ: สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย.
- สถิติการข่มขืนและล่วงละเมิดทางเพศของสหรัฐอเมริกา. (2559). กรุงเทพฯ: ประชาชาติธุรกิจ.
- สิรินทร์ ศรีประสิทธิ์. (2545). *ทักษะทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมต้น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสมุทรปราการ*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุชีลา ดันชัยนันท์. (2535). *ข่มขืนปัญหาความรุนแรงทางเพศ*. กรุงเทพฯ: พลิก.
- สุดสงวน สุธีสร. (2534). *เหยื่ออาชญากรรม*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุดสงวน สุธีสร. (2547). *อาชญาวิทยา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุทัศน์ มาลโรจน์. (2552). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการกระทำความผิดทางเพศของผู้ต้องขังคดีข่มขืนกระทำชำเราในเรือนจำกลางบางขวาง*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุพิศาล ภักดีนฤนาถ และคณะ. (2556). *แนวคิดและทฤษฎีเสริมเพื่อผลสัมฤทธิ์ของการทำงานป้องกันอาชญากรรม*. นนทบุรี: กรีนแอปเปิ้ล กราฟฟิคปรินติ้ง.
- สุรพล ศรีวงศ์. (2531). *การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวเพศ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2559). *รายงานประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2559*. กรุงเทพฯ: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.
- สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล. (2557). *สถิติกรุงเทพมหานครปี 2557*. กรุงเทพฯ: สำนักยุทธศาสตร์ และประเมินผล.
- สำนักยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2560). *สถิติสถานภาพอาชญากรรม*. กรุงเทพฯ: กองแผนงานอาชญากรรม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.
- สำรวจเนื้อหาข่าวข่มขืนบนหน้าหนังสือพิมพ์ไทย. (2560). กรุงเทพฯ: เดอะแมตเตอร์
- อัจฉรา สุวรรณศรี. (2543). *การศึกษาความคิดเห็นของครูระดับประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 2 ต่อปัญหาเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศ: ศึกษาเฉพาะครูในโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- อภิรญา นิจจันพันธ์ศรี. (2559). พฤติกรรมการป้องกันการตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี*, 8(1), 59.
- อาภาภรณ์ พิสูจน์จักรวาท. (2546). *มาตรการที่ชุมชนและสังคมใช้ในการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรม, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อารญา พงษ์โชติ. (2549). *แนวการป้องกันปัญหาภัยข่มขืนบนรถประจำทางรับจ้างสาธารณะ (แท็กซี่)*. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- La Fontaine, J. S. (1990). *Child sexual abuse*. Cambridge: Polity Press.
- University of Minnesota. (2009). *List of rape myths, sociology of rape*. Retrieved from <http://www.d.umn.edu/cla/faculty/jhamlin/3925/myths.html>

ภาคผนวก

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงใน โรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

1. ลักษณะที่อยู่อาศัย

1. ☐ บ้านเดี่ยวในซอย	2. ☐ บ้านในหมู่บ้านจัดสรร
4. ☐ ชุมชนแออัด	5. ☐ ตึกแถว / ทาวน์เฮ้าส์ / ห้องเช่า
6. ☐ แฟลต / อพาร์ทเมนท์ / หอพัก	7. ☐ คอนโดมิเนียม
8. ☐ อื่น ๆ ระบุ.....	

2. ลักษณะการเดินทางโดยสารเวลาไป – กลับ

1. ☐ รถส่วนตัว/บิดา มารดา หรือญาติมารับ	2. ☐ รถโดยสารประจำทาง / รถตู้ / รถไฟฟ้า
3. ☐ แท็กซี่ เข้าบ้าน	4. ☐ มอเตอร์ไซค์รับจ้างเข้าบ้าน
5. ☐ เดินเข้าบ้าน	6. ☐ อื่น ๆ ระบุ.....

3. คุณเดินทางจากที่พักอาศัยไปยังโรงเรียนกวดวิชาในช่วงเวลาใด

1. ☐ ช่วงเช้า เวลา 7:00 น. – 9:00 น.	2. ☐ ช่วงสาย เวลา 9:01 น. – 11:00 น.
3. ☐ ช่วงเที่ยง เวลา 11:01 น. – 13:00 น.	4. ☐ ช่วงบ่าย เวลา 13:01 น. – 15:00 น.
5. ☐ ช่วงเวลาอื่น ๆ โปรดระบุ.....	

4. คุณเดินทางจากโรงเรียนกวดวิชากลับยังที่พักอาศัยในช่วงเวลาใด

1. ☐ ช่วงเที่ยง เวลา 11:00 น. – 14:00 น.	2. ☐ ช่วงบ่าย เวลา 14:01 น. – 16:00 น.
3. ☐ ช่วงเย็น เวลา 16:01 น. – 18:00 น.	4. ☐ ช่วงค่ำ เวลา 18:01 น. – 20:00 น.
5. ☐ ช่วงเวลาอื่น ๆ โปรดระบุ.....	

5. ลักษณะการแต่งกายของคุณ

1. ☐ แต่งกายตามสบายทั่วไป	2. ☐ แต่งกายตามกระแสแฟชั่น
3. ☐ แต่งกายเชิ้กชี๋ นุ่งสั้น/รัดรูป/โชว์รูปร่าง	4. ☐ แต่งกายสุภาพเรียบร้อยมิดชิด

6. คุณตกอยู่ในสถานการณ์เหล่านี้มากน้อยเพียงใด

สถานการณ์	บ่อย (3)	บางครั้ง (2)	ครั้งเดียว (1)	ไม่เคย(0)
อยู่คนเดียวในที่เปลี่ยวลับตา				
อยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน				
อยู่ในกลุ่มเพื่อนผู้ชาย และมีการดื่มสุรา				
อยู่ในที่ลับตา กับผู้ชายสองต่อสอง				
อยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชาย และเป็นผู้หญิงคนเดียว				
พูดคุย/สนทนา กับผู้ชายที่ไม่สนิท หรือไม่รู้จัก				

7. จากสถานการณ์ตาม ข้อ 6 คุณคิดว่าเสี่ยงต่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราหรือไม่

1. เสี่ยง 2. ไม่เสี่ยง

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อ	ถูก	ผิด
1. ผู้หญิงที่ถูกข่มขืนทั้งหมดจะเกิดขึ้นในช่วงเวลากลางคืน		
2. ผู้หญิงมักจะถูกข่มขืนโดย คนรู้จักมากกว่าคนแปลกหน้า		
3. ผู้ชายที่ก่อเหตุข่มขืนกระทำชำเรา เพราะไม่สามารถควบคุมอารมณ์ทางเพศได้		
4. การก่อเหตุข่มขืนกระทำชำเราสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งที่บ้าน โรงเรียน ที่ทำงาน		
5. เหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ไม่รู้จักรักษาการป้องกันตนเอง		
6. ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มักจะเป็นผู้ป่วยทางจิต หรือบกพร่องทางสติปัญญา		
7. การถูกข่มขืนกระทำชำเรา มักจะเกิดกับผู้หญิงที่แต่งกายล่อแหลม ยั่วอารมณ์		
8. ปัจจุบันการคดีข่มขืนกระทำชำเรา มีการเกิดที่ลดน้อยลง		
9. เหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่จะขัดขืน ต่อสู้ มากกว่ายินยอมให้ข่มขืน		
10. เหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามีทุกเพศ ทุกวัย		
11. ผู้กระทำผิดมักจะเลือกเหยื่อที่เรียบร้อย คุณแล้วไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้		
12. ผู้กระทำผิดจะมีการวางแผนล่วงหน้า เช่น การเลือกเหยื่อ ฝ้าคูเหยื่อ ตลอดเวลา		
13. เหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ คือเหยื่อที่ทำกิจกรรมประจำวันซ้ำ ๆ แบบเดิม เช่น เวลาที่ไป-กลับซ้ำ ๆ ทุกวัน ขึ้นรถโดยสารที่เดิมซ้ำ ๆ ซึ่งเหมาะแก่การคัดกรอ		
14. เมื่อตกอยู่สถานการณ์ที่จะถูกข่มขืนกระทำชำเราสามารถใช้สิ่งรอบตัวเป็นอาวุธได้ เช่น อวัยวะในร่างกาย นิ้วมือจี้ตา ปากกัด หวี ปากกา เป็นต้น		
15. ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะไม่ป้องกันตนเอง เช่น สวมถุงยางอนามัย		

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกำบังตนเองต่อการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน
 กระทำชำเรา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนกวดวิชา บริเวณสยามสแควร์
 คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

พฤติกรรม	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
1. คุณมักจะแต่งกายมิดชิดอยู่เสมอ					
2. คุณพูดจาสุภาพ ไม่พูดให้ทำหรือขำขวน					
3. คุณฝึกศิลปะป้องกันตัว เช่น มวย เทควันโด คาราเต้ อื่น ๆ					
4. คุณไม่เที่ยวกลางคืน เช่น สถานบันเทิง ผับ บาร์					
5. คุณจะหลีกเลี่ยงสถานที่ ซอย ถนน ที่เปลี่ยวไม่ปลอดภัย					
6. คุณจะไม่คบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยง เช่น เที่ยวกลางคืน สนุกสนมกับผู้ชาย					
7. คุณเป็นคนที่มีไหวพริบ และสังเกตสิ่งต่าง ๆ รอบตัวอยู่เสมอ					
8. คุณไม่ไปค้างบ้านเพื่อนโดยไม่มีเหตุ					
9. คุณจะไม่เปิดประตูให้เพื่อนชายที่สนิทเข้าบ้าน แม้จะมีคนอยู่บ้านด้วย					
10. คุณหลีกเลี่ยงการดูหนังไป สือลามก กับผู้ชายตามลำพัง					
11. คุณไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เมื่อออกจากบ้าน					
12. เมื่ออยู่บ้านคนเดียว คุณจะปิดบ้าน					
13. คุณไม่ออกนอกบ้านในเวลากลางคืนตามลำพัง ยกเว้นมีบิดามารดาออกไปด้วย					
14. คุณระมัดระวังตัวไม่ยอมให้ผู้ชายเข้าใกล้ หรือแตะเนื้อต้องตัว					
15. คุณไม่บอกหรือแชร์ ว่าอยู่คนเดียว หรือสถานที่ที่อยู่ ณ ขณะนั้นลงในสื่อ Social Network เช่น Facebook					
16. คุณหลีกเลี่ยงการขึ้นรถรับจ้างเพียงลำพัง					